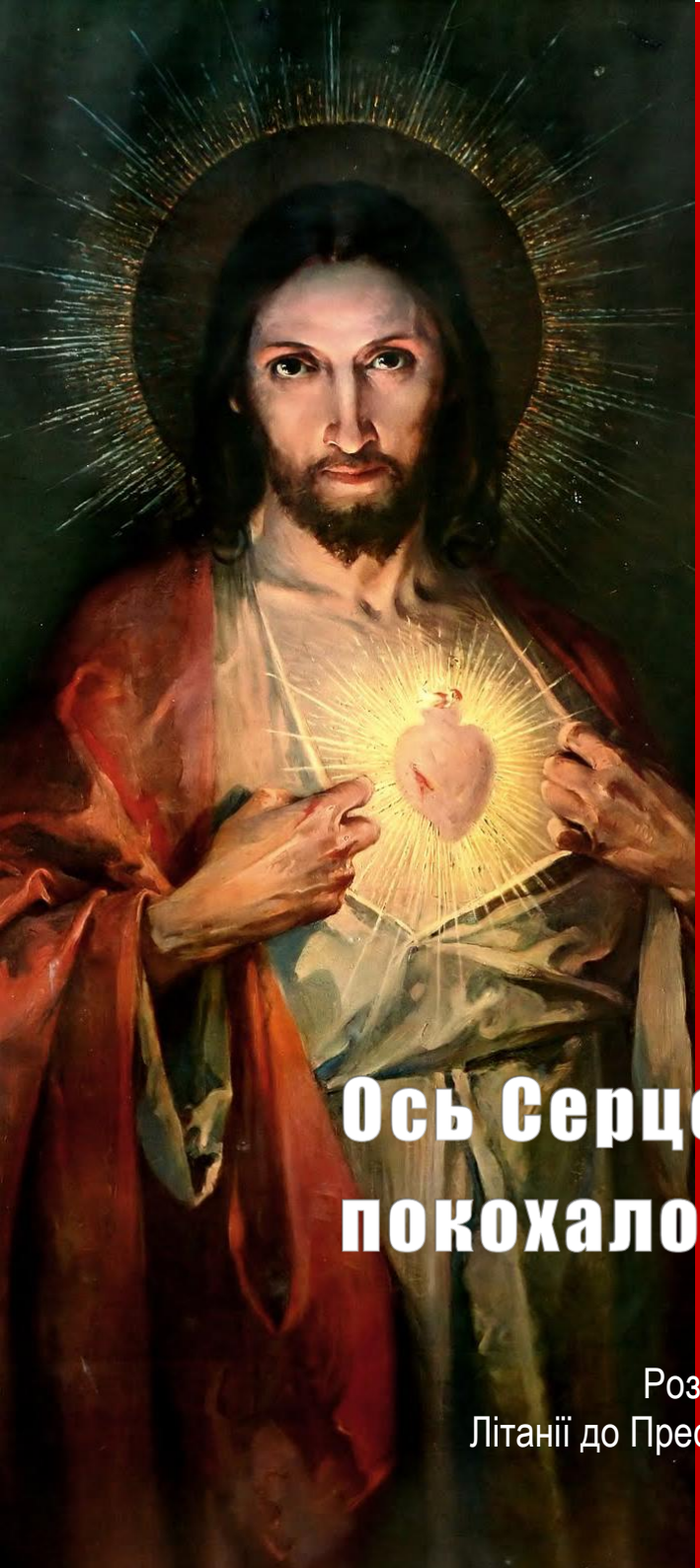

Ось Серце, що так покохало людей...

Роздуми над закликами
Літанії до Пресвятого Серця Ісуса

Za zezwoleniem władzy duchownej

KURIA BISKUPIA
DIECEZJI KIJOWSKO-ŻYTOMIERSKIEJ

2020

OPRACOWAŁ

dk. dr Jacek Jan Pawłowicz

TŁUMACZENIE NA JĘZYK UKRAIŃSKI

Католицький Медіа-Центр

TYTUŁ POLSKI

OTO SERCE, KTÓRE TAK UKOCHAŁO LUDZI…

Zamyślenia nad wezwaniami Litanii Najświętszego Serca Pana Jezusa

Серце Ісуса, Сина Предвічного Отця

(1 червня)

Розпочинаємо червень, який у Традиції Церкви присвячений вшануванню Серця Господа Ісуса. У травні ми роздумували над закликами Лоретанської літанії, а цього місяця роздумуватимемо над закликами літанії до Пресвятого Серця Ісуса. Ці короткі роздуми мають представити різні відтінки любові Бога, яка найповніше об'явилася у Пресвятому Серці Спасителя.

Уся літанія вказує глибину таємниці Христа - другої особи Пресвятої Трійці. Вже у першому заклику є посилання на найважливішу істину віри - догму про Пресвяту Трійцю. Церква від самого початку міцно вірить, що Ісус є Божим Сином. Тексти Святого Письма у багатьох місцях підтверджують нам цю істину віри. Сам Ісус під час свого земного життя готував учнів до її прийняття. Це не було просто, оскільки євреї міцно вірили у єдиність Бога (одна особа - один Бог). Спочатку навіть апостоли не могли зрозуміти, як може бути один Бог у Трьох Особах. До них закрадалися сумніви. Більше того, сам Ісус спонукав їх до таких думок, одного разу навіть запитавши прямо: «А ви за кого Мене вважаєте? (Мт 16,15»). Відповідь Петра була однозначною: «Ти – Христос, Бога живого син» (Мт 16,16).

Таємниця Пресвятої Трійці це одна з найважчих таємниць нашої віри. Найбільші християнські мислителі, філософи та богослови, наприклад, св. Августин, небагато змогли нам пояснити з цієї таємниці, оскільки вона перевершує можливості людського розуму. Пресвяту Трійцю представляємо

собі таким чином: Бог Отець знає себе досконало. Це пізнання є не чимось випадковим, а чимось істотним. Ним є Божий Син, названий також Божою Мудрістю або Божим Словом. Отець і Син люблять один одного, звідки походить Святий Дух - уособлена любов, що єднає Отця і Сина, причому настільки, що утворюють єдність. Божий Син для відкуплення людського роду прийняв людське тіло і народився людиною.

І саме цьому Божому Сину, Який з любові до нас став людиною і зійшов на землю, ми маємо віддавати найвищу честь. Любімо і прославляймо любляче Серце Ісуса, пробите з любові до нас списом солдата. Маємо вшановувати це Серце, не віддаляючи його від Особи Господа Ісуса, наче реліквію, дуже цінну, але реліквію,наче вшановуємо краплини Його Крові на Хресній Дорозі, або ж дерево хреста. Наш молебень звернений до ЖИВОГО і присутнього серед нас Ісуса, Який любить нас усім Своїм Серцем.

Але у цьому молебні хочемо вшанувати не лише фізичне, Божественно-людське Серце. Серце - символ любові. Тож хочемо вшанувати насамперед ту любов нашого Спасителя, яка спонукала Його зійти на землю, привела на хрест і дала нам Євхаристію. До цих та інших проявів любові Спасителя не можемо бути байдужими; варто намагатися відповісти на них нашою любов'ю.

Найсолодше Серце Ісуса ніколи не втомлюється нас любити, незважаючи на нашу невдячність та гріхи. І буде нас любити надалі безкорисливою любов'ю. Людські почуття минають: час їх охолоджує, а смерть перериває. Інакше є з любов'ю нашого Спасителя. Він

нас любить і буде любити навіть тоді, коли помремо; тоді Він нас обдарує постійною вічною любов'ю.

Папа Бенедикт XVI у своєму посланні на Великдень 2008 р. писав : "Предивна подія воскресіння Ісуса по свої суті є подією любові: любові отця, Який віддає Сина за спасіння світу; любові Сина, Який з волі Отця віддається за нас усіх; любові Духа, яка виводить Ісуса з-посеред померлих у Його переміненому тілі. І ще: це подія любові Отця, Який "наново приймає Сина у обійми", оточуючи Його своєю славою; любові Сина, Який у силі Духа повертається до Отця, одягнений у нашу перемінену людськість".

В окремих закликах літанії відкриваємо як божественну, так і людську таємницю любові Творця, приховану у Його Сині, Який тому став Сином Чоловічим, щоб ми через Його Серце краще пізнали Серце Отця, більше Його полюбили і дозволили, аби Його батьківська любов нас формувала.

Serce Jezusa, Syna Ojca Przedwiecznego

(1 czerwca)

Rozpoczynamy czerwiec, który w Tradycji Kościoła poświęcony jest czci Serca Pana Jezusa. Tak, jak w maju rozważaliśmy wezwania Litanii Loretańskiej, tak w tym miesiącu chcemy rozważać poszczególne wezwania Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa. Celem tych krótkich rozważań będzie przedstawienie różnych odcieni miłości Boga, która najpełniej objawiła się w Najświętszym Sercu Zbawiciela.

Cała litania ukazuje głębię tajemnicy Chrystusa – drugiej Osoby Trójcy Przenajświętszej. Już pierwsze wezwanie odwołuje się do tej najważniejszej prawdy wiary: Dogmatu o Trójcy św. Kościół od samego początku mocno wierzy, że Jezus jest Synem Bożym. Teksty Pisma Św. w wielu miejscach potwierdzają nam tę prawdę wiary. Sam Jezus, podczas swojego ziemskiego życia, przygotowywał uczniów do jej przyjęcia. Nie było to proste, gdyż Żydzi głęboko wierzyli w jedyności Boga (jedna osoba – jeden Bóg). Początkowo nie mieściło się to nawet w głowach Apostołów, że może być Jeden Bóg w Trzech Osobach. Mieli wątpliwości, co o tym myśleć. Co więcej – sam Jezus prowokował te myśli, aż kiedyś zapytał wprost: „A wy za kogo Mnie uważacie?" (Mt 16, 15) Odpowiedź Piotra była jednoznaczna: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego" (Mt 16, 16).

Tajemnica Trójcy Świętej to jedna z najtrudniejszych tajemnic w naszej wierze. Najwięksi chrześcijańscy myśliciele, filozofowie i teologowie, tacy jak św. Augustyn, niewiele zdołali nam z tej tajemnicy wyjaśnić, gdyż przechodzi to możliwości ludzkiego rozumu. Trójcę Przenajświętszą przedstawiamy sobie w ten sposób: Bóg Ojciec zna siebie

doskonale. Poznanie to nie jest czymś przypadkowym, ale czymś istotnym. Jest nim właśnie Syn Boży, nazywany też Mądrością Bożą albo Słowem Bożym. Ojciec i Syn miłują się nawzajem i stąd pochodzi Duch Święty, który jest uosobioną (osobą) miłością, która łączy Ojca i Syna i to tak ściśle, że tworzą jedność. Syn Boży dla odkupienia rodzaju ludzkiego przyjął ciało ludzkie i narodził się człowiekiem.

Temu to Synowi Bożemu, który z miłości ku nam stał się człowiekiem i zstąpił na ziemię, winniśmy cześć najwyższą. Kochajmy i uwielbiajmy miłujące Serce Jezusa, przebite – z miłości do nas - włócznią żołnierza. Mamy czcić to Serce, nie oddzielając go jednak od Osoby Pana Jezusa, jakby to Serce było jakąś relikwią, owszem, bardzo cenną, ale relikwią, jakbyśmy czcili krople Jego krwi na kalwaryjskiej drodze albo drzewo krzyża. Nasze nabożeństwo skierowane jest do ŻYJĄCEGO i obecnego wśród nas Jezusa, który kocha nas swoim Sercem.

Ale nie tylko to fizyczne, Bosko - ludzkie Serce chcemy w tym nabożeństwie uczcić. Serce jest symbolem miłości. Chcemy uczcić przede wszystkim tę miłość naszego Zbawiciela, która sprowadziła Go na ziemię, zaprowadziła na krzyż i dała nam Eucharystię. Na te i inne jeszcze objawy miłości Zbawiciela nie możemy być obojętni; musimy starać się odpowiedzieć na nie naszą miłością.

Najsłodsze Serce Jezusa nigdy nie jest zmęczone w miłowaniu nas mimo naszej niewdzięczności i grzechów. I będzie nas kochało nadal, miłością bezwarunkową. Uczucia ludzkie przemijają: czas je ostudza, a śmierć zrywa. Nie tak jest z miłością naszego Zbawiciela. On nas kocha i będzie nas kochał nawet, gdy umrzemy; wtedy nas obdarzy stałą, wieczną miłością.

Papież Benedykt XVI w swoim orędziu na Wielkanoc 2022 pisał: „Zaskakujące wydarzenie zmartwychwstania Jezusa w istocie jest wydarzeniem miłości: miłości Ojca, który oddaje Syna za zbawienie świata; miłości Syna, który z woli Ojca oddaje się za nas wszystkich; miłości Ducha, która wyprowadza Jezusa spośród umarłych w Jego przemienionym ciele. I jeszcze: jest to wydarzenie miłości Ojca, który «na nowo przyjmuje Syna w ramiona», otaczając Go swoją chwałą; miłości Syna, który w mocy Ducha powraca do Ojca, odziany w nasze przemienione człowieczeństwo".

W poszczególnych wezwaniach litanijnych odkrywajmy zarówno boską, jak i ludzką tajemnicę miłości Stwórcy ukrytą w Jego Synu, który po to stał się Synem Człowieczym, byśmy przez Jego Serce coraz lepiej poznawali Serce Ojca, bardziej Go ukochali i dali się kształtować Jego ojcowskiej miłości.

Серце Ісуса, в лоні Діви Матері Святим Духом утворене

(2 червня)

У першому заклику ми роздумували над Божественним походженням Ісуса Христа і про Його безкінечну вічну любов. Тепер поговоримо про Його божественне походження, об'явлене в часі й історії, та про його людську любов, якою обдарувала Його Матір і яку Він виявляв тим, кого зустрічав під час своєї земної мандрівки.

Це єдиний заклик у Літанії до Серця Ісуса, де згадується Марія, Його Мати. Згадуючи Її великі привілеї - материнство і дівоцтво, маємо нагоду віддати Їй належну честь та любов. Марію слушно не забули у цій літанії; Її з Ісусом Христом єднають близькі узи. Богородиця дала Ісусу людське життя, якого Він раніше не мав.

Зачаття Ісуса у лоні Марії - справа Святого Духа, Якого Бог Отець посилає, аби здійснились очікування пророків щодо Месії. Саме Месія - Ісус Христос, Єдинородний Божий Син, прийшов на світ через дівоче зачаття Марії, щоб обдарувати людство спасінням. Це спасіння у Христі є найповнішим виявом Божої любові, об'явленої у Серці Його Сина.

Вчення Церкви подає, що Марія існує насправді, а не в переносному значенні, і є Матір'ю Ісуса, Христа-Людини. Вона - Мати втіленого Слова, що не лише оселилося у людській природі, а й взяло її на себе назавжди, навіки, як власну другу природу.

У мить Благовіщення ангел сказав Марії: "Святий Дух зійде на Тебе і сила Всевишнього тебе отінить" (Лк 1, 35). Тому Святому Духу завдячуємо тим, що Марія, будучи дівою, змогла стати матір'ю. Завдячуємо саме Йому, бо в цьому ділі особливо помітна Божа любов. Це здійснилось через любов, тому бачимо тут особливий зв'язок зі Святим Духом, який є - як ми вчора пояснювали - істотною, уособленою Любов'ю між Отцем і Сином. Зауважмо, що в Ісусі Христі, втіленому Божому Сині, існує лише одна Божа Особа, але дві природи: Божественна і людська, на противагу нам, людям. Кожен-бо з нас є однією особою і має одну людську натуру. Ісус має дві природи, поєднані, але не змішані - Божественну і людську. Ми не можемо цієї таємниці зрозуміти в повноті. Але певне явище у фізичному світі допоможе нам цю істину трохи пояснити: коли до склянки з водою влити олію, обидві субстанції будуть в одній ємності, але ніколи повністю не змішаються: олія буде плавати на поверхні води, залишаючись у склянці.

Ісус Христос схотів, щоб Його Матір'ю була Непорочно Зачата Діва. Він прийшов на світ, аби звільнити людей від гріха, бо не міг допустити, щоб Його Мати була забруднена гріхом, навіть первородним.

Ісус Христос - потомок Адама, бо Його Мати була дочкою Адама. Водночас Він не був потомком Адама, а новим Адамом, бо, не маючи отця на землі, не успадкував жодної плями гріха, переданої нам нашим праотцем Адамом. Марія дала життя нашому Спасителю. Вона годувала Його Своєю кров'ю, яка стала Його Кров'ю. Його Кров - це ціна нашого спасіння, яка освячуватиме світ аж до кінця віків. Серце Марії

протягом багатьох місяців регулювало биття Серця Ісуса. Через Марію ми гарантовано потрапляємо до Ісуса. Вона веде нас до Нього і невпинно повторює, як у Кані Галілейській: "Зробіть все, що вам скаже" (Йо 2,5).

Святий Дух, Який діяв у Марії під час духовного зачаття Ісуса в Її лоні, діє і зараз у Церкві та в кожному з нас, спонукаючи нас відповісти на любов, якою Ісус тебе і мене обдарував. Як Марія, ми не завжди маємо певність, яким буде кінець дороги, визначеної нам Господом Богом, але завжди можемо бути впевненими, що Божа любов, об'явлена у Серці Улюбленого Сина і сила Святого Духа є гарантією нашого обрання, завдяки якому ми – сини Бога і сини Марії.

Serce Jezusa, w łonie Matki Dziewicy przez Ducha Świętego utworzone

(2 czerwca)

W pierwszym wezwaniu rozmyślaliśmy o Boskim pochodzeniu Jezusa Chrystusa i o Jego nieskończonej wiecznej miłości. Obecnie będziemy mówić o Jego ludzkim pochodzeniu, które objawiło się w czasie i historii oraz o Jego ludzkiej miłości, którą został obdarzony przez swoją Matkę i którą okazywał tym, z którymi podczas swojej ziemskiej wędrówki się spotykał.

Jest to jedyne wezwanie w litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa, w którym wymieniona jest Maryja, Matka Jego. Wspominając Jej wielkie przywileje: macierzyństwo i dziewictwo, mamy okazję oddać Jej całą należną cześć i miłość. To bardzo słuszne, że Maryja nie jest w tej litanii pominięta; łączą Ją bowiem z Jezusem Chrystusem ścisłe więzi. Ona dała Mu życie ludzkie, którego wcześniej nie miał.

Poczęcie Jezusa w łonie Maryi jest dziełem Ducha Świętego, którego Bóg Ojciec posyła, by spełniły się oczekiwania proroków dotyczące Mesjasza. Właśnie Mesjasz – Jezus Chrystus, Jednorodzony Syn Boży, przyszedł na świat przez dziewicze poczęcie Maryi, by obdarzyć ludzkość zbawieniem. To zbawienie w Jezusie jest najpełniejszym wyrazem miłości Boga objawionej w Sercu Jego Syna.

Nauka Kościoła podaje, że Maryja jest prawdziwie, a nie w sensie przenośnym. Matką Jezusa Chrystusa-Człowieka. Jest Matką Słowa wcielonego, które nie tylko zamieszkało w przybranej ludzkiej naturze, ale wzięło ją sobie na stałe, na wieki, jako własną drugą naturę.

W chwili zwiastowania rzekł anioł do Maryi: „Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego Cię osłoni" (Łk l, 35). Zatem Duchowi Świętemu przypisujemy to, że Maryja będąc dziewicą mogła zostać matką. Przypisujemy tę rolę Duchowi Świętemu, ponieważ w tym dziele szczególnie widoczna jest miłość Boża. Dokonało się ono przez miłość, a więc ma szczególny związek z Duchem Świętym, który jest - jak to wczoraj tłumaczyliśmy – istotową, uosobioną Miłością - między Ojcem i Synem. Zauważmy, że w Jezusie Chrystusie, wcielonym Synu Bożym, istnieje tylko jedna Osoba Boska, ale dwie natury: natury Boskiej i ludzkiej. W przeciwieństwie do nas ludzi. Każdy z nas jest jedną osobą i posiada jedną, ludzką naturę. W Jezusie dwie natury: Boska i ludzka, są złączone, ale nie zmieszane. Nie jesteśmy w stanie w pełni tej tajemnicy zrozumieć. Ale pewne zjawisko w świecie fizycznym może nam tę prawdę trochę wyjaśnić: gdy do szklanki z wodą wlejemy oliwy, obie substancje będą razem w jednej szklance, ale nigdy całkowicie się nie zmieszają, oliwa będzie pływać po powierzchni wody pozostając cały czas w szklance.

Jezus Chrystus chciał mieć za matkę czystą dziewicę, „Niepokalanie Poczętą". Przyszedł na świat, aby uwolnić ludzi od grzechu, nie mógł więc dopuścić, aby Jego Matka była skażona grzechem, choćby pierworodnym.

Jezus Chrystus jest potomkiem Adama, ponieważ Matka Jego była córką Adama. Jednocześnie jednak nie był potomkiem Adama, lecz był nowym Adamem, gdyż nie mając ojca na ziemi, nie dziedziczył żadnej zmazy grzechowej przekazanej nam przez naszego praojca Adama. Maryja dała życie naszemu Zbawicielowi. Ona karmiła Go swoją krwią, która stała się Jego krwią. Krew ta jest ceną naszego zbawienia i będzie uświęcać świat aż do skończenia wieków. Serce Maryi przez szereg miesięcy regulowało bicie Serca Jezusa.

Przez Maryję niezawodnie trafiamy do Jezusa. Ona nas do Niego prowadzi i nieustannie jak w Kanie Galilejskiej mówi nam: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2, 5).

Duch Święty, który działał w Maryi w czasie cudownego poczęcia Jezusa w jej łonie, działa również dzisiaj w Kościele i w każdym z nas. Prowokuje nas do odpowiedzi na tę miłość, którą Jezusa ciebie i mnie obdarzył. Podobnie jak Maryja, nie zawsze mamy pewność, jaki będzie koniec drogi wyznaczonej nam przez Pana Boga, ale zawsze możemy być pewni, że miłość Boża objawiona w Sercu Umiłowanego Syna i moc Ducha Świętego są gwarancją również naszego wybrania, dzięki któremu jesteśmy synami Boga i synami Maryi.

Серце Ісуса, зі Словом Божим сутнісно з'єднане

(3 червня)

Ісус з Назарету - це істинний Бог та істинна людина. Він - Слово, що стало Тілом, як читаємо у Пролозі Євангелія св. Йоана. Сьогодні, напевно, нам складніше прийняти Його людськість, ніж Його Божественність, а ще важче ці дві істини поєднати і зрозуміти. Одначе ми знаємо, що це правда, що Він, стаючи людиною, відчув на собі людське життя, і знає кожну радість та кожен смуток, бо все це пройшло через Його Серце.

У першій частині цієї літанії (заклики 1-7) вказаний стосунок Серця Ісуса з Пресвятою Трійцею. Третій заклик нагадує, що Серце Ісуса тісно з'єднане з Божим Словом, тобто з другою Божою Особою. З огляду на цей тісний зв'язок Серця Ісуса з особою Божого Слова можемо сказати, що в Ісусі Бог любить, як кожна людина, та страждає і радіє, як людина. І навпаки: в Ісусі людська любов, страждання і людська гідність набувають величі і Божої сили. Ісус - Слово, приймаючи людське тіло, підніс його (тіло)настільки , що ми стали Божими дітьми. Наше тіло у таїнстві Хрещення стало святинею Святого Духа, тобто у ньому оселилася уособлена Божа любов.

Ісус – це Боже Слово, єдине Слово Отця, Слово, що творить, підтримує всесвіт при житті, виявляє Божу любов до людини. Це Слово взяло людську природу, щоб оселитися серед нас і таким чином довести свою любов. Тож це не порожні обіцянки когось, хто обіцяє багато, переконуючи, що любить, а потім зраджує і залишає. Бог же у своїй любові вірний та незмінний.

" І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу його бачили - славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого. " (Йн 1, 14). Пишучи ці слова, св. апостол Йоан згадував три роки, проведені з Ісусом у школі любові, та хвилини під час Останньої Вечері, коли спочивав на Його Серці. Прислуховувався до ритму цього Серця, яке билося в ритмі любові навіть до Юди, який Його зрадив. З цього Серця він зачерпнув рясні потоки мудрості та благодатей, пишучи пізніше слова Євангелія, у якому виразно стверджує, що Бог є Любов'ю.

Ми, люди XXI століття, не бачили Ісуса на власні очі. Можемо Його помітити лишень очима віри через Його діяння в людях та історії. Св. Йоан перебував у присутності Господа особисто. Бачив Його своїми очима, торкався, слухав... Більше того, бачив також Його славу на горі Табор під час преображення. Згодом улюблений учень побачив Ісуса, піднесеного на хресті, де Син віддався у досконалій жертві любові Отцю, щоб притягнути всіх до себе. Найбільшим доказом цієї любові було віддання йому в опіку своєї Матері та вчинення Її Матір'ю для всіх нас.

Таким чином Та, в Якій здійснилось з'єднання Божого Слова з людським тілом, стала Матір'ю Церкви, що живе Словом, живиться Ним так само, як Його Євхаристійним Тілом.

Господь прагне, щоб наші серця були якнайтісніше з'єднані з Його Божественним Серцем, щоб ми неустанно єднаючись із Ним, у всьому і завжди виконували Божу волю. Коли живемо Божим Словом - Євангелієм і намагаємось наслідувати Христа, тоді наші серця щораз більше уподібнюються до Пресвятого

Серця Ісуса. Боже Слово починає в нас істотно існувати, ми ж починаємо жити цим Словом, проголошуємо Його, воно стає нашим "я". Щораз більше належимо Христу. Стаємо живими дарохранительницями Божого Слова і таким чином можемо Його нести і давати іншим людям.

Serce Jezusa, ze Słowem Bożym istotowo zjednoczone

(3 czerwca)

Jezus z Nazaretu to prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek. Jest On Słowem, które stało się Ciałem, jak czytamy w *Prologu* Ewangelii św. Jana. Dzisiaj być może trudniej przyjąć nam Jego człowieczeństwo niż Jego Bóstwo, a na pewno trudno nam te dwie prawdy z sobą połączyć i zrozumieć. A jednak wiemy, że to prawda, że On stając się człowiekiem doświadczył wszystkich odcieni naszego życia, zna każdą radość i każdy smutek i to wszystko przeszło przez Jego Serce.

W pierwszej części tej litanii (wezwania 1-7) ukazana jest relacja Serca Jezusowego do Trójcy Przenajświętszej. Trzecie jej wezwanie przypomina, że jest Ono (Serce) najściślej zjednoczone ze Słowem Bożym, czyli drugą Osobą Boską. Ze względu na to najściślejsze zjednoczenie Serca Jezusa z osobą Słowa Bożego możemy powiedzieć, że w Jezusie Bóg kocha jak każdy człowiek, na sposób ludzki cierpi i się raduje. I na odwrót – w Jezusie ludzka miłość, ludzkie cierpienie i ludzka godność nabierają wielkości i mocy boskiej. Jezus – Słowo, przyjmując ludzkie ciało wywyższył je (ciało) do tego stopnia, że staliśmy się dziećmi Bożymi. Nasze ciało w sakramencie chrztu stało się świątynią Ducha św., czyli zamieszkała w nich uosobiona Boża miłość.

Jezus jest Słowem Bożym, jedynym Słowem Ojca, Słowem stwarzającym, podtrzymującym wszechświat przy życiu, wyrażającym miłość Boga do człowieka. To Słowo przybrało w historii ludzką postać, by zamieszkać wśród nas i udowodnić w ten sposób niejako tę miłość. Nie są to więc jedynie puste obietnice, kogoś kto czyni wielkie obiet-

nice, zapewnia, że kocha, a potem zdradza i porzuca. Bóg jest wierny w swojej miłości i niezmienny.

„A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy" (J 1,14). Gdy św. Jan Apostoł pisał te słowa, przypominał sobie z pewnością te trzy lata spędzone z Jezusem w Jego szkole miłości oraz tę chwilę, gdy spoczywał w czasie Ostatniej Wieczerzy na Jego Sercu. Wsłuchiwał się w rytm tego Serca, które biło rytmem miłości, nawet do Judasza, który Go zdradził. Z tego Serca zaczerpnął obfite zdroje mądrości i łask pisząc później swoją Ewangelię, w której wyraźnie stwierdza: Bój jest Miłością.

My, ludzie żyjący w XXI wieku, nie widzieliśmy na własne oczy Jezusa. Możemy Go postrzegać oczyma wiary przez Jego działanie w ludziach i historii. Św. Jan doświadczył obecności Pana osobiście, namacalnie. Widział Go swoimi oczyma, dotykał, słuchał... Co więcej, widział również Jego chwałę wówczas, kiedy z Piotrem i Jakubem byli z Nim na górze Tabor, i kiedy to przemienił się w ich obecności, ukazując swoje Bóstwo. Później zaś umiłowany uczeń zobaczył Jezusa wywyższonego na krzyżu, gdzie Syn oddał się w doskonałej ofierze miłości Ojcu, by przygarnąć wszystkich do siebie. Największym dowodem tej miłości było oddanie mu w opiekę swojej Matki i uczynienie Jej Matką nas wszystkich.

W ten sposób, Ta w której dokonało się owo istotowe zjednoczenie Słowa Bożego z ludzkim ciałem, stała się Matka Kościoła, który żyje Słowem, karmi się Nim tak samo, jak Jego Eucharystycznym Ciałem.

Pan Jezus pragnie, by nasze serca były jak najściślej zjednoczone z Jego Bosko-ludzkim Sercem, byśmy nieustannie łącząc się z Nim, we wszystkim i zawsze pełnili wolę

Bożą. Gdy żyjemy Słowem Bożym - Ewangelią i podejmujemy trud naśladowania Chrystusa, nasze serca upodabniają się coraz bardziej do Najświętszego Serca Jezusa. Słowo Boże zaczyna w nas istnieć istotowo, zaczynamy żyć tym Słowem, głosimy Je, staje się Ono naszym właściwym „Ja". Stajemy się coraz bardziej Chrystusowi. Stajemy się żywymi tabernakulami Słowa Bożego i w ten sposób możemy Je nieść i dawać innym ludziom.

Серце Ісуса, безмежної величі

(4 червня)

Цей заклик ніби виходить з попередніх. Спаситель є сповненим безмежної величі, бо Він - Божий Син. Вперше Ісус об'явив свою славу, стаючи перед єврейським первосвящеником. Первосвященик запитав Його: «Чи ти єси Христос, Син Благословенного?» «Я є, - відповів Ісус, - і побачите Сина Чоловічого, який сидітиме праворуч Всемогутнього та йтиме по хмарах небесних» (Мк 14, 61.62). Христос говорить про свій відхід до Отця, про те, що сяде по правиці Отця у безмежній величі. Свої його не впізнають. Господом знехтували, а Його любов відкинули, звинувативши у блюзнірстві, бо чинив з себе рівного Богу, говорячи, що сяде по Його правиці.

Потрібна була Його смерть, а потім воскресіння, щоб навіть найближчі учні переконалися, що Він дійсно є Сином Всевишнього. Потрібно було, аби Тома вклав свій палець у пробитий бік, щоб повірити. Тільки тоді учні Господа могли отримати ту певність, яка аж ціною життя дозволила їм визнати, що Син - відблиск слави Отця та відбиток Його істоти, підтримує все словом своєї міці, а звершивши очищення від гріхів, сів по правиці Величі на висотах (Євр 1,3).

Св. Гертруда, бенедиктинка, одна з найбільших середньовічних містичок і найвідоміших постатей в історії Церкви, казала: "Навіть коли б мудрість всіх людей та ангелів з'єдналась, не була б спроможна сформувати жодного слова, яке могло б передати безмежну велич Ісуса".

Велич – це своєрідна досконалість, авторитет, що вже сам по собі спонукає до поваги. Цей титул давали правителям, царям, понтифікам. Така гідність, однак, насамперед належить Христу, Який, будучи Богом, через це є найбільшим монархом, що перебував у світі,оскільки Він є Царем Всесвіту.

Ісус є повний величі у житті,коли чинив чудеса і коли висів на хресті. Був сповнений величі, коли наказував демонам залишити свої жертви, тоді як юрби з тривогою питали: "Хто ж Він, що і нечисті духи Йому слухняні?" (пор. Лк 4,36). Ісус був зодягнений у велич, коли на горі проголошував блаженства для всіх поколінь та всіх віків; коли промовляв страшні слова «горе вам» до нещирих фарисеїв.

Яке ж Ісус мав справляти враження, коли без страху відходив від тих, хто тримаючи в руках каміння, хотів Його позбавити життя! Або ж тоді, коли одним звичайним словом викликав Лазаря з гробу чи повернув до життя юнака з Наїн та дочку Яіра. Сповнений величі, Він наказав вітру та бурі мовчати на озері Генезарет. Його велич була підтверджена словом Отця, коли на горі Табор перед учнями показав блиск своєї неземної слави!

Велич володаря найбільш виявляється в його милосерді, пробаченні провин... І так було у випадку Ісуса, коли Він став перед своїми катами. Яким величним було Його мовчання перед Пилатом і перед Іродом! На Голгофі виявляється велич Ісуса, коли Він пробачає своїм катам та переконує доброго розбійника, що цього самого дня Він буде з Ним у раю. Скільки величі було в Його смерті! Чудеса, що її супроводжували (землетрус, роздерта завіса святині...) проголошували

Його Божественність і велич. Його сповнена величі смерть навернула римського сотника. Найбільшим блиском Божественної величі Христос засяяв у момент свого воскресіння. Це звершилось без свідків. Натомість Христа, що возносився у повноті своєї величі до неба на Оливній горі (пор Ді 1,2-12), бачило кількасот присутніх там осіб.

Повнота величі Христа виявиться знову наприкінці світу, коли Він прийде судити живих і мертвих, несучи одним вічне спасіння, іншим - засудження. Однак це буде зовсім інша велич, що відрізняється від величі земних правителів, бо Його велич сповнена милосердної любові, яка не ламає надломленої очеретини і не гасить тліючого гноту. Його велич триває вічно, щоб вічно любити.

Serce Jezusa, nieskończonego majestatu

(4 czerwca)

Wezwanie niejako wypływa z poprzednich wezwań. Zbawiciel jest pełen nieskończonego majestatu, ponieważ jest Synem Bożym. Po raz pierwszy ukazał swoją chwałę, stojąc przed arcykapłanem żydowskim. Najwyższy kapłan zapytał Go: «Czy Ty jesteś Mesjasz, Syn Błogosławionego?» Jezus odpowiedział: «Ja jestem. Ujrzycie Syna Człowieczego, siedzącego po prawicy Wszechmocnego i nadchodzącego z obłokami niebieskimi» (Mk 14, 61,62). Chrystus mówi o swoim odejściu do Ojca, o tym, że zasiądzie po prawicy swego Ojca pełen majestatu. Przez swoich nie zostaje rozpoznany. Wzgardzono Nim i odrzucono Jego miłość. Zarzucono Mu bluźnierstwo, gdyż czynił się równy Bogu, mówiąc, że zasiądzie po Jego prawicy.

Trzeba było Jego śmierci a później zmartwychwstania, by nawet Jego najbliżsi uczniowie przekonali się, iż jest On rzeczywiście Synem Najwyższego. Potrzeba było palca włożonego przez Tomasza w ranę i w przebity bok, żeby uwierzyć. Dopiero wtedy uczniowie Pana mogli nabrać tej pewności, która nawet za cenę życia pozwoliła im wyznać, że Ten Syn, który jest odblaskiem Jego chwały i odbiciem Jego istoty, podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi, a dokonawszy oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach (Hbr 1, 3).

Św. Gertruda, mniszka benedyktyńska, jedna z największych mistyczek średniowiecznych i najwybitniejszych postaci w historii Kościoła, mówiła: „Nawet gdyby cała mądrość wszystkich ludzi i aniołów razem się złączyła nie byłaby zdolna uformować jednego słowa, które mogłoby oddać nieskończony majestat Jezusa”.

Majestat swoista doskonałość, wielkość, autorytet, który podświadomie nakazuje szacunek. Tytuł ten nadawany jest władcom, królom, papieżom. Godność ta jednak przede wszystkim należy się Chrystusowi, który będąc Bogiem, jest przez to samo największym monarchą, jaki kiedykolwiek ukazał się światu. Jest bowiem Królem Wszechświata.

Jezus jest pełen majestatu w życiu, czyniąc cuda i gdy wisiał na krzyżu. Był pełen majestatu, gdy rozkazywał demonom, by natychmiast zostawiały swoje ofiary, podczas gdy tłumy z trwogą pytały: „Któż On jest, że i duchy nieczyste są Mu posłuszne?" (por. Łk 4, 36). Jezus był odziany w majestat, gdy na górze ogłaszał swoje błogosławieństwa dla wszystkich pokoleń i wszystkich wieków; również wtedy, gdy wymawiał swoje straszne: „Biada wam", przeciw obłudnym faryzeuszom.

Jakież Jezus musiał robić wrażenie, gdy bez cienia strachu odchodził od tych, którzy trzymając w rękach kamienie, chcieli Go pozbawić życia. Również wtedy, gdy jednym zwykłym słowem wywołał z grobu Łazarza albo gdy przywrócił do życia młodzieńca z Nain i córkę Jaira. Pełen majestatu nakazał wiatrom i burzy milczenie na jeziorze Genezaret. Jego majestat został potwierdzony słowem Ojca, gdy na górze Tabor wobec uczniów pokazał im blask swojej nieziemskiej chwały!

Majestat władcy najbardziej uwidacznia się w jego miłosierdziu, darowaniu win… I tak było w przypadku Jezusa, gdy staje w obliczu swoich oprawców. Jak majestatyczne było Jego milczenie przed Piłatem i przed Herodem! Na Golgocie ujawnił się majestat Jezusa, gdy wybacza swoim katom oraz gdy zapewniał dobrego łotra, że jeszcze tego samego dnia będzie z Nim w raju. Ile majestatu było w Jego śmierci! Towarzyszące jej cuda (trzęsienie ziemi, rozdarcie

zasłony świątyni…) głosiły Jego Boskość i wielkość. Jego pełna majestatu śmierć nawróciła rzymskiego setnika. Największym blaskiem Boskiego majestatu Chrystus niewątpliwie zajaśniał w chwili swego zmartwychwstania. Dokonało się to bez świadków. Natomiast Chrystusa, wstępującego w pełni swojego majestatu do nieba na górze Oliwnej (por. Dz l, 2-12), widziało kilkaset obecnych tam osób.

Najwyższy majestat Chrystusa okaże się ponownie na końcu świata, kiedy przyjdzie On sądzić żywych i umarłych, przynosząc dla jednych wieczne zbawienie, a dla drugich potępienie. Będzie to jednak majestat zupełnie różnych od majestatu ziemskich władców, ponieważ Jego majestat jest pełen miłosiernej miłości, który nie łamie trzciny nadłamanej, ani nie gasi tlejącego się knota. Jego majestat trwa nieskończenie, aby nieskończenie miłować.

Серце Ісуса, святине Божа, храме Всевишнього

(5 червня)

Ці два заклики мають своє коріння у Старому Завіті. Серце Ісуса прирівнюється до єрусалимської святині, збудованої Соломоном, а за часів Ісуса перебудованої Іродом Великим. Святиня і Храм, який в ній знаходився, є символом Серця Господа Ісуса.

Як це розуміти?

Знаємо, що старозавітний Ісаак, піднявшись на гору Моріа і несучи дрова, на яких мав бути складений у всепальній жертві, є (символом) прообразом Христа, що несе хрест на Голгофу. Ковчег же Ноя є символом церкви, що дає людям захист, тобто спасіння. Таких символів у Старому Завіті багато. Тому символ або провіщення - це пророцтво, виражене не словами, а якоюсь дією чи особою. Це образ або подія, що мала місце у Старому Завіті, та провіщає щось, що відбудеться у Новому Завіті.

Євреї мали одну- єдину святиню, у якій мешкав Бог. Варто пояснити, що синагога - це не святиня, а місце молитви. Першу святиню збудував Соломон тисячу років перед народженням Христа. Будували її у зосередженні і тиші протягом семи років тисяча працівників. Цю святиню вважали одним із семи чудес тогочасного світу. Її посвячення тривало сім днів. Після урочистої молитви царя з неба зійшов таємничий вогонь, який спалив жертви, приготовані на кам'яному вівтарі. Таємнича хмара Божої присутності наповнила Храм, і Бог сказав до Соломона: "Я посвятив цей дім,

щоб у ньому завжди було шановане Моє ім'я" (пор. 1 Цар 9,3). Відтоді щоранку і щовечора тут безперервно складали Богу жертви з тварин, хлібів та кадила.

У найсвятішому місці - Святому Святих - все було із золота. Золотою бляхою був оббитий Ковчег Завіту, а також дві фігури херувимів, що оздоблювали Ковчег. Золотим був семистовбурний свічник (Менора), вівтар окадження, і навіть підлога. Там було також чимало коштовного каміння. Все багатство і розкіш є символом, образом досконалості Божого Серця. Та чим же є золото, срібло і коштовне каміння у порівнянні з дарами, якими Божі Особи наповнили Пресвяте Серце Ісуса? Воно є храмом, оздобленим всілякими природними і надприродними досконалостями. У цій святині Бог отримує пошану, гідну Його божественної величі.

Пресвяте Серце Ісуса було посвячене у досконаліший спосіб, ніж святиня Соломона. Не вогнем, що зійшов із неба, не таємничою хмарою (пор 2Цар 7,1-3), а самою Божественністю, яка її наповнює. Серце Господа посвячене не обрядом, а голосом Бога Отця: "Це є Мій Син Улюблений, у якому маю вподобання" (Мт 3,17).

Всі жертви, складені у святині Соломона, були лише символом, недосконалим провіщенням нескінченної жертви, яка звершилась у Серці Ісуса - жертви, яку Втілений Бог склав за нас Небесному Отцю на хресті.

Своєю смертю Ісус сам вчинив Своє Серце Святинею - Санктуарієм, не закритим від людей заслоною, що відділяє святиню від вірян, а відкритим для кожного, щоб усі могли зустріти Найвищого. Про це говорив Ісус: " Зруйнуйте храм цей, а я його за три дні поставлю. (Йо

2,19). У цьому контексті також розуміємо слова з Одкровення св. Йоана: «От, житло Бога з людьми, і він житиме з ними, вони ж народом його будуть, і сам Бог буде з ними" (Одкр 21,3). В Ісусі ми віднайшли близькість Отця. Це Емануїл, Бог з нами, Спаситель.

Серце Ісуса складає Богу Отцю безперервні досконалі жертви. У Ньому палає вогонь любові, як на вівтарі у єрусалимській святині. Саме тому на іконах Серце Ісуса зображують з вогнем, що виходить з Нього.

Ісус прагне, щоб до Його жертв ми приєднали і наші молитви, аби Він міг їх усі разом жертвувати Отцю. Чи наші молитви настільки гідні, що можуть бути Сином пожертвувані Отцю? Поміркуймо над цим, промовляючи наші щоденні молитви.

Serce Jezusa, świątynio Boga, przybytku Najwyższego

(5 czerwca)

Temat tych dwu wezwań ma swoje źródło w Starym Testamencie. Serce Jezusa przyrównane jest to świątyni jerozolimskiej, przybytku zbudowanego przez Salomona, a w Jego czasach przebudowanego przez Heroda Wielkiego. Świątynia i Przybytek, który się w niej znajdował jest figurą Serca Pana Jezusa.

Co to znaczy, że jest figurą?

Mówimy, że starotestamentalny Izaak wchodzący na górę Moria i niosący drwa, na których miał być złożony w całopalnej ofierze, jest figurą (zapowiedzią) Chrystusa, niosącego krzyż na górę Kalwarii. Arka Noego jest figurą Kościoła, dającego ludziom schronienie - zbawienie. Takich figur jest w Starym Testamencie dużo. A więc figura to symbol lub zapowiedź, proroctwo wypowiedziane nie słowami, lecz poprzez jakiś czyn albo osobę. To obraz lub wydarzenie mające miejsce w Starym Testamencie, a przepowiadające coś, co stanie się w Nowym Testamencie.

Żydzi posiadali jedną, jedyną świątynię, w której mieszkał Bóg. Warto w tym miejscu wyjaśnić, że synagoga nie jest świątynią, jest miejscem modlitwy. Pierwszą świątynię wybudował Salomon tysiąc lat przed narodzeniem Chrystusa. Budowało ją w skupieniu i ciszy tysiące robotników przez siedem lat. Świątynię tę uważano za jeden z siedmiu cudów ówczesnego świata. Poświęcenie jej trwało siedem dni. Po uroczystej modlitwie króla zstąpił z nieba tajemniczy ogień, który spalił ofiary przygotowane na kamiennym ołtarzu. Tajemniczy obłok Bożej obecności wypełnił Przybytek, a do

Salomona Bóg powiedział: „Poświęciłem ten dom, aby w nim zawsze czczone było moje imię” (por. l Krl 9, 3). Odtąd każdego rana i wieczora, nieprzerwanie składano tutaj Bogu ofiary ze zwierząt, chlebów i kadzidła.

W miejscu najświętszym, Świętym Świętych, wszystko było ze złota. Złotą blachą obita była Arka Przymierza, jak również dwie figury cherubów zdobiące Arkę. Złoty był siedmioramienny świecznik (Menora), ołtarz kadzielny, a nawet podłoga. Było tam także niemało drogich kamieni. Całe to bogactwo i przepych są figurą, obrazem doskonałości Bożego Serca. Czym jednak jest złoto, srebro i drogie kamienie w porównaniu z darami, którymi Boskie Osoby napełniły Najświętsze Serce Jezusa? Ono jest świątynią ozdobioną wszelkimi doskonałościami naturalnymi i nadnaturalnymi. W tej świątyni odbiera Bóg hołdy godne Jego Boskiego majestatu.

Najświętsze Serce Pana Jezusa poświęcone, konsekrowane zostało w sposób daleko doskonalszy niż świątynia Salomona. Nie przez ogień, zstępujący z nieba ani przez tajemniczą mgłę (por. 2 Km 7, 1-3), ale przez samą Boskość, która je wypełnia i przenika. Poświęcone zostało nie obrzędem, choćby najświętszym, lecz głosem Boga Ojca: "Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie" (Mt 3, 17).

Wszystkie ofiary składane w świątyni Salomona były tylko figurą, niedoskonałą zapowiedzią ofiary nieskończonej, która się spełniła w Sercu Jezusa - ofiary, jaką wcielony Syn złożył za nas Ojcu niebieskiemu na krzyżu.

Przez swoją śmierć Jezus sam uczynił swoje Serce Przybytkiem – Sanktuarium, które nie jest już zakryte przed ludźmi zasłoną, która oddzielała przybytek od wiernych, lecz jest odsłonięte wobec każdego, by wszyscy mogli się

spotkać z Najwyższym. O tym właśnie mówił Jezus w słowach: Zburzcie tę świątynię, a Ja w trzech dniach wzniosę ją na nowo (J 2, 19). W tym ujęciu rozumiemy też słowa z Apokalipsy św. Jana Apostoła: „Oto przybytek Boga z ludźmi: i zamieszka wraz z nimi, i będą oni Jego ludem, a On będzie BOGIEM Z NIMI" (Ap 21, 3). W Jezusie odzyskaliśmy bliskość Ojca. To Emmanuel, Bóg z Nami, Zbawiciel.

Serce Jezusa składa Bogu Ojcu nieprzerwanie, doskonałe ofiary. Płonie w Nim ogień miłości, jak na ołtarzu w świątyni jerozolimskiej. To, dlatego na obrazach Serce Jezusa jest przedstawiane z ogniem, który wydobywa się z Niego.

Jezus pragnie, abyśmy do Jego ofiar dołączyli nasze modlitwy, aby On mógł je razem ofiarować Ojcu. Czy nasze modlitwy są takie, że mogą być przez Syna ofiarowane Ojcu? Zastanówmy się nad tym odmawiając nasze codzienne modlitwy.

Серце Ісуса, доме Божий і брамо неба

(6 червня)

Перша частина цього заклику поєднується з двома попередніми. Кожна святиня – це Божий дім. А Серце Ісуса є істинним Божим домом на землі. Це місце святої Божої присутності, де Бог благословить, потішає, зміцнює і спасає через таїнства. У Пресвятому Серці Ісуса предивним чином виконуються обітниці, які Бог дав ще Якову і патріархам у Старому Завіті. У Пресвятому Серці Ісуса благословенні всі народи землі, у Ньому реалізується доброта і любов Бога щодо кожного з нас.

У другій частині цього заклику Серце Ісуса назване брамою неба. Сам Ісус у Євангелії св. Йоана говорить про себе: "Істинно, істинно говорю вам: Я - двері для овець. Хто ввійде крізь мене - спасеться. Увійде він, вийде -і знайде пасовисько!" (Йо 10, 7.9). Прагнення вічного щастя, що завжди було присутнє в людині, може бути заспокоєне лише у Бозі. Великий Вчитель церкви св. Августин сказав: "Неспокійним є серце людини, поки не спочине в Бозі". Як це щастя осягнути, яким чином увійти до Божого дому і радіти оглядинням Бога лицем в лице?

Ісус вказує на себе як браму, якою можна ввійти, щоб осягнути вічне щастя. Він - брама між небом та землею. Не можна ввійти до неба, не проходячи крізь Цю браму. Всі, хто хотів би ввійти інакше - "злодії та розбійники" (Йо 10,8). Аби пройти через цю Браму та ввійти до Божого дому, маємо все чинити з любові та з добрими намірами. Про вартість людського вчинку свідчить намір. Непомітний добрий вчинок, здійснений

з добрим наміром для Бога, може бути дуже вартісним. "Кухоль води, поданий ближньому заради Мого імені, не буде без нагороди", - сказав Ісус (пор. Мт 10,42). Натомість великі вчинки, звершені навіть з героїчним зусиллям, але лише для нашої слави, реклами та задоволення, не мають в Божих очах жодної вартості. Сам Христос сказав про таких людей: "Істинно кажу вам: Вони вже мають свою нагороду" (Мт 6, 2). Бог винагороджує лише те, що зроблене для Нього і для ближнього з любові, так як роботодавець платить лише за те, що зроблене згідно з його побажанням.

Це просте порівняння з брамою для овець спонукає нас до ще однієї цікавої рефлексії. Вівці могли входити до вівчарні через браму без жодної сторонньої допомоги. Там вони могли заспокоїти свій голод та спрагу, і без сторонньої допомоги вийти. Там знаходились під опікою пастиря, перебуваючи у безпеці та захищені від пустельних шакалів. Ісус є брамою для овець та водночас вівчарнею. Тому вже не потрібні інші пастирі, які мають вказувати дорогу, бо Він сам є Дорогою. Господь Ісус через це порівняння говорить нам про вселенськість спасіння, яке призначене не лише для обраних, а для всіх, хто захоче увійти і підкрипитись новою поживою - хлібом життя, Тілом Христа - Євхаристією. Це особлива пожива, після якої вже не виникає голоду. Також Його Кров є незвичайним напоєм, після якого вже не відчуваєш спраги.

Пробудімо в собі добрий намір. Просімо Господа, щоб уся наша праця, діяльність та зусилля завжди були лише для Божої слави, з любові до людей та до Божого Серця. Відновлюймо цей намір щодня під час ранкових молитов. Зробімо все можливе, аби наприкінці нашого

життя ми могли увійти через Браму Божого Серця до Божого дому, дому Отця.

Serce Jezusa, domie Boży i bramo niebios

(6 czerwca)

Pierwsza część tego wezwania łączy się z dwoma poprzednimi, które rozważaliśmy wczoraj. Każda świątynia jest bowiem domem Bożym. Serce Jezusa jest domem Bożym, prawdziwym domem Bożym na ziemi. Jest miejscem świętej obecności Bożej, w którym Bóg błogosławi, pociesza, umacnia i zbawia przez sakramenty. W Najświętszym Sercu Jezusa w przedziwny sposób sprawdzają się obietnice, które Bóg złożył już Jakubowi i patriarchom w Starym Testamencie. W Najświętszym Sercu Jezusa są błogosławione wszystkie narody ziemi, w Nim spełnia się dobroć i miłość Boga wobec każdego z nas.

W drugiej część tego wezwania Serce Jezusa ukazane jest jako brama nieba. Sam Jezus w Ewangelii św. Jana mówi o sobie: „Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Ja jestem bramą owiec. Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony - wejdzie i wyjdzie, i znajdzie paszę" (J 10, 7. 9). Pragnienie szczęścia wiecznego, które zawsze było obecne w człowieku, może zostać zaspokojone jedynie w Bogu. Wielki doktor Kościoła św. Augustyn powiedział: „Niespokojne jest serce człowieka, dopóki nie spocznie w Bogu". Jak jednak to szczęście osiągnąć, w jaki sposób wejść do domu Bożego i cieszyć się oglądaniem Boga twarzą w twarz?

Jezus wskazuje na siebie jako bramę, przez którą można wejść, by osiągnąć to wieczne szczęście. Jest On bramą pomiędzy ziemią i niebem. Nie można wejść do nieba nie przechodząc przez Tę bramę. Wszyscy inni, którzy chcieliby wejść inaczej „są złodziejami i rozbójnikami" (J 10, 8). Aby przejść przez ową Bramę i wejść do domu Bożego musimy czynić wszystko z miłości i z dobrą intencją. O wartości czy-

nu ludzkiego decyduje intencja. Niepozorny dobry czyn, spełniony w dobrej intencji dla Boga, może być bardzo zasługujący. „Kubek wody podany bliźniemu dla imienia Mego, nie będzie bez zapłaty" - powiedział Chrystus (Por. Mt 10,42). Natomiast wielkie czyny, dokonane nawet z heroicznym wysiłkiem, ale tylko dla własnej chwały, reklamy i przyjemności, nie mają w oczach Bożych żadnej wartości. Sam Chrystus powiedział o takich ludziach: „Zaprawdę, powiadam wam: ci otrzymali już swoją nagrodę" (MT 6, 2). Bóg nagradza tylko to, co jest zrobione dla Niego i dla bliźniego z miłości, podobnie jak pracodawca płaci tylko za to, co jest wykonane według jego życzenia.

To proste porównanie do bramy owiec skłania nas do jeszcze jednej ciekawej refleksji. Owce mogły wchodzić do owczarni przez bramę bez niczyjej, specjalnej pomocy. Mogły w jej wnętrzu zaspokoić swój głód i pragnienie i bez niczyjej pomocy również wyjść. Tam znajdowały się pod opieką, chronione przez pasterza przed pustynnymi szakalami. Jezus jest bramą owiec i zarazem owczarnią. Nie potrzeba już innych pasterzy, którzy będą musieli wskazywać drogę, bowiem On sam jest Drogą. Pan Jezus przez to porównanie mówi nam o powszechności zbawienia, które nie jest przeznaczone jedynie dla wybranych, lecz dla wszystkich, którzy tyko zechcą wejść i posilić się „nową paszą" – chlebem życia, Ciałem Chrystusa – Eucharystią. Jest to pokarm szczególny, taki, po którym nie trzeba się już posilać. Również Jego Krew jest niezwykłym napojem, po którym już się nie pragnie.

Wzbudźmy w sobie intencję. Prośmy Pana aby wszystkie nasze prace, czynności i zabiegi były zawsze i tylko wykonywane dla chwały Bożej, z miłości do ludzi i do Bożego Serca. Ponawiajmy tę intencję każdego dnia przy porannym pacierzu. Róbmy wszystko abyśmy przy końcu naszych dni

mogli wejść przez Bramę Serca Bożego do domu Bożego, domu Ojca.

Серце Ісуса, палаюче вогнище любові

(8 червня)

Вогонь у Біблії має багату символіку. Він спалює, нищить але й очищає, освітлює, дає тепло. Сам Господь Ісус використав символіку вогню, коли сказав: "Вогонь прийшов я кинути на землю - і як я прагну, щоб він вже розгорівся" (Лк 12, 49). Вогонь - це символ Святого Духа, Який зійшов у Горниці на апостолів саме у вигляді вогняних язиків, прагнучи підкреслити силу та інтенсивність любові, якою того дня вони були проникнуті. Розпалені цією любов'ю, апостоли мали йти у світ поширювати принципи Христового Євангелія. Вогонь - це також символ любові, бо часто ми говоримо дорогій нам особі, що гаряче її любимо.

Господь Ісус під час своїх об'явлень у Паре-ле-Моньяль св. Маргариті Марії Алакок об'явився весь у вогні: "Одного дня, - описувала свята, - наш Господь явився мені, променіючи славою, зі стигматами п'ятьох ран. З Його грудей, які були схожі на палаюче вогнище, на всі боки виходили промені. Ісус відтулив свій одяг, показуючи Своє Серце, що було джерелом цих променів, а були вони такі гарячі, аж я злякалася, що мене охоплять і спалять на попіл". Не без причини саме таким чином Спаситель об'явився св. Маргариті. Він хотів таким чином виявити безмежну силу своєї любові, що спалює всілякий гріх.

Про любов Бога до створіння говорить увесь світ. Однак Бог забажав ще досконалішим чином виявити свою ревну любов. Бачачи нашу гріховність та падіння, послав на землю свого Сина. Вершиною цієї любові була мука і мерть Ісуса. "Бог бо так полюбив світ, що Сина

свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним" (Йо 3,16).

Любов Ісуса вимагає нашої відповіді та взаємності. Земне життя Ісуса не раз було сповнене гіркотою. Особливо тоді, коли Він бачив навколо себе байдужих, та навіть ворожо до Нього налаштованих людей, що хотіли Його вбити. Ісус прагне нашої любові так, як закоханий юнак чи дівчина прагнуть взаємності у своїх почуттях.

Св. Мехтильда Гакеборнзька, німецька містичка часів Середньовіччя, яка ще чотири століття перед об'явленнями св. Маргарити Марії Алакок розповсюджувала культ Серця Ісуса, так описує одне зі своїх об'явлень Ісуса: "Я маю все, - сказав Ісус, - бракує мені лише серця людини". "Але, Господи, що ж доброго Ти можеш знайти у бідному людському серці, в якому є сама убогість і немає нічого гідного любові?", - запитала св. Мехтильда. А Христос їй відповів: "Якби ти знала, наскільки мене палить прагнення бути коханим, то не відмовила б Мені ні в чому, аби Мене задовольнити". Св. Мехтильда, зворушена цими словами, а також виразом обличчя Ісуса, на якому був глибокий біль та страждання, щиро заплакала.

Чотири століття по тому Ісус сказав до св. Маргарити Марії: "Ось Серце, яке так полюбило людей, що нічого не жаліло, аби довести свою любов. Однак не знаходжу майже нікого, хто б міг загасити моє прагнення".

Чи можемо залишитись глухими на ці сповнені жалю прохання Господа Ісуса? Чи і ми будемо опиратися Його любові? Коли поміркуємо, ким є Ісус, а ким є ми, нашу байдужість важко зрозуміти.

Яким чином можемо відповісти на палку любов нашого Спасителя? Дуже просто! Можемо Його часто вітати короткими молитовними закликами, зайти до храму на коротку адорацію, робити вчинки милосердя щодо ближніх... Можливостей є багато! Він завжди залишається з нами! Адже сам нас запевнив: "Не залишу вас сиротами" (Йо 14,18). І Він виконав обіцянку, залишаючись з нами у Євхаристії. Тут перебуває і надалі, люблячи нас і очікуючи нашої любові та нашої присутності.

Таємнича сила, що виходить з Євхаристії, очищує наші душі від різних вад і допомагає нам ставати святими та краще любити. Ще раз пригадаймо слова св. Маргарити: "Мій Господь показав мені своє Серце як вогнище любові та сказав: "Ось Божественний струмінь моєї любові, у якому маєш очиститись. Пізніше вчиню, що знайдеш тут освітлення і врешті з'єднання зі Мною". Тому ми повинні - додає свята - приходити до цього вогнища любові, аби очиститись від своїх вад, як золото очищається в горнилі". Далі Господь Ісус казав: "Коли у цих променях чистої любові твоє серце буде знищене, тоді отримаєш нове серце".

Не будьмо байдужі до голосу Ісуса, Який неустанно просить кожного з нас: "Сину, дочко, дай мені своє серце". Відповідаймо любов'ю на Його любов. Віддаймо йому наші серця. Адже нічого більше ми не можемо йому пожертвувати, щоб відповісти на безмір любові, якою Він нас обдаровує.

Serce Jezusa, gorejące ognisko miłości

(8 czerwca)

Ogień ma bardzo bogatą symbolikę w Biblii. Jest on tym, który spala, niszczy, ale i oczyszcza, oświeca, daje ciepło. Sam Pan Jezus użył symboliki ognia, gdy mówił: „Przyszedłem ogień rzucić na Ziemię i jakże bardzo pragnę, żeby on już zapłonął" (Łk 12, 49). Ogień jest symbolem Ducha Świętego, który zstąpił w Wieczerniku na apostołów właśnie pod postacią ognistych języków, chcąc zaznaczyć siłę i intensywność miłości, którą tego dnia zostali przeniknięci. Zapaleni tą miłością mieli iść w świat i szerzyć wzniosłe zasady Ewangelii Chrystusowej. Ogień jest więc także symbolem miłości. Często mówimy przecież do ukochanej osoby, że ja gorąco kochamy.

Pan Jezus podczas swoich objawień w Paray-le-Monial św. Małgorzacie Marii Alacoque zjawił się cały w ogniu: „Pewnego dnia – opisywała – nasz Pan przedstawił mi się cały promieniejący chwałą, ze stygmatami pięciu ran. Z Jego piersi, która była podobna do gorejącego ognia, wychodziły na wszystkie strony płomienie. Jezus odkrył szatę, ukazując swoje Serce, które było źródłem tych płomieni, a były one tak gorące, że obawiałam się, iż mnie pochłoną i spalą na popiół". Nie bez powodu właśnie w ten sposób Zbawiciel objawił św. Małgorzacie. Chciał w ten sposób ukazać bezgraniczną, spalającą wszelki grzech, siłę swojej miłości.

O miłości Boga do człowieka mówi cały stworzony świat. Jednak Bóg zapragnął w jeszcze doskonalszy sposób okazać nam swoją gorącą miłość. Widząc naszą grzeszność i upadek, posłał na ziemię swego Syna. Szczytem tej miłości była męka i śmierć Jezusa. „Tak bowiem Bóg umiłował

świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne" (J 3, 16).

Miłość Jezusa wymaga naszej odpowiedzi, wymaga wzajemności. Ziemskie życie Jezusa niejednokrotnie było wypełniane goryczą. Zwłaszcza wtedy, gdy widział wokół siebie ludzi obojętnych, a nawet wrogo do Niego nastawionych, pragnących Go zabić. Jezus pragnie naszej miłości, tak jak zakochany chłopak czy dziewczyna pragnie, aby jego uczucie zostało odwzajemnione.

Św. Mechtylda z Hackeborn, niemiecka mistyczka okresu średniowiecza, która już cztery stulecia przed objawieniami św. Małgorzaty Marii Alacoque propagowała kultu Serca Jezusa tak opisuje jedno ze swoich objawień Pana Jezusa: „Mam wszystko - powiedział do niej Jezus - brakuje mi tylko serca człowieka". „Lecz, o Panie, cóż dobrego możesz znaleźć w biednym sercu ludzkim, w którym jest sama nędza i nie ma nic godnego kochania?" - zapytała św. Mechtylda. A Chrystus jej odpowiedział: „Gdybyś ty wiedziała, jak jestem pochłaniany pragnieniem, aby być kochanym, nie odmówiłabyś Mi niczego, aby mnie zadowolić". Św. Mechtylda wzruszona tymi słowami, a także wyrazem twarzy Chrystusa, na której malował się głęboki ból i cierpienie, serdecznie zapłakała.

Cztery wieki później powiedział z kolei do św. Małgorzaty Marii: „Oto Serce, które tak ukochało ludzi, że niczego nie szczędziło, aby udowodnić swoją miłość. Nie znajduję jednak prawie nikogo, kto by usiłował ugasić moje pragnienie".

Czy możemy pozostać głusi na te pełne żalu prośby Pana Jezusa? Czy i my będziemy opierać się Jego miłości? Gdy pomyślimy, kim jest Jezus, a kim my jesteśmy, naszą obojętność trudno jest pojąć.

W jaki sposób możemy odpowiedzieć na tę gorącą miłość naszego Zbawiciela? W bardzo prosty sposób! Możemy Go często pozdrawiać aktami strzelistymi, wstąpić do kościoła na krótką adorację, spełniać uczynki miłosierdzia względem bliźnich… Okazji jest wiele! On ciągle pozostaje z nami! Przecież sam nas zapewnił: „Nie zostawię was sierotami" (J 14,18). Obietnicy dotrzymał pozostając z nami w Eucharystii. Tutaj przebywa nadal, miłując nas i oczekując naszej miłości i naszej obecności.

Tajemnicza siła wychodząca z Eucharystii oczyszcza nasze dusze z różnych wad i pomaga nam stać się świętymi, pomaga nam lepiej kochać. Jeszcze raz przywołajmy słowa św. Małgorzaty: „Mój Pan pokazał mi swoje Serce jako ognisko miłości i powiedział: «Oto Boski strumień mojej miłości, w którym masz się oczyścić. Później sprawię, że znajdziesz tutaj oświecenie i wreszcie zjednoczenie ze Mną». Powinniśmy zatem - dodaje Święta - przystępować do tego ogniska miłości, aby oczyścić się ze swych wad, jak oczyszczają złoto w tyglu". Dalej Pan Jezus mówił: «Kiedy w tych płomieniach czystej miłości serce twoje zostanie zniszczone, wtenczas otrzymasz nowe serce».

Nie bądźmy nieczuli na głos Jezusa, który nieustannie prosi każdego z nas: „Synu, córko, daj mi serce swoje". Odpowiedzmy miłością na Jego miłość. Oddajmy Mu nasze serca. Nic więcej nie możemy Mu ofiarować, by odpowiedzieć na ten bezmiar miłości, którą On nas obdarza.

Серце Ісуса, справедливості і любові скарбниці, доброти і любові повне

(9 червня)

Мрії про справедливість та істинну любов, які є фундаментом і гарантією справжнього співіснування між народами і окремими людьми, завжди супроводжували людину. За любов'ю та справедливістю тужили євреї за часів Христа. Виразом цієї туги є, наприклад, Псалом 72, в якому говориться про Царство Месії. Довгоочікуваний Месія, що в особі Ісуса Христа набув іпостасі Бога-Людини, увійшов в історію спасіння як Володар часу і Господар історії.

Справедливість та любов переповнюють Серце Ісуса, виливаючись з нього як повноводна ріка. Одна з правд віри вчить нас, що Бог справедливий - за добро винагороджує, а за гріх карає. Однак Бог також є і милосердним, тобто охоче пробачає грішнику, що кається. Бог - це єдність. Усі Його риси становлять єдність. Ми ж у своїй обмеженості кожну справу бачимо окремо, так чинячи і стосовно Бога, тобто окремо захоплюємося Його добротою, справедливістю, мудрістю та всемогутністю. Щоб це зрозуміти, звернімося до певного прикладу. У призмі один білий промінь світла розщеплюється (ділиться) на сім кольорів веселки. Так само є з нескінченною досконалістю Бога, у ЄДНОСТІ якого бачимо різні ознаки. В Євангелії бачимо Ісуса не лише повного любові, а також і справедливого, який - коли була така потреба - палав справедливим гнівом.

Пригадаймо деякі слова Христа, сповнені справедливого гніву ("горе вам"): „Горе вам, книжники

та фарисеї [...],сліпі проводирі [...], лицеміри! Змії, гадюче порiддя! Як можете ви уникнути пекельного засуду?" (Мт 23, 13-35). Або коли говорив про спокусників: А хто спокусить одного з тих малих, що вірують у мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию, і він був утоплений у глибині моря. Горе світові від спокус!" (Мт 18, 6-7).

Ісус, бувши добрим Пастирем, водночас не був "політично коректним", питання вирішував зрозуміло і рішуче, наприклад: " Ідіть від мене геть, прокляті, в вогонь вічний" (Мт 25,41). Звісно ж, Ісус сповнений любові, але водночас і справедливості. Він сповнений любові до того, хто Його любить; однак застерігає тих, які про Нього забувають. Немає нічого трагічнішого, ніж відкинута, знехтувана любов. Це завдає болю Божественному Серцю.

Часто теж можна почути запитання: «Якщо Господь Ісус такий добрий і милосердний, то чому існує пекло?»

Бо цього вимагає Божа справедливість. Вона має бути, щоб виконалась істина віри: "За зло карає". Помилковим є поняття, що «оскільки Бог добрий, то має закривати очі на людські гріхи та помилки». Так часом роблять люди: до одних вони вимогливі, до інших же більш поблажливі, бо людська любов не досконала. Ось простий приклад - батько більше пробачає своїй дитині, ніж чужій. Бог милосердний та ласкавий, але й справедливий. Тому, коли будемо перед троном справедливості, будемо суджені з усією досконалістю та справедливістю.

З моментом нашої смерті для нас завершиться час милосердя. Ніхто повинен жити в омані, що Божественний суддя приведе його до неба, якого він не

заслужив; або що дасть йому на один ступінь слави вище, ніж належить. Милосердя завершується на землі. Потім починаються остаточні речі для людини: 1. Смерть; 2. Божий Суд; 3. Небо або пекло.

Якщо хтось молиться, щоб Бог був до нього милосердним на суді, то Господь може це вислухати лише так, що в теперішньому житті дасть цій людині потрібні благодаті, щоб могла очиститись від гріхів і витривати в Божій благодаті аж до смерті. Підтвердженням Божого милосердя є чистилище, де душі, що не встигли на землі спокутувати своїх гріхів, можуть ще це зробити.

Роздумуючи над Божою справедливістю, людина відчуває страх і тривогу. Роздумуючи над Божою любов'ю, вона відчуває довіру, але іноді надмірну впевненість у собі, або ж навіть надмірну надію на Боже милосердя. Потрібно мати порівну обережну довіру та довірливий страх. Пам'ятаймо про це, бо, як читаємо в Книзі Сираха: "Початок мудрості - страх Господній" (Сир 1,14).

Добрий Ісусе, милосердний до найбільших грішників, дай нам так пройти через наше земне життя, щоб ми могли навіки оспівувати в небі Твою любов та милосердя.

Serce Jezusa, sprawiedliwości i miłości skarbnico, dobroci i miłości pełne

(9 czerwca)

Marzenia o sprawiedliwości i prawdziwej miłości, które są fundamentem i gwarancją prawidłowego współżycia pomiędzy narodami i poszczególnymi ludźmi, od zawsze towarzyszyły człowiekowi. Tęsknili za nimi Żydzi w czasach Pana Jezusa. Wyrazem tej tęsknoty jest choćby Psalm 72 mówiący o królestwie Mesjasza. Ten długo oczekiwany Mesjasz, który w osobie Jezusa Chrystusa przybrał konkretną postać Boga-Człowieka, wkroczył w historię zbawienia jako Władca czasu i Pan historii.

Sprawiedliwość i miłość wypełniają i wylewają się z Serca Pana Jezusa, jak obfita rzeka. Jedna z prawd wiary poucza nas, że Bóg jest sprawiedliwy, to znaczy, że za dobro wynagradza, a za grzech karze. Jednak Bóg jest też miłosierny, to znaczy, że chętnie przebacza żałującemu grzesznikowi. Bóg jest jednością. W Nim wszystkie przymioty stanowią jedność. Nasza nieudolność sprawia, że każdą rzecz widzimy oddzielnie więc i w Bogu rozróżniamy i osobno adorujemy dobroć, sprawiedliwość, mądrość i wszechmoc. Aby to zrozumieć odwołajmy się do przykładu. W pryzmacie jeden biały promień światła rozszczepia się (dzieli) na siedem kolorów tęczy. Tak samo jest z nieskończoną doskonałością Boga, w którego JEDNOŚCI widzimy różne przymioty. W Ewangelii widzimy Pana Jezusa nie tylko pełnego miłości, ale także sprawiedliwego, który - gdy zaszła taka potrzeba - pałał sprawiedliwym gniewem.

Przywołajmy niektóre pełne sprawiedliwego gniewu Chrystusowe „biada": „**Biada** wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze [...] przewodnicy ślepi [...]. obłudnicy! [...] Węże, ple-

mię żmijowe, jak wy możecie ujść potępienia w piekle?" (Mt 23, 13-35). Albo gdy mówił o gorszycielach: „Lecz kto by się stał powodem grzechu dla jednego z tych małych, którzy wierzą we Mnie, temu byłoby lepiej kamień młyński zawiesić u szyi i utopić go w głębi morza. **Biada** światu z powodu zgorszeń!" (Mt 18, 6-0).

Jezus, chociaż był Pasterzem dobrym, to jednak nie był „politycznie poprawny" i sprawy stawiał jasno i stanowczo, jak choćby gdy z mocą mówił: „Idźcie precz ode Mnie, przeklęci, w ogień wieczny" (Mt 25, 41). Rzeczywiście Jezus jest pełen miłości, ale i sprawiedliwy. Jest pełen miłości dla tego, kto Go kocha; jednak ostrzega tych, którzy o nim zapominają. Nie ma nic tragiczniejszego, jak miłość wzgardzona, odrzucona. To boli Boskie Serce.

Można czasami spotkać się z pytaniem: Jeżeli Pan Jezus jest tak dobry i miłosierny, to dlaczego istnieje piekło?

Tego właśnie wymaga Boża sprawiedliwość. Ono musi istnieć, aby została wypełniona prawda wiary: „za złe karze". Równie bezsensownym jest rozumowanie, że skoro Bóg jest dobry, to powinien przymykać oczy na ludzkie grzechy i błędy. Tak czasem postępują ludzie, są dla jednych mniej, a dla drugich bardziej pobłażliwi, bo miłość ludzka jest niedoskonała. Prosty przykład: rodzic więcej wybaczy swojemu dziecku niż cudzemu. Bóg jest miłosierny i łaskawy, ale i sprawiedliwy. Tak więc, gdy znajdziemy się przed tronem sprawiedliwości, będziemy sądzeni z całą dokładnością i sprawiedliwością.

Z momentem naszej śmierci skończy się dla nas czas miłosierdzia. Nikt nie powinien się łudzić, że Boski Sędzia wprowadzi go do nieba, jeśli nie zasłużył na nie; albo że da mu o jeden stopień chwały wyższy, niż mu się należy. Nic z tego - miłosierdzie Boże kończy się na ziemi. Potem zaczy-

nają się rzeczy ostateczne człowieka: 1. Śmierć; 2. Sąd Boży; 3. Niebo albo piekło.

Jeśli ktoś modli się, aby Bóg był dla niego miłosierny na sądzie, to Bóg może go tylko w ten sposób wysłuchać, że w obecnym życiu da mu potrzebne łaski, aby mógł oczyścić się z grzechów i wytrwać w łasce Bożej do śmierci. Oznaką Bożego Miłosierdzia, jest czyściec, gdzie dusza, która nie zdążyła na ziemi odpokutować swoich grzechów, może temu zadośćuczynić.

Gdy człowiek rozważa sprawiedliwość Bożą, odczuwa lęk i jest pełen trwogi. Gdy natomiast rozważa miłość Bożą, odczuwa ufność, ale czasem zbytnią pewność siebie, a nawet nadmierną ufność w Boże Miłosierdzie. Powinniśmy łączyć te uczucia: mieć ostrożną ufność i ufną bojaźń. Pamiętajmy o tym, że jak czytamy w Księdze Syracha: „Początkiem mądrości jest bojaźń Pana" (Syr 1, 14).

Dobry Jezu, który byłeś miłosierny dla największych grzeszników, daj nam tak przejść przez nasze ziemskie życie, abyśmy przez wieki mogli w niebie wyśpiewywać Twoją miłość i miłosierdzie.

Серце Ісуса, чеснот усяких бездонна глибінь

(10 червня)

Цей заклик знову нас веде до самого центру Божого життя, до самого центру Пресвятої Трійці. Віддаючи честь Пресвятому Серцю Ісуса, завжди робимо це у Його стосунках до Отця і в Святому Дусі, Який робить наш культ досконалим.

Св. Маргарита Марія говорила, що Серце Ісуса - це недосліджена та неосяжна безодня, у яку треба зануритись і в ній залишитись , щоб уже не знаходити задоволення лише у матеріальних благах цього світу, а черпати приклад всіляких чеснот з глибини святості Ісуса.

В Ісусі Христі все є безмірним. Його досконалість - незбагненна, ми не можемо її собі навіть уявити. Навіть якби її порівняти з найглибшою криницею, дна якої ніхто не може побачити, це було б дуже невдале порівняння.

Пресвяте Серце Ісуса вже від моменту зачаття втіленого Слова було бездонною глибиною всіляких чеснот. Христос був однаково святий у кожен момент свого життя. Св. Лука, євангеліст, написав, що Ісус "зростав у мудрості та в літах, і у ласці у Бога та людей" (Лк 2, 52). Ці слова св. Луки треба розуміти так, що люди з плином часу, у різних ситуаціях життя Ісуса, помічали щораз більше Його чеснот.

Заклик над яким роздумуємо підкреслює, що Христос є бездонною глибиною ВСІЛЯКИХ чеснот. Однак це не до кінця правда! Коли подивимось на усе земне життя Ісуса, то помітимо, що Він не володів

деякими чеснотами, які бачимо, наприклад, у святих. Чому? Бо є чесноти, які передбачають певну недосконалість,тож їх Ісус не міг мати, бо Він сам є ДОСКОНАЛІСТЮ! Не мав, наприклад, чесноти віри, бо вона робить нас здатними прийняти правду про те, що наш людський розум не може до кінця зрозуміти. Ісус же знав усю правду. Він є ПРАВДОЮ!

Він не мав чесноти надії, бо надія спонукає сподіватись щастя, якого зараз ще не маємо. Христос же знав правду про своє воскресіння і вознесіння. Спасенні в небі також не мають чесноти віри та надії.

Ісус не потребував також чесноти покути чи жалю за гріхи, бо ніколи не згрішив. Натомість всі інші чесноти Він мав у найвищому ступені, оскільки, будучи Бог, сам є джерелом всіх чеснот.

Серед чеснот, які Ісус мав у досконалому ступені, на першому місці треба вказати чесноту релігійності. Євангелісти підкреслюють, що на завершення дня, після зустрічей з юрбами людей і виснажливих мандрівках, Ісус йшов у самотнє місце і перебував у розмові зі Своїм Отцем, молячись.

Ісус був досконало слухняний Своєму Отцю. Він підкреслював, що прагне виконувати лише волю Свого Отця і виконувати те, що Йому подобається. Любов до Отця спонукала Його прийняти невимовні страждання, щоб винагородити за зневаги, завдані Отцю людьми. Життя ж Ісуса було одним суцільною смугою вчинків любові для людей.

Ісус мав чесноти розсудливості, чистоти, смирення, устриманості та всі можливі решту. Аби їх всіх перерахувати, треба було переписати все Євангеліє. Однак треба зазначити, що всі чесноти супроводжувала

надзвичайна простота, яка захоплювала юрби і заохочувала наслідувати Його. Ісус не шукав похвали і визнання з огляду на свої чесноти. З покорою приймав всілякі страждання, зневаги та насмішки своїх ворогів. Сам, однак, не піддавався якимось спеіальним покутним практикам, окрім довгого сорокаденного посту. Терпеляче переносив всілякі життєві незручності, оскільки постійно був у мандрівках, про що сам казав: “Лисиці маюь нори і птахи – гнізда, але Син Чоловічий немає місця, де прихилити голову”(пор. Лк 9, 58).

Фарисеї часто були згіршені, що Ісус п'є та їсть з грішниками, що не постить як наприклад, учні св. Йоана Хресителя. Він хотів бути зразком святості і чеснот для всіх, не лише для тих, яким добре – зразком ідеальним, але можливим до наслідування кожною людиною.

Ісусе, наш прекрасний Вчителю і зразку всіляких чеснот, Ти сказав: “Будьте і ви досконалі, як досконалий є ваш Отець небесний” (Мт 5,48). Не зважаючи на нашу слабкість та гріховність, Ти казав нам прямувати до євангельських чеснот та ідеалів. Просимо Тебе, додавай нам неустанно сил, щоб ми не припинили їх прагнути попри невдачі та підіння.

Serce Jezusa, cnót wszelkich bezdenna głębino

(10 czerwca)

To wezwanie znowu prowadzi nas w samo centrum życia Bożego, w samo centrum Trójcy Przenajświętszej. Gdy bowiem oddajemy cześć Boskiemu Sercu Jezusa, zawsze robimy to w Jego relacji do Ojca i w Duchu Świętym, który czyni nasz kult doskonałym.

Św. Małgorzata Maria mówiła, że Serce Jezusa jest niezbadaną i niepojętą otchłanią, w której powinniśmy się pogrążyć i w niej pozostać - abyśmy już nie znajdowali upodobania tylko w dobrach materialnych tego świata, ale z głębiny świętości Jezusa czerpali wzory wszelkich cnót.

W Jezusie Chrystusie wszystko jest niezmierzone. Jego doskonałość jest niepojęta, nie potrafimy sobie jej nawet wyobrazić. Gdybyśmy ją porównali do studni tak głębokiej, że nikt jej dna dojrzeć nie może, byłoby to porównanie bardzo nieudolne.

Najświętsze Serce Pana Jezusa już od chwili poczęcia Słowa wcielonego było bezdenną głębiną wszelkich cnót. Chrystus był jednakowo święty w każdej chwili swego życia. Ewangelista św. Łukasz napisał, że Jezus „czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi" (Łk 2, 52). Te słowa św. Łukasza trzeba tak rozumieć, że ludzie widzieli z biegiem lat, w różnych okolicznościach życia Jezusa, coraz więcej Jego cnót.

Rozważane wezwanie podkreśl, że Chrystus jest bezdenną głębiną WSZELKICH cnót. Nie jest to jednak do końca prawdą! Gdy popatrzymy na całe ziemskie życie Pana Jezusa, to zauważymy, że nie posiadał On niektórych cnót, jakie

widzimy np. u świętych. Dlaczego? Ponieważ są takie cnoty, które zakładają pewną niedoskonałość, i tych Jezus nie mógł posiadać, gdyż On jest samą DOSKONAŁOŚCIĄ! Nie posiadał na przykład cnoty wiary, ponieważ ta cnota uzdalnia nas do przyjęcia za prawdę tego, czego nasz ludzki rozum nie może do końca pojąć i zrozumieć. Tymczasem Jezus znał całą prawdę. ON JEST PRAWDĄ!

Nie posiadał cnoty nadziei, ponieważ nadzieja każe nam spodziewać się szczęścia, którego obecnie jeszcze nie mamy. Chrystus znał prawdę o swoim zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu. Również zbawieni w niebie nie posiadają cnót wiary i nadziei.

Jezus nie potrzebował również cnoty pokuty czy żalu za grzechy, ponieważ nigdy nie zgrzeszył. Natomiast wszystkie inne cnoty istniały w najwyższym stopniu, gdyż On, jako Bóg, jest źródłem wszystkich cnót.

Wśród cnót, które Pan Jezus posiadał w stopniu doskonałym na pierwszym miejscu należy wymienić cnotę religijności. Ewangeliści wielokrotnie podkreślają, że na zakończenie dnia, po spotkaniach z tłumami i męczących wędrówkach Chrystus usuwał się w miejsce ustronne i spędzał tam samotnie czas na rozmowie ze swoim Ojcem, modlił się.

Był doskonale posłuszny swojemu Ojcu. Podkreślał, że pragnie tylko pełnić wolę swego Ojca i w każdym momencie czynić to, co Jemu się podoba. Miłość do Ojca skłoniła Go do przyjęcia niewypowiedzianych cierpień, aby wynagrodzić zniewagi wyrządzone Ojcu przez ludzi. Życie Jezusa było również jednym pasmem uczynków miłości względem ludzi.

Jezus posiadał cnoty: roztropności, czystości, pokory, umartwienia i wszystkie inne. Aby je wszystkie wymienić musielibyśmy tutaj przepisać całą Ewangelię. Jedno jednak

trzeba podkreślić, że wszystkim tym cnotom towarzyszyła nadzwyczajna prostota, która porywała tłumy i zachęcała do naśladowania Go. Jezus nie szukał poklasku i uznania ze względu na swoje cnoty. Przyjmował z pokorą wszelkie cierpienia, zniewagi i szyderstwa swoich wrogów. Sam jednak nie poddawał się jakimś specjalnym umartwieniom, wyjąwszy długi czterdziestodniowy post. Znosił jednak cierpliwie wszystkie trudy i niewygody życia, które upływało w ustawicznych wędrówkach o czym sam mówił: „Lisy mają nory i ptaki powietrzne - gniazda, lecz Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie by głowę mógł oprzeć" (Łk 9, 58).

Faryzeusze byli często zgorszeni tym, że Jezus „je i pije" z grzesznikami, że nie pości jak np. uczniowie św. Jana Chrzciciela. Ale On chciał być wzorem świętości i cnót dla wszystkich, nie tylko dla tych, którzy „się dobrze mają" - wzorem idealnym, ale możliwym do naśladowania przez każdego człowieka.

Jezu, wspaniały nasz Mistrzu i wzorze wszelkich cnót, ty powiedziałeś: „Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski" (Mt 5, 48). Mimo naszej słabości i grzeszności kazałeś nam dążyć do wielkich ewangelicznych cnót i ideałów. Prosimy Cię, dodawaj nam nieustannie sił, abyśmy nie zrezygnowali z dążenia do nich mimo wielu niepowodzeń i upadków.

Серце Ісуса, всякої слави найдостойніше

(11 червня)

“Хай буде слава, і честь, і поклоніння”. Ці слова ми часто співаємо на подяку після Св. Причастя. Слава, віддана Богу, - це найпрекрасніше, що ллюдина може Йому дати. Серце Ісуса справді є гідне всілякої слави, тобто того, що людина в змозі дати, того, що найпрекрасніше, що може кожен з нас зі свого нутра видобути.

Всілякої слави найдостойніше… Це означає, що ми маємо жити так, щоб кожен наш крок, кожен вчинок, кожен подих, кожне рішення, вказували на те, що ми при Бозі, живемо для Нього і знаємо, що все залежить від Його любові та Його Серця.

Серце Ісуса не є невдячним, на відміну від серця людини. За любов, честь і славу, яку ми віддаємо Божому Серцю, Господь Ісус через св. Маргариту дав 12 обітниць. Варто їх пригадати:

1. Уділю їм усіх благодатей для виконання обов’язків їхнього стану.
2. Поверну взаєморозуміння роз’єднаним родинам.
3. Втішу в усіх їх стражданнях.
4. Моє Серце стане їм притулком протягом життя, особливо у годину смерті.
5. Зміцнюватиму їх у праці й поблагословлю усі їхні наміри й бажання.
6. Грішники знайдуть у моєму Серці джерело й океан Милосердя.

7. Байдужі стануть ревними.
8. Ревні швидко досягнуть досконалості.
9. Щедро благословлятиму місце, де буде розміщений і вшанований образ мого Серця.
10. Священникам дам силу зворушувати найбільш закам'янілі серця.
11. Імена тих, що поширюватимуть цей молебень, будуть записані в моєму Серці, й ніхто вже не буде в силі їх звідти викреслити.
12. У потоці милосердя Мого Серця обіцяю, що Моя всемогутня любов надасть ласку остаточного витривання всім тим, які приймуть Святе Причастя в кожну першу п'ятницю протягом дев'яти місяців підряд; вони не помруть без Моєї ласки і без прийняття святих Тайн, а Моє Серце стане для них безпечним притулком у ті останні хвилини.

Поміркуймо над двома з найважливіших обітниць. Одназ них є обітниця так званих перших п'ятниць місяця. Це остання, 12 обітниця, що також називається "великою обітницею". Це дуже важлива обітниця, що говорить про спасіння людини. П'ятниця, день смерті Господа Ісуса, вирізняється серед інших днів тижня.Молебень перших пятниць місяця має винагороджувати Господу Ісусу за гріхи інших людей. Тому коли у цей час ми самі Бога важко ображаємо, це було б нерозумінням обітниці Господа Ісуса.

Друга обітниця, про яку варто сказати – дев'ята обітниця. Це прекрасна обітниця, що свідчить про велику любов Ісуса до наших родин, до всіх нас. Не вистачить, однак, лише повісти ікону на стіні, аби

отримати це благословіння. Це не магія. Так воно не діє. Ікона має нам допомагати вшановувати Боже Серце через молитву і справжнє християнське життя. Якщо усвідомимо собі, як сильно Бог нас любить, то тим більше в нас матиме невпинно народжуватись почуття і прагнення вдячності, плодом якої є прагнення віддавати славу Богу. Боже Серце, як центр і повнота любові Найвищого, стає адресатом наших актів слави і честі, яку приймає від усього створіння, а особливо тих, яких до кінця полюбило.

Serce Jezusa, wszelkiej chwały najgodniejsze

(11 czerwca)

„Niech będzie chwała i cześć uwielbienie". Tak śpiewamy często jako dziękczynienie po Komunii św. Chwała oddawana Bogu, to najpiękniejszy akt, jaki człowiek może oddać Bogu. Serce Jezusa rzeczywiście jest wszelkiej chwały najgodniejsze. Wszelka chwała, czyli to, na co tylko człowieka stać, to, co tylko najpiękniejszego może każdy z nas ze swego wnętrza wydobyć.

Wszelkiej chwały najgodniejsze, czyli mamy tak żyć, aby, każdy nasz krok, każdy czyn, każdy oddech, każda decyzja, wskazywały na to, że jestem przy Bogu, że żyję dla Niego i wiem, że wszystko od Miłości Jego Serca zależy.

Serce Jezusa nie jest niewdzięczne, tak jak potrafi być – niestety – serce człowieka. Za miłość, cześć i chwałę jaką mamy i oddajemy Bożemu Sercu Pan Jezus dał przez św. Małgorzatę 12 obietnic. Warto przypomnieć je w tym miejscu:

1. Dam im wszystkie łaski potrzebne w ich stanie.
2. Zgoda i pokój będą panowały w ich rodzinach.
3. Będę ich pocieszał we wszystkich ich strapieniach.
4. Będę ich bezpieczną ucieczką za życia, a szczególnie przy śmierci.
5. Wyleję obfite błogosławieństwa na wszystkie ich przedsięwzięcia.
6. Grzesznicy znajdą w mym Sercu źródło nieskończonego miłosierdzia.
7. Dusze oziębłe staną się gorliwymi.

8. Dusze gorliwe dojdą szybko do wysokiej doskonałości.
9. Błogosławić będę domy, w których obraz mego Serca będzie umieszczony i czczony.
10. Kapłanom dam moc kruszenia serc najzatwardzialszych.
11. Imiona tych, co rozszerzać będą to nabożeństwo, będą zapisane w mym Sercu i na zawsze w Nim pozostaną.
12. Przyrzekam w nadmiarze miłosierdzia Serca mojego, że wszechmocna miłość moja udzieli tym wszystkim, którzy komunikować będą w pierwsze piątki przez dziewięć miesięcy z rzędu, łaskę pokuty ostatecznej, że nie umrą w stanie niełaski mojej ani bez sakramentów i że Serce moje stanie się dla nich bezpieczną ucieczką w godzinę śmierci.

Rozważmy dwie z najważniejszych obietnic. Jedną z nich jest obietnica tzw. pierwszych piątków miesiąca odprawianych w naszych kościołach. Jest to obietnica 12, nazywana również „wielką obietnicą". Jest to bardzo ważna obietnica mówiąca o zbawieniu człowieka. Piątek, dzień śmierci Pana Jezusa, jest wyróżniony spośród innych dni tygodnia. Odprawiający pierwsze piątki powinni pamiętać, że wynagradzają Panu Jezusowi za grzechy innych ludzi. Gdyby sami w tym czasie Boga ciężko obrażali, byłoby to niezrozumieniem obietnicy Pana Jezusa.

Drugą wartą omówienia jest obietnica 9. Jest to piękna obietnica świadcząca o wielkiej miłości Jezusa do naszych rodzin, do nas wszystkich. Nie wystarczy jednak zawiesić obraz na ścianie, aby otrzymać to błogosławieństwo. To nie jest jakaś magia. To tak nie działa. Obraz ma nam pomagać

czcić Boże Serce przez modlitwę i prawdziwie chrześcijańskie życie.

Jeśli uświadamiamy sobie jak bardzo Bóg nas kocha, to tym bardziej powinno rodzić się w nas nieustannie poczucie i pragnienie wdzięczności, której bezpośrednim owocem jest chęć oddawania chwały Panu Bogu. Właśnie Boże Serce jako centrum i pełnia miłości Najwyższego, staje się adresatem naszych aktów chwały i czci, jaką odbiera od całego stworzenia, a zwłaszcza od tych, których do końca umiłowało.

Серце Ісуса, Царю та устремління всіх сердець

(12 червня)

Коли ми називаємо Ісуса Царем, промовляючи цей заклик в літанії, наші думки, наша вільна воля вибирає і підтверджує, що Ісус для нас найважливіший, що Він Перший в ієрархії нашого, часом досить складного, життя. Він є Царем, Господом, тому ми, які визнаємо Його першість і царювання, маємо обов'язок наше щоденне життя укладати щодо Нього, підпорядковуючи Його святій волі.

Він є Царем і Господом, Йому належить початок і кінець кожного нашого дня. Його Серцю, Його милосердній любові довіряємо те, що не знаємо, що нас зустріне, що Він для нас на сьогодні приготував. Віддаючи і жертвуючи Йому все, висловлюємо згоду, аби Він був Єдиним і Найважливішим. Його стиль життя тоді стає нашим стилем, ми охоче виконуємо Його прагнення, в окремих рішеннях питаючи, чи це згідне з Його євангельським вченням, чи Він, Цар і Господь, так би вчинив будучи на нашому місці, чи був би задоволений нами.

Церква називає Серце Ісуса "Царем та устремлінням всіх сердець". Воно є царем всіх серць через свою безмірну любов. Нема серця, яке любить сильніше і є настільки відкрите,як Серце Божого Сина. Тому воно є "центром і з'єднанням всіх сердець", і стає "одвічним прагенням світу". Навколо Нього збираються людські серця, що, як св. Йоан під час Останньої Вечері, хочуть притулитися до Його серця, вслухатися у Його ритм.

Називаємо це Серце Царем і устремлінням всіх сердець, бо Воно всіх притягує до себе та єднає з собою. Тому в молитовному заклику говоримо: «Ісусе, тихий і покірний серцем, вчини наші серця подібними до Твого!»

Устремління всіх сердець… Наші серця мають вдивлятись у Серце Ісуса, захоплені ідеалом любові та добра, атмосферою миру та справедливості. Мають бажати того ж, що і їх Цар.

Устремління всіх сердець - це також прямування до єдності в думках і діях для спільного добра, у тому ж самому житті цінностями, взаємодопомогою, так як це було в часи перших християнських спільнот, де панували взаємна доброзичливість та допомога, де про перших християн говорили: “Дивіться, як вони одне одного люблять”. Вони мали одного Царя, жили в єдності сердець з Ним і для Нього. А як є зараз? Чи ті, хто ще не пізнав Ісуса, або так звані «неоязичники», дивлячись на наше життя, взаємовідносини між християнами, могли б повторити згадані вище слова мешканців Антіохії?

У кожну першу п'ятницю місяця я в Акті присвячення людського роду Пресвятому Серцю Ісуса повторюємо: “Ми - Твоя власність і Тобі хочемо належати”. Це посвячення Серцю Ісуса є відповіддю на Його любов. Це також вираз нашої справжньої любові. Кожна справжня любов пов'язана з жертвою, тобто даром із самого себе. Це віддання самого себе. Дане посвячення себе Божому Серцю як відповідь на Його любов, належить до істотних складових культу Пресвятого Серця Ісуса. Виразом цього посвячення є

також відновлення щоденного акту присвячення себе самого та всіх своїх дій.

Божественне Серце Ісуса, будь царем мого серця!

Serce Jezusa, królu i zjednoczenie serc wszystkich

(12 czerwca)

Gdy wymawiamy w litanii te słowa wezwania, gdy nazywamy Jezusa Królem, to nasza myśl, nasza wolna wola wybiera i potwierdza, że Jezus jest dla nas Najważniejszy, że jest Pierwszym w całej hierarchii naszego, czasami dość skomplikowanego, życia. Jest Królem, Panem, czyli my, którzy uznajemy Jego pierwszeństwo i królowanie, według Niego mamy obowiązek układać wszystko w naszym codziennym życiu. Podporządkować nasze życie jego świętej woli.

On jest Królem i Panem, czyli do Niego należy początek i koniec każdego naszego dnia. Jego Sercu, Jego Miłości Miłosiernej polecamy to, czego nie znamy, to co nas spotka, to co On dla nas na dziś przygotował. Oddając i ofiarując Mu wszystko wyrażamy zgodę na to, by to On był Jedyny i Najważniejszy. Jego styl życia staje się wtedy naszym stylem, Jego pragnienia wypełniamy ochotnie, w poszczególnym decyzjach pytamy, czy jest to zgodnie z tym czego nauczał na kartach Ewangelii, czy On Król i Pan by tak postąpił będąc na naszym miejscu, czy byłby z nas zadowolony.

Kościół nazywa Serce Jezusa „królem i zjednoczeniem serc wszystkich". Ono jest królem wszystkich serc przez swoją nieogarnioną i niezmierzoną miłość. Żadne serce nie kocha bardziej i żadne nie jest bardziej otwarte niż Serce Bożego Syna. Dlatego jest Ono „ośrodkiem i zjednoczeniem wszystkich serc" i staje się „odwiecznym pragnieniem świata", wokół którego skupiają się ludzkie serca, które jak św. Jana podczas Ostatniej Wieczerzy chcą przytulić się do Jego serca. Wsłuchać się w Jego rytm.

Nazywamy to Serce królem i zjednoczeniem wszystkich serc, bo Ono je wszystkie przyciąga do siebie oraz jednoczy ze sobą. To dlatego wołamy w akcie strzelistym: Jezu cichy i serca pokornego - uczyń serca nasze według serca Twego!

Zjednoczenie serc wszystkich, czyli serca nasze powinny być wpatrzone w Serce Jezusa, zachwycone ideałem miłości i dobra, atmosferą pokoju i sprawiedliwości. Powinny chcieć tego samego co ich Król.

Zjednoczenie serc wszystkich to także dążenie do jedności w myśleniu, działaniu dla dobra wspólnego, w takim samym życiu wartościami, we wzajemnej pomocy, tak jak było w czasach pierwszych gmin chrześcijańskich, gdzie była wzajemna życzliwość i pomoc, gdzie mówiono o pierwszych chrześcijanach: „patrzcie jak oni się miłują". Mieli jednego Króla, żyli zjednoczeniem serc w Nim i dla Niego. A jak to jest dzisiaj? Czy inni, którzy nie poznali jeszcze Jezusa, albo tzw. neopoganie patrząc na nasze życie, na nasze wzajemne relacje pomiędzy chrześcijanami, mogliby powtórzyć wspomniane wyżej słowa mieszkańców Antiochii?

W każdy pierwszy piątek miesiąca i w uroczystość Bożego Serca w *Akcie poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Pana Jezusa* powtarzamy: „Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy". To poświęcenie się Sercu Pana Jezusa jest odpowiedzią na Jego miłość. Jest także wyrazem autentycznej miłości. Każda bowiem prawdziwa miłość wiąże się z ofiarą, czyli darem z samego siebie. Jest oddaniem samego siebie. To poświęcenie siebie Bożemu Sercu jako odpowiedź na Jego miłość, należy do istotnych składników kultu Najświętszego Serca Jezusowego. Wyrazem tego poświęcenia jest także pona-

wiany codziennie akt ofiarowania siebie samego i wszystkich swoich czynności.

Boskie Serce Jezusa – bądź królem mojego serca!

Серце Ісуса, в якому перебувають всі скарби мудрості та знання

(13 червня)

Заклик, над яким сьогодні роздумуємо, взято з Послання св. Павла апостола до Колосян. У ньому він стверджує, що в Ісусі Христі “приховані всі скарби мудрості та знання” (пор. Кол 2,3).

В Ісусі Христі Бог явив свою мудрість, щоби ми могли хоча б частково, наскільки це здатен зрозуміти людський розум, зрозуміти таємницю Найвищого і пізнати наміри Його Серця. Божа мудрість, однак, відрізняється від людської, якої становить фундамент та джерело. Чому так відбувається? Правду про різницю між Божою та людською мудрістю можемо пояснити, спостерігаючи Божу логіку: Божа мудрість - це мудрість смиренна, яка противиться гордим та дає благодать покірним, а тих, хто вивищує себе над іншими, «скидає з трону», щоб вивищити тих, хто принижується перед Богом і в Ньому шукає прибіжища.

Саме таку мудрість має Ісус, бо Він є Богом. Він має мудрість Божу і людську. Як людина, мав всіляку мудрість, яку Бог вмістив у сотвореному світі. Жоден науковець ніколи не знатиме того, що знав Ісус. Якби Ісус хотів, міг би відкрити всі таємниці природи та ще не відомі фізичні закони. Але Він не прийшов на землю вчити мудрості цього світу. Прагнув навчити нас цінніших істин, що ведуть до спасіння.

Мудрість Христа проявляється у кожному Його слові і діянні. Її знаходимо на кожній сторінці Євангелія. Для Ісуса не було нічого прихованого. Він

знав нутро кожної людини. Все перед Ним було відкрите: минуле, теперішнє і майбутнє. Ісус детально передбачив обставини своєї смерті, знав, хто з учнів Його зрадить. Його пророцтва щодо долі Церкви неустанно виконуються протягом віків.

Вчення Ісуса є незвичним і захоплюючим. Це не філософська система, що була випрацювана поступово протягом століть, як це бачимо у грецьких філософів. Все, що Ісус проголошував, було вже готове, без потреби жодного вдосконалення і правок. Вже у віці 12 років Ісус здивував вчених у писанні, коли розмовляли з Ним в Єрусалимській святині. Засоромив їх до такої міри, що вони, врешті, відмовились від подальшої дискусії з Ним. Проголошуючи Добру Новину, Христос захоплював юрби людей. Сповнені подиву представники Синедріону говорили про Нього: "Ніхто ніколи ще так не промовляв, як цей чоловік" (пор. Йо 7,46). Його земляки з Назарету прямо запитували: "Звідки у Нього ця мудрість та чудеса? Чи ж Він не син теслі? (…) Звідки в Нього це все?" (пор. Мт 13, 54-56). Слова Ісуса були такі глибокі, що викликали подив, а водночас такі прості, що їх могла зрозуміти найпростіша людина. Це була дісно Божа мудрість, нескінченна, пристосована, однак, до прийняття слухачами.

Слова Ісуса до кінця світу будуть предметом роздумів та здивування, бо є поза часом. Євангеліє – це школа, в якій формувались і надалі формуються великі святі. Велику мудрість Ісуса бачимо у встановлених Ним таїнствах та заснованій Церкві. Минають століття, і не відчувається потреба зміни чого-небудь з того, що Він встановив.

Маємо однак пам’ятати, що Христос всі скарби мудрості та знання,які має, використав для служіння людині, щоб робити вчинки милосердя. Сам про себе сказав, що “ не прийшов, щоб Йому служили, але щоб служити і віддати життя як викуп за багатьох” (пор. Мт 20, 28).

Те, що ми тут сказали про мудрість та знання Христа, нехай буде дороговказом, що дозволить нам краще пізнати велич нашого Спасителя. Хай також буде для нас прикладом, як маємо використовувати нашу мудрість, набуту роками, щоб з любов’ю та мудрістю служити іншим.

Наблизьмося з довірою до Божого Серця, щоб з цього Джерела мудрості щедро зачерпнути, бо Він став для нас мудрістю від Бога і справделивістю, освяченням, і відкупленням (1Кор 1,30).

Serce Jezusa, w którym są wszystkie skarby mądrości i umiejętności

(13 czerwca)

Wezwanie, które dzisiaj rozważamy zostało wzięte z Listu św. Pawła Apostoła do Kolosan. Stwierdza on w nim, że w Jezusie Chrystusie „wszystkie skarby mądrości i wiedzy są ukryte" (Kol 2, 3).

W Jezusie Chrystusie Bóg objawił swą mądrość, byśmy my mogli choć częściowo, na ile jest w stanie to zrobić ludzki rozum, wniknąć w tajemnicę Najwyższego i poznać zamiary Jego Serca. Mądrość Boga jest jednak inna niż ludzka mądrość, dla której zresztą – ta Boża Mądrość – stanowi fundament i źródło. Dlaczego tak się dzieje? Prawdę o różnicy pomiędzy mądrością Bożą a ludzką możemy wytłumaczyć, gdy przyjrzymy się lepiej logice Boga: jest to mądrość pokorna, która pysznym się sprzeciwia a pokornym łaskę daje, która wynoszących się nad innych obala z tronu, by wywyższyć tych, którzy uniżą się przed Bogiem i w Nim będą upatrywać ucieczki.

Taką właśnie mądrość posiada Jezus, gdyż jest on Bogiem. Posiadł on mądrość boską i ludzką. Jako człowiek posiadał wszelką mądrość, jaką Bóg zawarł w świecie stworzonym. Żaden naukowiec nie będzie nigdy wiedział tego, co wiedział Jezus. Gdyby Jezus chciał, mógłby odkryć wszystkie tajemnice przyrody i nieznane jeszcze prawa fizyczne. Lecz nie przyszedł On na ziemię po to, aby uczyć mądrości tego świata. Pragnął nauczyć nas prawd nieporównanie cenniejszych, tych które prowadzą nas do zbawienia.

Mądrość Chrystusa przejawia się w każdym Jego słowie i działaniu. Jej obecność znajdujemy na każdej stronicy Ewangelii. Nie było dla Niego nic ukrytego. Znał wnętrze każdego człowieka. Wszystko było przed Nim odkryte: przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Jezus przepowiedział z całą dokładnością okoliczności swojej śmierci, wiedział który z uczniów Go zdradzi. Jego proroctwa dotyczące losów Kościoła spełniają się nieustannie w ciągu wieków.

Nauczanie Jezusa jest niezwykłe i fascynujące. Nie jest to system filozoficzny, wypracowany stopniowo w ciągu wieków, jak to mamy przykłady np. u filozofów greckich. Wszystko, co głosił Jezus, powstało już gotowe, bez żadnego doskonalenia i poprawek. Już mając lat dwanaście Jezus wprawił w podziw uczonych w Piśmie, gdy rozmawiał z nimi w świątyni Jerozolimskiej. Zawstydzał ich do tego stopnia, że w końcu zrezygnowali z dalszej dyskusji z Nim. Chrystus głosząc Dobrą Nowinę fascynował tłumy. Wysłani przedstawiciele Sanhedrynu mówili o Nim pełni podziwu: „Nigdy jeszcze nikt nie przemawiał tak jak ten człowiek" (J 7, 46). Jego rodacy z Nazaretu wprost pytali: «Skąd u Niego ta mądrość i cuda? Czyż nie jest On synem cieśli? (…) Skądże więc ma to wszystko?»" (por. Mt 13, 54-56). Słowa Jezusa były tak głębokie, że wprawiały w zdumienie - a zarazem tak proste, że mógł je zrozumieć najprostszy człowiek. Była to rzeczywiście mądrość Boska, nieskończona, dostosowana jednak do przyjęcia przez Jego słuchaczy.

Słowa Jezusa do końca wieków będą przedmiotem rozmyślania i podziwu, gdyż są one ponadczasowe. Ewangelia jest szkołą, w której formowali się i nadal formują wielcy święci. Wielką mądrość Jezusa widzimy w ustanowionych przez Niego sakramentach i w założonym przez Niego Kościele. Mijają wieki i nie odczuwa się potrzeby zmiany czegokolwiek z tego, co On ustanowił.

Musimy jednak pamiętać, że Chrystus wszystkie posiadane przez siebie skarby mądrości i umiejętności wykorzystał w służbie człowiekowi, aby pełnić dzieła miłosierdzia. Sam przecież powiedział o sobie, że „nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu" (MT 20, 28).

To, co tu powiedzieliśmy o mądrości i wiedzy Chrystusa, niech będzie drogowskazem, który pozwoli nam lepiej poznać wielkość naszego Zbawiciela. Niech będzie również dla nas przykładem jak my mamy wykorzystywać nabytą przez nas w ciągu lat mądrość, aby z miłością i mądrością służyć innym ludziom.

Zbliżmy się więc z ufnością do Boskiego Serca Jezusa, by zaczerpnąć obficie z tego Źródła mądrości, On bowiem stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i uświęceniem, i odkupieniem (1 Kor 1, 30).

Серце Ісуса, в якому перебуває вся повнота божественності

(15 червня)

Попередні заклики, над якими ми роздумували, виявляли нам прикмети ічесноти Серця Ісуса: любов, доброту, справедливість, повноту Його слави чи повноту мудрості і знання. Цей заклик нагадує, де їх початок і звідки вони беруть свій блиск. Випливають вони з того, що у Божому серці є повнота Божественності.

У всьому Святому Письмі є багато місць, віднесень, що безпосередньо вказують на те, що Ісус Христос є Істинним Богом. Підтвердження цієї істини знаходимо насамперед у Новому Завіті, де сам Бог об'являє таємницю Трійці та Її спасительний намір. Ця правда стосується не лише безпосереднього вислову «Божий Син», вжитого щодо особи Ісуса, але також багатьох інших біблійних свідчень, повязаних, наприклад, з правдою, що Бог воскресив Його з мертвих або що Він сидить по правиці Отця.

В Ісусі Христа мешкає повнота Божественності. Це виразно стверджує св. Павло у Посланні до колосян, пишучи: "У Ньому перебуває вся Повнота: Божественність, у спосіб тіла" (пор. Кол 2,9). Бо Він "співістотний Отцю, Бог з Бога, Світло від Світла! Нарожений, не створений. Предвічне Слово. Один у Божественності з Отцем і Святим Духом". У Пресвятому Серці Ісуса мешкає Бог Отець і Святий Дух, тобто уся повнота Божественності.

У Євангеліях знаходимо багато слів та подій, що виразно вказують нам на Божественність Ісуса. Взяти хоча б пролог Йоанового Євангелія, де говориться про Єдинородне Слово, Яке отримує від Отця повноту благодаті й істини та славу. Св. Йоан не раз пригадує Ісусові слова "Я є" – окреслення, що є власним іменем Найвищого, Бога Яхве, тим самим чинячи Ісуса рівним Богу: "Якщо не повірите, що Я є, помрете у своїх гріхах (…) Коли буде вивищений Син Чоловічий , тоді пізнаєте, що Я є і що я нічого від себе не чиню, але , що я говорю те, чого Отець Мене навчив" (пор. Йо 8,24.28). Істинно, істинно кажу вам: До того як Авраам стався, Я є" (пор. Йо 8,58).

Також діла Ісуса - воскресіння померлих, численні зцілення, вигнання злих духів,відпущення гріхів, чудесне розмноження хліба, влада над природними стихіями, зрештою, сам факт воскресіння є найкращими доказами того, що у Ньому дійсно мешкає повнота Божественності. Сам Ісус у розмовою з Филипом запевнює своїх учнів: "Вірте Мені, що Я є в Отці, а Отець в Мені. Якщо ні – вірте принаймні з огляду на самі вчинки" (пор. Йо 14, 11).

Торкаємось найглибшої таємниці, повязаної з особою Христа. Йдеться про таємницю поєднання Бога з людиною в одній Особі Божого Сина. Дві реальності: Божественна і людська зустрілися і нерозривно у Ньому з'єдналися. Людськість Ісуса цілком сповнилась Божественністю. Христос, як Божий Син, вказує нам, Ким є Бог і яким є Бог. Завдяки Христу ми можемо висловити неосяжні таємниці Божі людською мовою.

Все вищескакзане швидко знайшло своє віддзеркалення у ранній Традиції Церкви і увійшло до

Символу віри (Credo), знаходячи своє місце у ранньохристиянській літургії, де знаходимо такі христологічні заклики: Ісус є Господом; прийди, Господи Ісусе! Переконання про Боже синівство Ісуса своєю мученицькою смертю підтвердили не лише апостоли, а також багато інших учнів Христа.

Споглядаючи цю таємницю нашої віри, з довірою вдивляймося в Єдинородного Божого Сина, в якому перебуває вся повнота Божественності і на якого покладаємо всю надію. Він є нашим Посередником перед Отцем; завдяки Ньому ми можемо зі спокоєм очікувати дня, коли будемо в змозі взяти участь у Його славі у вічності.

Serce Jezusa, w którym mieszka cała pełnia bóstwa

(15 czerwca)

Poprzednie wezwania, które rozważaliśmy, ukazywały nam przymioty i cnoty Serca Jezusowego: miłość, dobroć, sprawiedliwość, pełnię Jego chwały czy pełnię mądrości i umiejętności. Obecne wezwanie przypomina, gdzie jest ich początek i skąd one biorą swój blask. Wypływają one stąd, że w Bożym Sercu mieszka cała pełnia Bóstwa.

W całym Piśmie Św. Jest bardzo wiele miejsc, odniesień, które bezpośrednio wskazują na to, że Jezus Chrystus jest Prawdziwym Bogiem. Potwierdzenie tej prawdy znajdujemy przede wszystkim w Nowym Testamencie, w którym sam Bóg objawia tajemnicę Trójcy i Jej zamiar zbawczy. Owa prawda jest uwidaczniana nie tylko w bezpośrednim wyrażeniu **SYN BOŻY** użytym w odniesieniu do osoby Jezusa, ale również w wielu innych biblijnych świadectwach, np. nawiązujących do prawdy, że Bóg go wskrzesił z martwych lub że siedzi po prawicy Ojca.

W Chrystusie Jezusie mieszka cała pełnia Bóstwa. Wyraźnie to stwierdza św. Paweł Apostoł w Liście do Kolosan pisząc: „W Nim bowiem mieszka cała Pełnia: Bóstwo, na sposób ciała” (Kol 2,9). Jest On bowiem „współistotny Ojcu, Bóg z Boga, Światłość ze Światłości! Zrodzony, a nie stworzony. Przedwieczne Słowo. Jeden w Bóstwie z Ojcem i Duchem Świętym”. W Najświętszym Sercu Jezusa mieszka Bóg Ojciec i Duch Święty, czyli cała pełnia Bóstwa.

W samych Ewangeliach mamy również wiele słów i wydarzeń, które wyraźnie wskazują nam na Bóstwo Jezusa. Sam choćby Prolog Ewangelii Janowej mówi o Jednorodzo-

nym Słowie, które otrzymuje od Ojca pełnię łaski i prawdy, i które od Niego otrzymuje chwałę. Św. Jan wielokrotnie przywołuje Jezusowe słowa **JA JESTEM** – określenie, które jest imieniem własnym Najwyższego, Boga Jahwe, czyniąc tym samym Chrystusa równym Bogu: „Jeżeli nie uwierzycie, że JA JESTEM, pomrzecie w grzechach swoich. (…) Gdy wywyższycie Syna Człowieczego, wtedy poznacie, że JA JESTEM i że Ja nic od siebie nie czynię, ale że to mówię, czego Mnie Ojciec nauczył (J 8, 24. 28). Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Zanim Abraham stał się, JA JESTEM" (J 8, 58).

Również dzieła-czyny Jezusa: wskrzeszanie umarłych, niezliczone uzdrowienia, wyrzucanie złych duchów, odpuszczanie grzechów, cudowne rozmnożenia chleba, władza nad żywiołami przyrody, a w końcu i sam fakt zmartwychwstania są najlepszym dowodem na to, że w Nim rzeczywiście mieszka cała pełnia Bóstwa. Sam Jezus, prowokowany rozmową z Filipem, zapewnia swoich uczniów: „Wierzcie Mi, że JA JESTEM w Ojcu, a Ojciec we Mnie. Jeżeli zaś nie – wierzcie przynajmniej ze względu na same dzieła" (J 14, 11).

Dotykamy więc najgłębszej tajemnicy związanej z osobą Chrystusa. Chodzi tu o tajemnicę połączenia Boga z człowiekiem w jednej Osobie Syna Bożego. Dwie rzeczywistości: Boska i ludzka spotkały się i zjednoczyły w Nim nierozerwalnie. Człowieczeństwo Jezusa napełnione zostało całkowicie Bóstwem. Chrystus jako Syn Boży ukazuje nam, kim jest Bóg i jaki jest Bóg. Dzięki Chrystusowi możemy niezgłębione tajemnice Boga wyrazić ludzkim językiem.

To wszystko, co przedstawiliśmy wyżej szybko znalazło swoje odzwierciedlenie w najwcześniejszej Tradycji Kościoła i weszło do Symbolu Wiary (Credo), znajdując swoje miejsce w liturgii wczesnochrześcijańskiej, w której odnaj-

dujemy takie wezwania chrystologiczne jak: Jezus jest Panem; Przyjdź, Panie Jezu! Przekonanie o Bożym synostwie Jezusa potwierdzili później swoją męczeńską śmiercią nie tylko Apostołowie ale także wielu innych uczniów Jezusa.

Kontemplując tę tajemnicę naszej wiary, z ufnością wpatrujemy się w Jednorodzonego Syna Bożego, w którym mieszka cała pełnia Bóstwa i w Nim składamy całą nadzieję. On jest naszym Pośrednikiem u Ojca i dzięki Niemu możemy ze spokojem oczekiwać dnia, kiedy będziemy mogli mieć udział w Jego chwale w wieczności.

Серце Ісуса, яке Отець собі дуже вподобав

(16 червня)

Вже Хрещення Ісуса в Йордані вказує на тісний зв'язок, що єднав Його з Отцем. Ісус є улюбленим Сином, у якому Отець має вподобання: "Ти Син мій улюблений, уТобі моє вподобання" (пор. Мк 1,11).

Подібна або ще прекрасніша подія мала місце на горі Табор. Там Ісус перемінився у присутності обраних апостолів та привідкрив для них свою славу, вони могли Його побачити у повноті Його Божественності: "… обличчя Його заясніло як сонце, одяг став білий як світло. І об'явились їм Мойсей та Ілля, які з Ним розмовляли […] Коли Петро ще говорив, їх огорнула хмара світла,а з хмари почули голос: "Це мій Син улюблений, у якому моє вподобання, Його слухайте" (пор. Мт 17, 2-5). Це виняткове переконання у Отцівському благоволінні знаходимо ще кілька разів у Святому Письмі.

Отець Небесний має своє вподобання у Сині, бо Він є істинним візерунком Отця, візерунком Його велич та всіх Його прикмет. У всіх створіннях є первісток добра, бо вони були створені Тим, Котрий є Добрий. Однак лише у Божому Сині є добро рівне Отцю, бо Син – рівний Отцю.

Тому лише у Пресвятому Серці Ісуса небесний Отець отримує повноту слави. Лише у Ньому Бог є прославлений і люблений гідно, як належить Його безмежній величі. Ані всі святі, ані ангели разом із Пресвятою Богородицею не могли би прославляти Бога так досконало, як це чинить Пресвяте Серце Ісуса.

Якщо придивимось до земного життя Ісуса на сторінках Євангелія, то наша увага повинна зосередитись на цьому особливому зв'язку, який відкриває перед нами відносини Отця і Сина – Ісуса. Це зв'язок любові. Бачимо Ісуса, Який все, що чинить, чинить з любові до Отця, і в наслідку – до людей.

В Ісусі Бог отримує найбільшу славу. Такої слави не може Отцю дати жодне створіння. Єдина слава та уподобання Отця належать Серцю Ісуса. Лише за ЙОГО посередництвом можемо Богу віддати належну честь та вчинити, що Бог буде також мати уподобання в нас. Ісус є нашим Посередником.

В обряді Святої Меси є молитва, яка дуже добре віддзеркалює правду, над якою роздумуємо. Перед молитвою "Отче наш", коли священник бере в долоні чашу з Господньою Кров'ю та консекровану Гостію, піднімає їх та показує вірним, промовляючи слова: "Через Христа, з Христом і в Христі Тобі, Отче Всемогутній, у єдності Святого Духа, всяка честь і слава на віки вічні". Це значить, що наші возвеличення маємо складати Богу через посередництво Христа, у єдності з Ним та з Його любов'ю. Із Ним ми з'єднані через освячуючу благодать. Як галузка винограду з'єднана з цілою рослиною, так душа єднається з Богом через благодать. Освячуюча благодать надає нашим вчинкам таку вартість, що вони стають добрими в Божих очах. Всі наші здібності, мудрість, краса та матеріальне багатство для Бога не мають значення. Справжнім скарбом є стан освячуючої благодаті. Одягнені в освячуючу благодать ми є предметом любові предвічного Отця разом із Ісусом, нашим Братом, Спасителем та Жертвою.

Стараймося цю благодать в нас помножувати, часто приймаючи таїнство Божого милосердя (сповіді) та приймаючи Святе Причастя, а також можемо винагороджувати всілякі зневаги, яких завдають Богу холод і брак любові багатьох вірян.

Serce Jezusa, w którym sobie Ojciec bardzo upodobał

(16 czerwca)

Już chrzest Jezusa w Jordanie ukazuje, jak ścisła więź łączyła Go z Ojcem. Jezus jest umiłowanym Synem, w którym Ojciec ma upodobanie: „Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie" (Mk 1, 11).

Podobne albo jeszcze wspanialsze wydarzenie, miało miejsce na górze Tabor. Tam Jezus przemienił się w obecności wybranych apostołów i uchylił im rąbek swojej chwały, mogli Go zobaczyć w pełni Jego Bóstwa: "...twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. A oto im się ukazali Mojżesz i Eliasz, którzy rozmawiali z Nim. [...] Gdy on [Piotr] jeszcze mówił, oto obłok świetlany osłonił ich, a z obłoku odezwał się głos: «To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie»" (Mt 17, 2-5). To wyjątkowe zapewnienie o Ojcowskim upodobaniu odnajdujemy jeszcze kilka razy w Piśmie Św.

Ojciec niebieski ma w swoim Synu upodobanie, ponieważ jest On wiernym wizerunkiem Ojca, wizerunkiem Jego majestatu i wszystkich Jego przymiotów. We wszystkich stworzeniach znajduje się pierwiastek dobra, gdyż zostały one stworzone przez Tego który jest Dobry. Jednak tylko w Synu Bożym znajduje się dobro równe Ojcu, gdyż Syn jest równy Ojcu.

Zatem jedynie w Najświętszym Sercu Jezusa Ojciec niebieski odbiera pełną chwałę. W Nim jedynie Bóg jest wielbiony i kochany w sposób godny Jego nieskończonego majestatu. Ani wszyscy święci, ani aniołowie razem z Najświęt-

szą Maryją Panną nie mogliby Boga uwielbiać tak doskonale, jak to czyni Najświętsze Serce Jezusa.

Jeśli przyglądniemy się ziemskiemu życiu Jezusa na kartach Ewangelii, to naszą uwagę powinna przykuć owa szczególna więź, jaka odsłania się przed nami w relacji pomiędzy Ojcem i Synem – Jezusem. Jest to więź miłości. Widzimy więc Jezusa, który wszystko, co czyni, czyni z miłości do Ojca i – w konsekwencji – do ludzi.

W Jezusie Bóg otrzymuje największą chwałę. Takiej chwały nie może Ojcu oddać żadne inne stworzenie. W Sercu Jezusa gości więc jedyna chwała i upodobanie Ojca. Tylko za JEGO pośrednictwem możemy Bogu oddać godną cześć i sprawić, że Bóg będzie miał również w nas upodobanie. Jezus jest naszym Pośrednikiem.

W obrzędach Mszy św. znajduje się modlitwa, która bardzo dobrze odzwierciedla rozważaną tutaj prawdę. Tuż przed modlitwą „Ojcze nasz" gdy kapłan bierze w dłonie kielich z Krwią Pańską i konsekrowaną Hostię, podnosi je i ukazuje wiernym wypowiadając następujące słowa: „Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie Tobie, Ojcze wszechmogący, w jedności Ducha Świętego, wszelka cześć i chwała, przez wszystkie wieki wieków". To znaczy, że nasze hołdy mamy składać Bogu przez pośrednictwo Chrystusa, w zjednoczeniu z Nim i z Jego miłością. Z Nim jesteśmy zjednoczeni przez łaskę uświęcającą. Jak gałązka winnej latorośli jest złączona z całym krzewem winnym, tak dusza łączy się z Bogiem przez łaskę. Łaska uświęcająca nadaje naszym czynom taką wartość, że stają się one miłymi w oczach Bożych. Wszystkie nasze zdolności, mądrość, uroda i bogactwa materialne nie liczą się u Boga. Prawdziwym skarbem jest stan łaski uświęcającej. Przyodziani szatą łaski uświęcającej

jesteśmy przedmiotem miłości Ojca przedwiecznego, razem z Jezusem, naszym Bratem, Zbawicielem i Ofiarą.

Starajmy się tę łaskę w nas pomnażać przez częste przystępowanie do sakramentu Bożego Miłosierdzia (spowiedzi) i przyjmowanie Komunii święte, którą wynagradzajmy wszelkie zniewagi jakich doznaje Bóg przez oziębłość i brak miłości tak wielu wierzących.

Серце Ісуса, з повноти якого всі ми отримали, прагнення одвічних висот

(17 червня)

Літанія до Пресвятого Серця Ісуса ділиться на дві частини. Перша перелічує титули, які нагадують нам, що Боже Серце гідне найвищої слави та любові та чим Серце Ісуса є в стосунку до Пресвятої Трійці. Друга частина, яку сьогодні розпочинаємо, нагадає нам, чим є Пресвяте Серце стосовно нас, людей.

Роздуми над титулами першої частини літанії мали спонукати нас до любові, уподобання і віддання Божому Серцю. У другій же частині будемо намагатися з вдячністю прийняти та адорувати Пресвяте Серце Ісуса як океан чеснот і благодатей, з якого ми все отримали. Сьогоднішні роздуми зосередимо над двома закликами, що містяться у заголовку.

Наш Божественний Спаситель, об'являючись св. Маргариті, сказав, що у Його Серці є безмірні скарби любові, благодатей, милосердя та спасіння; що Він сильно прагне вилити ці благодаті і збагатити нашу убогість, аби всі, хто хочуть Його любити і вшановувати, могли черпати з цього джерела.

Іншого разу Ісус показав св. Маргариті своє Серце як скарбницю неба. Сказав, що безцінне золото цієї скарбниці було віддане як плата за наші борги. Ісус хотів проголосити людям таємницю цього багатства. Св. Маргарита переконувала Ісуса, що Його Серце є для неї єдиним скарбом. "Не маю, – говорила вона, – нічого, крім Серця мого Господа, Ісуса. Він часто мені говорив:

“Що доброго зробила б ти без Мене? Без Мене ти була б дуже бідна”.

Христос, як ми вже роздумували, має повноту чеснот і благ. І з цієї повноти хоча нам давати. Ми все отримали зі щедрості Божого Серця. Як сонце є джерелом світла та посилає своє проміння на всю землю, так Пресвяте Серце Ісуса є неосяжним джерелом благодатей, з якого ми всі черпаємо.

Після гріха Адама всіляка благодать була уділена людям через майбутні заслуги Христа. Ніхто не був спасенний, ані жоден гріх не був відпущений без заслуг муки Христа. Кожна молитва була вислухана, а також буде вислухана в майбутньому лише через благодать Божого Серця. Поміркуймо про всілякі надприродні блага, які маємо в Церкві: святі Таїнства та всі інші засоби спасіння. Цим усім завдячуємо Христу.

Людина у своєму житті найбільше прагне любові. Прагне її завжди. Чому? Бо з любові була створена і тому тієї любові прагне. Любов реалізує її життя. Любов є сенсом життя. Любов, тобто серце, бо серце є загальноприйнятим символом любові.

Людина шукає тепла серця, любові від моменту свого народження. Дитина шукає любові батьків, молода людина прагне закохатись та знайти любов свого життя. Любов - це сенс життя подружжя. Лише любов гарантує вірність покликанню, вірність обітам та священству. Врешті лише любов дозволяє тривати при Бозі до кінця життя і зустріти Його, споглядаючи усю вічність.

Отже, у літанії говоримо, що Серце Ісуса є прагненням одвічних висот. А в старих молитовниках писали, що Серце є “прагнення узгір’їв вічних”. Цей

старий, а також теперішній заклик, є виразом суму та прагенням найважливішого, найбільш потрібного, необхідного.

Людина прагне серця, прагне любові. Вона не може жити без таємниці Пресвятого Серця Ісуса, Яке має повноту ЛЮБОВІ, є її невичерпним джерелом. У Серці Бога концентрується все! Це істота нашої віри та нашого життя.

Цей вічний сум серця і прагнення любові можуть бути легко заспокоєні, якщо відкриємо цінність Святої Меси, Причастя, адорації… Нехай у цьому нам допомагає наша набожність до Пресвятого Серця Ісуса.

Ісус є головою Містичного Тіла святої Церкви, якого ми є членами. Тому маємо дбати про єдність з Ним. Чим тісніше буде єднання з Ним, тим більше отримаємо благодатей, бо ті, хто ближче до джерела любові, більше отримують. З Ісусом маємо жити, працювати і страждати, а коли завершаться наші дні – у Ньому також вмирати. До Нього мають бути скеровані всі наші думки, прагнення та почуття. Він – початок і кінець всього.

Jezusa, z którego pełni wszyscyśmy otrzymali, odwieczne upragnienie świata

(17 czerwca)

Litania do Najświętszego Serca Pana Jezusa dzieli się na dwie części. Pierwsza obejmuje tytuły które uświadamiają modlącemu się nią, że Serce Boże godne jest najwyższej czci i miłości. Mówi, czym jest Jezus w odniesieniu do Trójcy Przenajświętszej. Druga część, którą teraz rozpoczynamy rozważać, przypomni nam, czym jest Najświętsze Serce względem nas, ludzi.

Rozważanie tytułów pierwszej części litami miało pobudzić nas do miłości, upodobania i oddania się Bożemu Sercu. W drugiej części będziemy się starali przyjąć z wdzięcznością i adorować Najświętsze Serce Jezusa jako ocean pełen cnót i łask, z którego wszystko otrzymaliśmy. Dzisiejsze zamyślenia skoncentrujemy na dwu wezwaniach zasygnalizowanych w tytule.

Boski nasz Zbawiciel, objawiwszy się św. Małgorzacie Marii, powiedział, że w Jego Sercu są niezmierzone skarby miłości, łask, miłosierdzia i zbawienia; że bardzo pragnie rozlać te skarby i wzbogacić nasze ubóstwo, aby wszyscy, którzy chcą Go kochać i czcić, mogli czerpać z tego źródła.

Innym razem Jezus pokazał św. Małgorzacie swoje Serce jako skarbiec nieba. Powiedział, że bezcenne złoto tego skarbca zostało darowane na zapłacenie naszego długu. Jezus chciał tajemnicę tego bogactwa ogłosić ludziom. Św. Małgorzata zapewniała Chrystusa, że Jego Serce jest dla niej jedynym skarbem. „Nie mam - mówiła - niczego poza Sercem mojego Pana, Jezusa. On często mi mówił: «Co dobrego uczyniłabyś beze Mnie? Beze Mnie byłabyś bardzo uboga».

Chrystus, jak to już rozważaliśmy, posiada pełnie cnót i dóbr. I z tej pełni chce i nam udzielać. Wszystko otrzymaliśmy z hojności Bożego Serca. Jak słońce jest źródłem światła i wysyła swoje promienie na całą ziemię, tak Najświętsze Serce Jezusa jest nieprzebranym źródłem łask, z którego czerpiemy wszyscy.

Po grzechu Adama żadna laska nie została ludziom udzielona w inny sposób, jak tylko przez przyszłe zasługi Chrystusa. Nikt nie został zbawiony, ani żaden grzech nie został odpuszczony, jak tylko przez zasługi męki Chrystusa. Żadna modlitwa nie została wysłuchana ani nie będzie wysłuchana w przyszłości, jak tylko przez łaski Bożego Serca. Pomyślmy o wielkich dobrach nadnaturalnych, jakimi cieszymy się w kościele: sakramenty święte i wszystkie inne środki ubawienia zawdzięczamy Chrystusowi.

To czego człowiek najbardziej pragnie w swoim życiu, to miłości. Pragnie jej odwiecznie, czyli od zawsze. Dlaczego? Ponieważ z miłości został stworzony i dlatego jej pragnie. Miłość jest spełnieniem jego życia i jest jego pragnieniem. Miłość stanowi sens jego życia. Miłości, czyli serca, gdyż to właśnie serce jest ogólnie przyjętym symbolem miłości.

Człowiek szuka ciepła serca – miłości, od chwili swoich urodzin. Dziecko szuka miłości rodziców, młody człowiek pragnie być zakochanym i odnaleźć miłość swego życia. Miłość jest sensem życia małżonków. Tylko miłość gwarantuje wierność powołaniu, wierność ślubom i wierność kapłaństwu. Wreszcie tylko miłość pozwala trwać przy Bogu do końca życia i spotkać Go i kontemplować przez całą wieczność.

Nic więc dziwnego, że w litanii mówimy, że Serce Jezusa jest „odwiecznym upragnieniem świata". A w dawnych mo-

dlitewnikach, innym językiem mówiono, że jest „pożądaniem wzgórz wiekuistych". Zarówno to dawne, jak i obecne wezwanie jest tęsknotą, pragnieniem, tego co najważniejsze, najbardziej potrzebne, konieczne.

Człowiek pragnie serca, pragnie miłości. Nie może żyć bez tajemnicy Najświętszego Serca Jezusa, gdyż Ono posiada pełnię MIŁOŚCI, jest jej niewyczerpalnym źródłem. W Sercu Boga koncentruje się bowiem wszystko! To jest istota naszej wiary i naszego życia.

Ta odwieczna tęsknota serca i miłości może być tak łatwo zaspokojona, jeśli tylko odkryjemy wartość Mszy św., wartość Komunii św., adoracji… Niech pomocą w tym będzie nasza pobożność skierowana do Najświętszego Serca Jezusowego.

Jezus jest głową Mistycznego Ciała, Kościoła świętego, którego jesteśmy, członkami. Powinniśmy więc starać się o zjednoczenie, z Nim. Im pełniejsze będzie z Nim zjednoczenie, tym więcej otrzymamy łask, albowiem ci, którzy są bliżej źródła miłości, więcej otrzymują. Z Jezusem powinniśmy żyć, pracować i cierpieć, a gdy wypełnią się nasze dni - w Nim także umierać. Do Niego mają być zwrócone wszystkie nasze myśli, pragnienia i uczucia. On jest początkiem i końcem wszystkiego.

Серце Ісуса, терпеливе і багате милосердям

(18 червня)

Милосердя і повязана з ним чеснота терпеливості нерозривно звязані з Серцем Ісуса, Бога-Любові. Більшість євангельських розповідей безпосередньо чи посередньо вказують на милосердя і терпеливість Ісуса до людей, яких зустрічав під час свого земного життя.

Терпеливість - це недостигла прикмета Бога. Люди грішать, ображають Його, вчиняють святотатства, забувають про Нього, а Він… мовчить. Деякі люди навіть згіршені цією терпеливістю та Божим милосердям. Хотіли б, щоб Він реагував, зсилав кару, кидав блискавки… терпеливість Бога до людини є настільки велика, що часом здається, що Бог лише для того створив людину, аби мати нагоду об'явити свою терпеливість та милосердя.

Яке величезне терпіння Ісус виявляв хоча б до своїх апостолів, які часом зовсім Його не розуміли! Своїми вадами та недовірою вони завдавали Йому чимало клопотів. Ісус все терпів та виправляв з батьківською добротою. Навіть тоді, коли Юда привітав Господа зрадливим поцілунком, Ісус назвав його приятелем.

А що вже казати про юрби, що кожного дня оточували Ісуса, не дозволяючи Йому спокійно поїсти та відпочити? Євангелісти не занотували жодної ситуації, коли Ісус виявив би найменшу ознаку нетерпеливості. Його лагідність та терпіння під час муки на Голгофі навернули сотника. Господь не промовив тоді жодного слова обурення чи скарги.

Однією з найбільш зворушливих та досконало ілюструючих Боже милосердя притч у Євангелії є притча про блудного сина, хоча краще її назвати притчею про милосердного отця. Коментуючи цю притчу, св. Йоан Павло II у енцикліці "Dives in misericordia" говорить, що в ній жодного разу не вжито слово *милосердя*. Однак уся притча просякнута милосердям. Це похвала Божого милосердя. Зазначмо, що Ісус увесь час говорив притчами. Деякі зних було важко зрозуміти і апостоли просили Ісуса пояснити їх. Однак притчу про милосердного отця Ісусрозповів з подробицями, так, що всі її одразу зрозуміли і не потрібно було пояснень. З цього помітно, наскільки сильно Спаситель хотів, щоб всі її відповідно зрозуміли.

Ісус милосердився над людьми, коли вони мали різні потреби, як фізичні, так і духовні. Про це свідчать численні зцілення та навернення: "Бо Син Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло" (пор. Лк 19,10). Ісус не відкидає Марії Магдалини, прощає їй гріхи, чим викликає згіршення у фарисеїв. Захищає жінку- чужоложницю, засоромлюючи тих, які хотіли її каменувати. Коли св. Петро запитав Його, скільки разів треба пробачати, якщо хтось перед ним завинить, Ісус відповів: "Не кажу, що аж сім разів, але сімдесят сім разів" (пор. Мт 18, 22). У єврейський традиції це означало, що треба пробачати завжди.

Милосердя Христа не припинилось із завершенням Його земного паломництва. Повернувшись до Свого царства в небі, Спаситель й надалі піклується про тих, хто потребує Його милосердя. Підтвердив це, являючись св. сестрі Фаустині Ковальській. На іконі, яку наказав написати, з Його Серця виходять два промені – символ Його милосердя.

Під час об’явлень Господь Ісус говорив цій простій монахині про своє живе та постійне милосердя, бажаючи переконати сучасних людей, що далі гаряче прагне спасіння всіх, навіть найбільших грішників, просив молитись в їхньому намірі повторенням молитовного заклику: “Ісусе, довіряю Тобі”.

Завершмо ці роздуми молитвою св. сестри Фаустини: “Найсолодше Серце мого Господа, повне змилування та милосердя, благаємо Тебе за бідних грішників. Не дозволь, щоб гинули душі, відкуплені Твоєю Дорогоцінною Кров'ю. Прийми тих, які змарнували Твої блага, щоб і вони разом з нами навіки прославляли Твоє милосердя”.

Serce Jezusa, cierpliwe i wielkiego miłosierdzia

(18 czerwca)

Miłosierdzie i związana z nim cnota cierpliwości są nierozerwalnie związane z Sercem Jezusa, Boga-Miłości. Większość przekazów ewangelicznych w sposób bezpośredni lub pośredni wskazuje na miłosierdzie i cierpliwość Jezusa wobec wszystkich ludzi, których spotykał podczas swojego ziemskiego życia.

Cierpliwość jest niedościgłym przymiotem Boga. Ludzie grzeszą, obrażają Go, popełniają świętokradztwa, zapominają o Nim, a On… milczy. Niektórzy ludzie nawet gorszą się tą cierpliwością i miłosierdziem Boga. Chcieliby, aby reagował, zsyłał kary, rzucał gromy… Cierpliwość Boga względem ludzi jest tak wielka, że czasami wydaje się, że Bóg po to tylko stworzył człowieka, aby mieć okazję okazywać mu swoją cierpliwość i miłosierdzie.

Jaką niewypowiedzianą cierpliwość okazywał Jezus chociażby swoim apostołom, którzy czasami Go zupełnie nie rozumieli. Swoimi wadami, niedowiarstwem sprawiali Mu wiele problemów. Jezus wszystko znosił i poprawiał ich z ojcowską dobrocią. Nawet wtedy, gdy Judasz witał Go zdradzieckim pocałunkiem, Jezus nazwał go przyjacielem.

A co powiedzieć o cisnących się całymi dniami tłumach, które otaczały Jezusa, nie pozwalając mu spokojnie zjeść i odpocząć? Ewangeliści nie zanotowali ani jednej sytuacji, w której Jezus okazałby najmniejszą oznakę zniecierpliwienia. Jego łagodność i cierpliwość podczas męki na Golgocie nawróciła setnika. Nie wypowiedział bowiem wtedy ani jednego słowa oburzenia lub skargi.

Jedną z najbardziej poruszających i zarazem doskonale ilustrujących Miłosierdzie Boga przypowieści w Ewangeliach jest ta o synu marnotrawnym, a właściwie powinna ona nosić tytuł: przypowieść o miłosiernym ojcu. Komentując tę przypowieść św. Jan Paweł II w encyklice „Dives in misericordia" mówi, że ani razu nie padło w tej przypowieści słowo „miłosierdzie". A jednak ona cała jest przepojona miłosierdziem, jest pochwałą Bożego miłosierdzia. Zauważmy, że Chrystus praktycznie cały czas „mówił w przypowieściach". Niektóre z nich niełatwo było jednak zrozumieć i apostołowie prosili Go o ich wyjaśnienie. Jednakże przypowieść o miłosiernym ojcu opowiedział Chrystus ze szczegółami tak, że wszyscy od razu ją zrozumieli i nie trzeba było niczego wyjaśniać. Widać, jak bardzo zależało Zbawicielowi, aby wszyscy właściwie ją zrozumieli.

Jezus litował się nad wszelką ludzką nędzą i to zarówno nad tą fizyczną, jak i, a może przede wszystkim, nędzą duchową. Świadczą o tym liczne uzdrowienia i nawrócenia: „Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawiać to, co zginęło" (Łk 19, 10). Jezus nie odtrąca Marii Magdaleny, daruje jej grzechy, czym wywołuje zgorszenie u faryzeuszów. Bierze w obronę kobietę cudzołożną zawstydzając tych, którzy chcieli ją ukamienować. Gdy św. Piotr zapytał Go, ile razy ma przebaczać, gdy mu ktoś zawini, Jezus odpowiedział: „Nie mówię, że aż siedem razy, lecz aż siedemdziesiąt siedem razy" (Mt 18, 22). W tradycji żydowskiej oznaczało to, że ma przebaczyć zawsze.

Miłosierdzie Chrystusa nie skończyło się wraz z zakończeniem jego ziemskiej pielgrzymki. Powróciwszy do Swojego królestwa w niebie, Zbawiciel nadal troszczy się o tych, którzy potrzebują Jego miłosierdzia. Potwierdził to objawiając się św. Siostrze Faustynie Kowalskiej. Na obrazie,

który kazał namalować, z Jego serca wychodzą dwa promienie – symbol Jego miłosierdzia.

Podczas tych objawień Pan Jezus mówił tej prostej zakonnicy o swoim zawsze żywym i stałym miłosierdziu, chcąc przekonać współczesnych ludzi, że nadal gorąco pragnie zbawienia wszystkich, nawet największych grzeszników, zalecał modlitwę w ich intencji i powtarzanie aktu strzelistego: „Jezu, ufam Tobie".

Zakończmy to rozważanie modlitwą św. siostry Faustyny: „Najsłodsze Serce mojego Pana, pełne litości i miłosierdzia, błagamy Cię za biednych grzeszników. Nie pozwól, aby ginęły dusze tak drogocenną Krwią odkupione. Przyjmij tych, którzy roztrwonili Twoje dobra, aby i oni wraz z nami wysławiali przez wieki Twoje miłosierdzie".

Серце Ісуса, щедре для всіх, які до Тебе взивають

(19 червня)

Щедрий податель - це той, хто дає більше, ніж той, хто просить і очікує. Це той, хто великодушно обдаровує інших, будучи щедрим.

На світі є багато людей, які могли б бути щедрими, але, на жаль, є скупими. Завжди їм мало. Вони не розуміють слів з Діянь апостолів, що “більша радість давати, ніж брати” (Діян 20, 35). Навіть якщо щось жертвують, то не робялть цього безкорисливо, а для реклами, для вигоди… Зовсім інакше є у випадку Господа ісуса. У Його Серці ми бачимо і вшановуємо повноту невичерпних благ, а водночас щедрість, що не знає меж. Щедрість зовсім безкорисливу!

Пригадаймо, скільки разів під час публічної діяльності Ісуса люди благали Його про допомогу, про зцілення, про вигнання злого духа та ін. Серце Ісуса завжди було щедре, відкрите на ці благання. Він прийшов чинити добро, щоб показати конкретними вчинками, на чому полягає любов Бога Отця до людини. Ісус милосердився над кожним, потребуючим духовної чи фізичної допомоги. Лікував від егоїзму людські серця і тіла, яких торкнулась хвороба.

Ісус ніколи не обмежував Своєї доброти, завжди щедро її виявляючи тим, хто вірив у Нього та просив про допомогу. Багато разів Сам, помічаючи людську нужденність (моральну чи фізичну), пропонував зцілити, нагодувати голодних та ін. Ця щедрість Серця

Ісуса має захоплювати, спонукаючи до великої вдячності.

Сьогодні також Ісус прагне бути щедрим до нас. Він неустанно роздає шляхетні багатства – надприродні благодаті. Цих благодатей Ісус також хоче уділити нам, коли лише до Нього звертаємось. Ісус ніколи Себе не нав'язує. Тому молитва – необхідна умова отримання всіх Божих благодатей. Це злотий ключ, що відкриває скарбницю Божого Серця, щоб ми могли багато отримати, достатньо його лише викристати. Не використовувати цей ключ було б великою помилкою.

Маємо однак усвідомлювати, що ефективність наших молитов виходить із заслуг Ісуса. Він молиться за нас і з нами. Ісус велить нам багато молитися, бо хоче нас щедро обдарувати своїми благодатями. Однак маємо дбати про зосередженість.

Важко назвати молитвою слова, що промовляються бездумно, недбало, у поспіху, без належного зосередження. Не можемо забувати, до КОГО звертаємось у нашій молитві - до безмежної Божої величі, над яку немає нічого достойнішого ані святішого. Таа недбала молитва – брак поваги. Усні молитви потрібні, бо вся людина - душа і тіло мають віддавати Богу честь. Однак памятаймо, що надмір також не є добрим, бо може призвести до нездорової набожності. Ісус прагне насамперед чути голос нашого серця. Було б дуже добре кільканадцять хвилин щодня присвячувати розумовій молитві, залишаючись у тиші та зосередженні.

Можна для цього використати, наприклад, книжку «Про наслідування Ісуса Христа» св. Томи Кемпійського. Є багато набожних практик. Але не можна їх

практикувати всіх. Треба обрати найбільш відповідні. Перше місце має займати молебень до Господа Ісуса, Який за нас помер на хресті. Йому належить вся наша велика любов. Після Нього маємо ще інших посередників: Матір Божу, наших покровителів та опікунів.

Наблизьмося зі смиренням до Серця Спасителя, водночас відкриваючи наші серця на безмір дарів, яких Він хоче щедро нам уділяти. Розпалімо наші серця наново довірою та надією, які знайдуть свою реалізацію і виконання у Божественному Серці Ісуса. Він уділяє свої багатства всім, хто Його взиває (пор. Рим 10, 12).

Serce Jezusa, hojne dla wszystkich, którzy Cię wzywają

(19 czerwca)

Hojny dawca to ten, który proszącemu daje więcej niż proszący spodziewa się otrzymać. Ktoś kto wspaniałomyślnie obdarowuje innych, jest szczodry.

Na tym świecie żyje wielu ludzi, którzy mogliby być hojni, jednak tacy nie są, bo są zwyczajnie skąpi. Ciągle im mało. Oni nie rozumieją słów zapisanych w Dziejach Apostolskich, że „większa jest radość w dawaniu niż w braniu" (Dz 20, 35). Nawet jeśli coś ofiarowują, to nie czynią tego bezinteresownie. Robią to dla reklamy, dla zysku… Zupełnie inaczej jest w przypadku Pana Jezusa. W Jego Sercu widzimy i czcimy pełnię niewyczerpanych dóbr, a jednocześnie hojność, która nie zna granic. Hojność zupełnie bezinteresowną!

Przypomnijmy sobie, ile to razy w czasie publicznej działalności Jezusa, wielu wołało i prosiło o Jego pomoc, o uzdrowienie, o wyrzucenie złego ducha itd. Serce Jezusa było zawsze otwarte na to wołanie, na tę prośbę, było hojne. On przyszedł, aby czynić dobrze, aby pokazać konkretnie na czym polega Miłość Boga Ojca do człowieka. Litował się nad każdym potrzebującym pomocy duchowej i fizycznej. Leczył ludzkie dusze od egoizmu i leczył dotknięte chorobą ciała.

Jezus nigdy nie ograniczał Swej dobroci, zawsze hojnie okazywał serce dobre tym, którzy wierzyli w Niego i prosili o pomoc. Wiele razy Sam dostrzegając ludzka biedę moralną i fizyczna wystąpił z propozycją uzdrowienia, nakarmie-

nia głodnych itd. Ta hojność Jezusowego Serca musi zachwycać, musi prowadzić do wielkiej wdzięczności.

Również i dzisiaj Jezus pragnie być hojny wobec nas. On nieustannie rozdaje szlachetne bogactwa - łaski nadprzyrodzone. Tych łask chce Chrystus udzielić również i nam, gdy tylko się do Niego zwrócimy. Jezus nigdy się nie narzuca, nie jest natrętny. Dlatego modlitwa jest koniecznym warunkiem dla uzyskania wszystkich łask Bożych. Jest ona złotym kluczem, który otwiera skarbiec Bożego Serca, wystarczy się nim posłużyć, abyśmy wiele mogli otrzymać. Nie korzystać z tego klucza byłoby wielkim błędem.

Musimy jednak zdawać sobie sprawę, że skuteczność naszych modlitw pochodzi od zasług Jezusa. On modli się za nas i z nami. Jezus poleca nam dużo się modlić, bo chce nas hojnie obdarować swoimi łaskami. Powinniśmy jednak starać się usilnie o skupienie.

Trudno jest nazwać modlitwą słowa wypowiadane bezmyślnie, niedbale, w pośpiechu, bez należytego skupienia. Nie możemy zapominać, do KOGO zwracamy się w naszej modlitwie: do nieskończonego majestatu Bożego, nad który nie ma nic godniejszego czci ani świętszego. Taka niedbała modlitwa jest brakiem szacunku! Modlitwy ustne są potrzebne, ponieważ cały człowiek, a więc dusza i ciało, powinny Bogu cześć oddawać. Jednak pamiętajmy, że nadmiar też nie jest dobry. Może prowadzić do niezdrowej dewocji. Jezus pragnie przede wszystkim słyszeć głos naszego serca. Byłoby bardzo gdybyśmy przez kilkanaście minut każdego dnia oddawali się modlitwie myślnej, pozostając w ciszy i skupieniu.

Można w tym celu posłużyć się np. książką: *O naśladowaniu Jezusa Chrystusa*, św. Tomasza a Kempis. Jest wiele rodzajów praktyk pobożnościowych. Niemożliwe jest prak-

tykowanie wszystkich. Trzeba wybrać to, co nam najlepiej odpowiada. Pierwsze miejsce powinno zajmować nabożeństwo do Pana Jezusa, który za nas poniósł śmierć na krzyżu. Jemu należy się cała nasza wielka miłość. Po nim możemy mieć jeszcze innych pośredników: Matkę Bożą, naszych patronów i opiekunów narodowych.

Przybliżmy się z pokorą do Serca Zbawiciela, otwierając jednocześnie nasze serca na bezmiar darów, których zechce hojnie nam udzielić. Rozpalmy na nowo naszą ufność i nadzieję, które znajdą swoją realizację i wypełnienie w Boskim Sercu Jezusa. On to rozdziela swe bogactwa wszystkim, którzy Go wzywają (Rz 10, 12).

Серце Ісуса, джерело життя і святості

(20 червня)

Заклик, над яким сьогодні роздумуємо, є особливим. Він допомагає нам усвідомити, що реалізація покликання до святості (пригадаймо, що прагнення до святості є нашим завданням, отриманим під час святого хрещення) не була б можливою самою людиною, її власними силами. Завдяки ж Христу, в якому знаходимо повноту досконалості і зразок святості, можемо виконати це завдання, реалізувавши наше покликання. Це завдяки Йому людина обдарована особливою благодаттю вибрання, це Він довершив до кінця діло спасіння світу і подарував кожній людині повноту святості. І лише від нас залежить, як на цю благодать обрання відповімо.

Під час своєї зустрічі з самарянкою, зустріч з якою описав у своєму Євангелії св. Йоан, Христос порівнює свої слова до живої води, яка струменіє до вічного життя. В іншому місці і часі, стоячи на подвір'ї єрусалимської святині, Він закликав: "Хто спраглий, і вірить в Мене – нехай прийде до Мене і п'є! Як говорить Писання: Струмені живої води попливуть з його нутра" (пор. Йо 7,37-38). У світлі вищенаведених слів бачимо, що звернення до Ісуса як до Джерела життя є найбільш відповідним. Він - Джерело надприродного життя, тобто Божої благодаті, яка в майбутньому наповнить нас славою святих в небі. Цю благодать, отриману під час святого хрещення, ми примножили в таїнстві Миропомазання, і постійно примножуємо в Святому Причасті.

Ісус є джерелом благодатей, щедрим джерелом, найчистішим та невичерпним, джерелом святості. Ісус хоче, щоб ми були святі; сам Він висловив таке прагнення і бажання водночас: “Будьте ви досконалі, як досконалий Отець ваш небесний” (Мт 5,48). Досконалі, тобто святі! Так само апостол Павло пишучи до вірян у Фесалоніках, нагадуючи їм: “Бо ж воля Божа – ваше освячення” (пор 1Фес 4,3).

Прямування до християнської досконалості – це наше завдання. Річ у тому, що часто ми не маємо відваги рішуче стати на цю дорогу. Святість нам уявляється як неосяжна гора, вкрита терням. Здається, що й кілька кроків ми неспроможні зробити, щоб хоча б трохи піднятись. Багато хто думає, що святість зарезервована суто для духовних осіб: священиків, монахів та монахинь. Думаючи так, ми дуже помиляємось, оскільки піддаємось підступам диявола, який таким чином нас зваблює та відводить з дороги святості!

У реальності ж прямування до святості веде нас до виконання Божої волі у кожен момент нашого життя з любов’ю і в любові. Бог не дивиться, наскільки важливий вчинок, який робимо, але на те, скільки в нього вкладено любові та з яким наміром його виконано. Зовсім непомітний вчинок, що не має значення в очах світу, але виконаний з любові, більше нас освятить, ніж інші вчинки, самі по собі важливі, але зролені без доброго наміру, а може і навіть і заради людського ока.

У житті Пресвятої Діви Марії, св. Йосифа та багатьох інших святих не було надзвичайних вчинків, великих в очах світу. Життя їх було просте і тихе, однак

викликало захоплення неба, оскільки вони не шукали великих речей, але освячувались, виконуючи найпростіші обов'язки.

Складаймо у руки Бога наше минуле, теперішнє і майбутнє. Кожна людина має власне покликання; має освячуватись в таких умовах, у яких її поставило Його Боже провидіння. Довіряймо Божественному Серцю Спасителя і віддаймося Йому, свідомі того, що в Ньому є джерело життя і святості. Довірмо Йому наші зусилля на дорозі осягнення досконалості, бо Він сам нас запевняв: “Я – Альфа і Омега, Початок і Кінець. Спраглому я дам задарма пити з джерела води життя” (Одкр 21,6).

Serce Jezusa, źródło życia i świętości

(20 czerwca)

Rozważane dzisiaj wezwanie jest szczególnym. Uświadamia nam ono, że realizacja powołania do świętości – a przypomnijmy, że dążenie do świętości jest naszym zadaniem, które otrzymaliśmy na chrzcie świętym - nie byłaby możliwa przez samego człowieka, jego własnymi siłami. To dzięki Chrystusowi, w którym odnajdujemy pełnię doskonałości i wzór świętości możemy wykonać to zadanie, zrealizować nasze powołanie. To dzięki Niemu człowiek został obdarowany szczególną łaską wybrania, to On doprowadził do końca dzieło zbawienia świata i darował każdemu z ludzi pełnię świętości. I tylko od nas zależy, jak na tę łaskę wybrania odpowiemy.

Podczas swojego spotkania ze Samarytanką, które to spotkanie opisał w swojej Ewangelii św. Jan, Chrystus przyrównał swoje słowa do wody żywej, która wytryska ku życiu wiecznemu. W innym miejscu i czasie stojąc na dziedzińcu świątyni jerozolimskiej, „zawołał donośnym głosem: «Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie - niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza»" (J 7, 37-38). W świetle powyższych cytatów widzimy, że określenie Jezusa „źródłem życia" jest jak najbardziej słuszne. Jest On źródłem życia nadprzyrodzonego, czyli źródłem łaski Bożej, która w przyszłości napełni nas chwałą świętych w niebie. Tę łaskę otrzymaną na chrzcie świętym, wzbogaciliśmy w sakramencie bierzmowania, a pomnażamy stale w Komunii świętej.

Jezus jest źródłem łask, źródłem najobfitszym, najczystszym, niewyczerpanym. Jest więc źródłem świętości. Jezus

chce, abyśmy byli świętymi; sam przecież wyraził takie pragnienie i życzenie zarazem: „Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski" (Mt 5, 48). Doskonali, czyli święci! Podobnie apostoł św. Paweł, pisząc do wiernych mieszkających w Tesalonice, przypomina im: „Albowiem wolą Bożą jest wasze uświęcenie" (l Tes 4, 3).

Dążenie do doskonałości chrześcijańskiej jest naszym zadaniem. Rzecz w tym, że często nie mamy odwagi wstąpić zdecydowanie na tę drogę. Świętość przedstawia się nam jako niedostępna góra, najeżona cierniami. Wydaje się, że nawet kilku kroków nie potrafimy uczynić, by podejść nieco wyżej. Wielu myśli, że świętość jest dla osób duchownych: księży, zakonników i sióstr zakonnych. Jeśli tak myślimy, jesteśmy w ogromnym błędzie! I ulegamy w ten sposób podszeptom szatana, który w ten sposób nas zwodzi i odciąga od drogi świętości!

W rzeczywistości dążenie do świętości sprowadza się do pełnienia woli Bożej w każdej chwili życia z miłością i w miłości. Bóg nie patrzy na to, jak ważna jest czynność, którą wykonujemy, ale na to ile w nią włożyliśmy miłości, z jaka intencją ja wykonujemy. Zupełnie niepozorny czyn, nie mający wielkiego znaczenia w oczach świata, lecz wykonany z miłością, więcej nas uświęca niż inne czynności, same w sobie ważne, ale dokonane bez dobrej intencji, a może nawet po to aby ludziom się pokazać.

W życiu Najświętszej Maryi Panny, św. Józefa czy wielu innych świętych nie było czynów wielkich w oczach świata. Życie ich było proste i ciche. A jednak budziło ono podziw nieba, gdyż nie szukali wielkich rzeczy, ale uświęcali się spełniając najprostsze obowiązki.

Złóżmy w ręce Boga całą naszą przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Każdy człowiek ma swoje własne powo-

łanie; musi uświęcać się w takich warunkach, w jakich postawiła go Opatrzność Boża. Zaufajmy Boskiemu Sercu Zbawiciela i oddajmy się Mu całkowicie świadomi tego, że to w Nim jest źródło życia i świętości. Zawierzmy Mu nasze zmagania na drodze do osiągnięcia doskonałości, ponieważ On sam nas zapewnił: „Jam Alfa i Omega, Początek i Koniec. Ja pragnącemu dam darmo pić ze źródła wody życia" (Ap 21, 6).

Серце Ісуса, ублагання за гріхи наші, людськими зневагами переповнене

(22 червня)

Слова першого заклику, над яким сьогодні роздумуємо взято з Першого послання св. Йоана євангеліста: “[Христос] є жертвою перепрошення за наші гріхи, іне лише за наші, а також за гріхи цілого світу” (пор. 1Йо 2,2). Це значить, що Христос взяв на себе всі наші гріхи і за них покутував, щоб вислужити нам прощення.

Перша людина – Адам – згрішив, і через його непослух усе людство маає наслідки первородного гріха. Людина, будучи грішною, не мала можливості самостійно спокутувати цей гріх. Це міг зробити лише хтось невинний, без гріха, а на землі були лише одні грішники.

У відвічному плані Бога Ісус став знаряддям перепрошення і жертвою перепрошення за наші гріхи, і нелише за наші, а також усього світу. Пригадаймо старозавітні жертви, що приносилися на вівтар єрусалимської святині і мали на меті відкуплення людських провин та винагородження Богу. Але ці жертви, як і жертва,складена найвищим священиком на вівтарі перепрошення, не могли подолати безодні, що постала між людиною та Богом після первородного гріха. Лише Ісус, Який сам став Вівтарем перепрошення та пожертвував самого себе Отцю на хресті для нашого спасіння, склав раз і назавжди досконалу жертву за гріхи.

Ісус зробив це з великої любові до людей. Ця любов Божественного Серця триває далі і ніколи не скінчиться. Однією з причин, що Ісус залишився у Пресвятих Дарах, є те, що Він хоче заступатись за нас перед Отцем. Хоче бути постійним посередником між грішним світом та Божою справедливістю, щоб вислужити милосердя для світу.

Незважаючи на свою велику любов, як за земного життя, так і зараз, Ісус зустрічається зі зневагами, образами, святотатством… Тому Його Серце переповнене людськими зневагами.

Кожен, хто роздумує над мукою та смертю Спасителя, здивований та приголомшений обсягом ненависті, обр*а*з та зневаг, з якими Він зустрівся. Важко уявити, що Той, Хто не доламав би надломленої очеретини і не загасив би тліючого вогника, шанований такою кількістю людей з огляду на своє вчення, чудеса та знаки, які звершував, після тріумфального в'їзду до Єрусалиму був зневажений людьми. Ще більше зворушливою є Його постава, повна миру, опанування, терпіння, смирення, але й гідності перед Синедріоном. Ісус постає перед людьми як вірний Слуга Ягве, що пране лише того, щоб слухняно прийняти поданий келих гіркоти і виконати волю Отця до кінця.

Чи лише ці зневаги від солдатів, єврейських старших та люду становлять зневаги, якими сповнене Серце милосердного Спасителя? А що вже говорити про невдячність, брак довіри та вірності найближчих, про зраду Юди, зречення св. Петра, недовіру Його любові та сумніви всіх тих, яким Він довіряв і безкорисливо обдаровував любов'ю?

Ісус з великою гідністю та терпінням приймає все, що Його зустрічає. Не йде широкою дорогою без поразок, без каменів спотикань і падінь, без насмішок оточення та бездумних вигуків, накинутих юрбі. Він до кінця має прагнення любити кожну людину, і за кожного готовий віддати життя, навіть тоді, коли Його смерть розуміють і приймають лише деякі - ті, які залишились під хрестом. Зло, якого Він досвідчив, перемінює в добро, зневаги – у дар спасіння, насмішки – у благословення, а смерть – у вічне життя.

Ці роздуми мають нам ще раз нагадати, наскільки великим злом є гріх, і яку велику ціну має людська душа, що для її спасіння Божий Син прийняв так багато страждань. Маємо плекати в собі дух покути іне забувати про наші гріхи, які сповнюють зневагою Божественне Серце. Незважаючи на те, що ми вже отримали розрішення у таїнстві Примирення та Покаяння, перепрошуймо й надалі Господа Бога за наші гріхи. Памятаймо про це особливо під час вечірньої молитви і на початку кожної Святої Меси, пробуджуючи в собі досконалий жаль за наші гріхи.

Serce Jezusa, przebłaganie za grzechy nasze, zelżywością napełnione

(22 czerwca)

Słowa pierwszego rozważanego przez nas dzisiaj wezwania zaczerpnięte są bezpośrednio z pierwszego Listu św. Jana Ewangelisty: „[Chrystus] jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy i nie tylko za nasze, lecz również za grzechy całego świata" (l J 2, 2). To znaczy, że Chrystus wziął na siebie wszystkie nasze grzechy i za nie pokutował, aby wysłużyć nam przebaczenie.

Pierwszy człowiek – Adam zgrzeszył i swoim nieposłuszeństwem sprowadził na cały rodzaj ludzki grzech pierworodny. Tak więc człowiek będąc grzesznym, nie miał możliwości sam zgładzić ten grzech. Mógł tego dokonać tylko ktoś niewinny, bez grzechu, a na ziemi byli sami grzesznicy.

Jezus stał się w odwiecznym planie Boga narzędziem przebłagania i ofiarą przebłagalną za nasze grzechy, i nie tylko za nasze, lecz również za grzechy całego świata (1 J 2, 2). Na myśl przychodzą nam w tym miejscu starotestamentalne ofiary składane na ołtarzu świątyni jerozolimskiej, których celem było odkupienie ludzkich win i zadośćuczynienie Bogu. Te ofiary, jak również ofiara kadzielna, składana przez najwyższego kapłana na ołtarzu przebłagania, nie były jednak w stanie pokonać przepaści, która powstała pomiędzy człowiekiem i Bogiem po grzechu pierworodnym. Dopiero Jezus Chrystus, który sam stał się Ołtarzem przebłagania i ofiarował siebie samego Ojcu na krzyżu dla naszego zbawienia, złożył raz na zawsze doskonałą ofiarę za grzechy.

Jezus uczynił to z wielkiej miłości do ludzi. Ta miłość Boskiego Serca trwa nadal i nigdy się nie skończy. Jednym z powodów pozostawania Jezusa w Najświętszym Sakramencie jest właśnie ten, że chce On wstawiać się za nami u Ojca. Chce nieustannie pośredniczyć między grzesznym światem a sprawiedliwością Bożą, aby wysługiwać miłosierdzie Boże dla świata.

A pomimo tak wielkiej miłości Jezus tak za ziemskiego swojego życia, tak i teraz spotyka się obelgami, zniewagami, świętokradztwem… I to właśnie dlatego Jego Serce zelżywością jest napełnione.

Każdy kto rozważa mękę i śmierć Zbawiciela jest zdumiony i oszołomiony ogromem nienawiści, oszczerstw i zniewag, z jakimi się On spotkał. Aż trudno sobie wyobrazić, że ten, który nie złamałby trzciny nadłamanej i nie zagasił tlącego się płomyka, szanowany przez tak wielką rzeszę ludzi ze względu na swoją naukę, cuda i znaki, jakich dokonywał, po triumfalnym wjeździe do Jerozolimy został wystawiony na wyszydzenie i obelgi ludu. Jeszcze bardziej przejmującą jest Jego postawa pełna pokoju, opanowania, cierpliwości, pokory, ale i godności, gdy staje przed Sanhedrynem. Jezus prezentuje się bowiem oczom wszystkich jako wierny Sługa Jahwe, który pragnie jedynie tego, by z poddaniem przyjąć ofiarowany kielich goryczy i wypełnić do końca wolę Ojca.

Czy jednak tylko te obelgi, których doznał od żołnierzy, starszyzny żydowskiej i ludu składają się na zelżywość, którą zostało napełnione Serce Miłosiernego Zbawiciela? Cóż powiedzieć o niewdzięczności, o braku zaufania i wierności najbliższych, o zdradzie Judasza, zaparciu się św. Piotra, o niedowierzaniu Jego miłości i powątpiewaniu w Niego

wszystkich tych, którym zaufał bezinteresownie obdarował swoją miłość?

Jezus z wielką godnością i cierpliwością przyjmuje wszystko, co Go spotyka. Nie idzie droga na skróty: bez porażek, bez twardych kamieni i bez upadków, bez szydzących towarzyszy i gapiów bezmyślnie wykrzykujących podsuwane tłumowi treści. Zachowuje do końca pragnienie miłowania każdego człowieka i za każdego jest gotów oddać życie, nawet wtedy, kiedy Jego śmierć jest zrozumiana i przyjęta jedynie przez nielicznych; tych, którzy wytrwali pod krzyżem. Zło, którego doświadcza, przemienia w dobro, zelżywości – w dar zbawienia, wyszydzenie – w błogosławieństwo, a zadaną śmierć – w życie wieczne.

Rozważania te powinny nam jeszcze raz uprzytomnić, jak wielkim złem jest grzech i jak wielka jest cena duszy ludzkiej, że dla jej ratowania Syn Boży podjął się tak wielkich cierpień. Powinniśmy pielęgnować w sobie ducha pokuty i nie zapominać o naszych grzechach, które napełniają zelżywością Boskie Serce. Mimo że uzyskaliśmy już rozgrzeszenie w sakramencie pokuty, w dalszym ciągu przepraszajmy Pana Boga za nasze grzechy. Pamiętajmy o tym zwłaszcza przy wieczornym pacierzu i na początku każdej Mszy świętej wzbudzając w sobie doskonały żal za nasze grzechy.

Серце Ісуса, за провини наші сокрушене

(23 червня)

Пророк Ісая вже за вісімсот років до Христа описував Його муку так детально, ніби був її наочним свідком: “Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на ньому, і його ранами ми вилікувані. (…) Його мордовано, та він упокорявся і не розтуляв своїх уст; немов ягня, що на заріз ведуть його, немов німа вівця перед обстригачами, не відкривав він уст” (Іс 53, 5-7).

Божественне Серце було сокрушене через наші провини, бо Він сам – Ісус, Бог з нами – так забажав. Це Він сам взяв на себе наші страждання, ніс наші болі, а ми Його ні за що мали, побитого Богом (пор. Іс 53,4).

Приниження Ісуса важко уявити. Те, що Він сам Невинний і Непорочний, піддався цьому “сокрушенню”, випливало з прагнення виконання до кінця діла спасіння людини, запланованого найкращим Отцем. Найдорогоцінніша Кров Спасителя стала ціною нашого спасіння: “Він сам у своїм тілі виніс наші гріхи на дерево, щоб ми, вмерши для гріхів, жили для справедливости - ми, що його синяками зцілились” (1Пт 2,24).

Ми ніколи не зможемо зрозуміти, скільки Христос витерпів, бо ніхто з нас не стане на Його місце. Ми також не в змозі зрозуміти, якою є величина наших гріхів та їх наслідків, за що Ісус своєю мукою та смертю мав винагороджувати Божій справедливості. Гріх має свої два джерела: гордість та заборонену приємність.

Гріхи гордості Христос винагородив упокоренням, тілесн іж гріхи –фізичними стражданнями.

Памятаймо, що Ісус є Богочоловіком. Здається, що через Його Божественність фізичні страждання, які Він переносив, як людина, могли б бути менші. Це оманлива думка! Було з точністю навпаки. Коли ми страждаємо, то хочемо якнайшвидше позбутися цього страждання. Христос же навпаки - хоч був всемогутній, ніколи цього не використав, щоб віддалити від себе страждання. Він хотів страждати, бо, знаючи ціну страждань, розумів, що лише таким чином зможе винагородити за наші гріхи. Хто з нас може пораухвати, яка величина страждань була потрібна для досконалого винагородження? Як сильно Ісус мав страждати під час бичування, коронування терням, дороги на Голгофу, а особливо переживаючи агонію на хресті!

Однак ще більш жахливими, ніж фізичні, були Його психічні страждання, муки Його душі, біль Його кохаючого Серця. Про їх величину свідчить хоча б кривавий піт у Гетсиманії. Вчені однозначно стверджують, що така ситуація є проявом великого стресу і духовного страждання. Ісус під час свого страждання у Гетсиманії бачив всі наші гріхи, гріхи цілого світу. Бачив також незліченну кількість душ, які, незважаючи на Його жертви, Його страждання будуть засуджені. Бачив ненависть фарисеїв та старшини, зраду Юди, зречення Петра, страх апостолів. Бачив також страждання, які будуть зносити члени Церкви, мученики всіх часів.

Ісус у своєму стражданні був майже цілком самотній. Залишився наодинці. Це правда, що під час

страждання в Гетсиманії з неба зійшов ангел і був при Ньому. Яку ж, однак, потіху міг Йому дати ангел? Ангел міг лише адорувати Його і мовчати. Єдиною Його потіхою була Мати, що стояла під хрестом – Скорботна Матір.

Це любов спонукала Ісуса бути сокрушеним за наші гріхи. Наші гріхи були причиною Його муки. Деякі святі прагнули наслідувати страждаючого Христа, ведучи суворе життя, повне умертвінь та зречень. Ми натомість найчастіше уникаємо страждання, обираючи в житті найлегший шлях, бо не цінуємо вартості страждання. Однак ми повинні без бунту приймати незручності, що трапляються на дорозі нашого життя. Намагаймося часом свідомо вибрати якесь зречення, щоб вшанувати муку Господа Ісуса.

Занесімо наші благання до Бога, щоб не змарнувати дару Його любові, отриманого у Пресвятому Серці Ісуса, що полюбило нас аж до досконалої жертви з самого себе.

Serce Jezusa, dla nieprawości naszych starte

(23 czerwca)

Prorok Izajasz już osiemset lat przed Chrystusem opisywał Jego mękę z taką dokładnością, jakby był jej naocznym świadkiem: „Lecz On był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy. Spadła Nań chłosta zbawienna dla nas, a w Jego ranach jest nasze zdrowie. (…) Dręczono Go, lecz sam się dał gnębić, nawet nie otworzył ust swoich. Jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema wobec strzygących ją, tak On nie otworzył ust swoich" (Iz 53, 5-7).

Boskie Serce Jezusa zostało starte dla naszych nieprawości, ponieważ On sam – Jezus, Bóg z nami – tak zechciał. To On sam się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści, a myśmy Go za skazańca uznali, chłostanego przez Boga i zdeptanego (Iz 53, 4).

Uniżenie Jezusa jest niewyobrażalne. To, że On sam Niewinny i Nieskalany poddał się owemu „starciu" wypływało z pragnienia wykonania do końca, zaplanowanego przez Jego najlepszego Ojca, dzieła odkupienia człowieka. Najświętsza Krew Zbawiciela stała się zapłatą naszego zbawienia: „On sam, w swoim ciele poniósł nasze grzechy na drzewo, abyśmy przestali być uczestnikami grzechu, a żyli dla sprawiedliwości – Krwią Jego ran zostaliście uzdrowieni" (1 P 2, 24).

Nigdy nie będziemy w stanie pojąć ani zrozumieć, ile Chrystus wycierpiał, ponieważ nigdy nikt z nas nie stanie na Jego miejscu. Nie jesteśmy również w stanie pojąć, jakim jest ogrom naszych grzechów i ich skutki, za które Jezus swoją męką i śmiercią musiał wynagrodzić Boskiej sprawiedliwości. Grzech ma swoje dwa źródła: pychę i zakazaną

przyjemność. Grzechy pychy wynagrodził Chrystus upokorzeniem, grzechy cielesne - cierpieniami fizycznymi.

Pamiętajmy, że Jezus jest Bogiem-Człowiekiem. Zdawałoby się, że z powodu Jego Bóstwa cierpienia fizyczne, jakie znosił jako człowiek, mogły być mniejsze. Nic bardziej mylącego! Było dokładnie odwrotnie. Gdy my cierpimy, to chcemy jak najszybciej pozbyć się tego cierpienia. Chrystus zaś przeciwnie: choć był wszechmocny, nigdy swojej wszechmocy nie wykorzystał, aby odsunąć od siebie cierpienie. On chciał cierpieć, gdyż znając jego wartość, cenę, wiedział, że tylko w ten sposób może zadośćuczynić za nasze grzechy. Kto potrafi zliczyć, jaki ogrom cierpień był potrzebny dla doskonałej ekspiacji, wynagrodzenia? Jak bardzo Jezus musiał cierpieć w czasie biczowania, cierniem koronowania, podczas drogi na Kalwarię, a zwłaszcza przeżywając agonię na krzyżu!

Jednak jeszcze bardziej okrutnymi, od cierpień fizycznych, były Jego cierpienia psychiczne, cierpienia Jego duszy, boleść Jego kochającego Serca. O ich wielkości świadczy choćby w Ogrójcu Jego krwawy pot. Uczeni jednoznacznie stwierdzają, że taka sytuacja jest objawem ogromnego stresu i duchowego cierpienia. Jezus podczas swojego konania w Ogrójcu widział grzechy nas wszystkich, grzechy całego świata. Widział też niezmierzoną liczbę dusz, które pomimo Jego ofiary, Jego męki - zostaną potępione. Widział nienawiść faryzeuszów i starszych ludu, zdradę Judasza, zaparcie się Piotra, strach Apostołów. Widział również cierpienia, które będą musieli znosić członkowie Kościoła, męczennicy wszystkich czasów.

Jezus w swoim cierpieniu był prawie całkowicie osamotniony. Pozostawiony samemu sobie. To prawda, że podczas konania w ogrodzie oliwnym zstąpił z nieba anioł i był

przy Nim. Jaką jednak pociechę mógł Mu dać anioł? Anioł mógł jedynie adorować Go i milczeć. Jedyną Jego pociechą była Matka stojąca pod krzyżem – Matka Bolesna.

To miłość powodowała Jezusem, że chciał być dla nieprawości naszych starty. Nasze grzechy były przyczyną Jego męki. Niektórzy święci, pragnąc naśladować cierpiącego Chrystusa, prowadzili życie surowe, pełne umartwień i wyrzeczeń. My natomiast najczęściej unikamy cierpienia, wybieramy to, co w życiu łatwiejsze, gdyż nie doceniamy wartości cierpienia. Powinniśmy jednak bez buntu przyjmować te niedogodności, jakie spotykamy na drodze naszego życia. Starajmy się niekiedy świadomie wybrać jakieś umartwienie dla uczczenia męki Pana Jezusa.

Wznieśmy nasze błaganie do Boga, byśmy nie zaprzepaścili daru Jego miłości, jaki otrzymaliśmy w Najświętszym Sercu Jezusa, które umiłowało nas aż do doskonałej ofiary z siebie samego.

Серце Ісуса, аж до смерті слухняне

(24 червня)

Фундаментальним принципом життя Ісуса є безмежний послух Отцю. Ісуса стосуються слова псалму: “Ось я приходжу; у сувої книги написано про мене: Чинити твою волю, Боже мій, я радий” (Пс 40, 8-9). Ці слова були повторені у Посланні до євреїв: “Ось іду, бо у сувої книги написано про мене, щоб учинити твою волю, Боже” (Євр 10, 7). Вони виражають найглибше переконання Ісуса, що лише у послусі Богу – Найкращому Отцю варто шукати можливість досконалого розвитку себе згідно з Божим планом доброти і любові до кожної людини.

Христос сам про себе сказав: “… бо зійшов я з неба не для того, щоб волю власну чинити, а волю того, хто мене послав. Оце ж воля того, хто мене послав: щоб з усього, що він дав мені, я нічого не погубив (Йо 6, 38-39). У час смерті та тривоги Він молився, щоб могти виконати волю Отця: “…не як я хочу, але як Ти” (пор. Мт 26, 39). Св. Павло у Посланні до Филип'ян говорить: “Ісус Христос применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини. Подобою явившися як людина, він понизив себе, ставши слухняним аж до смерти, смерти ж – хресної” (пор. Флп 2, 7-8). Саме у цьому тексті належить шукати джерело заклику, над яким сьогодні роздумуємо.

Христос, слухняний Отцю, стає людиною, щоб своєю мукою та смертю відкупити людей. Ісус міг просити Отця звільнити Його від цього завдання, і був би вислуханий. Бог міг обрати інший спосіб. Однак любов Ісуса до Отця і до людини вимагала згоди. Слова

Спасителя у Гетсиманії: “Однак не моя воля, але Твоя нехай виконається!” (пор.Лк 22, 42) були законом усього життя Спасителя, а для нас є прикладом для наслідування.

Ісус був слухняним не лише волі Отця, а навіть своїм створінням! Був слухняний Своїй Матері Марії та опікуну св. Йосифу. Св. Лука записав у Євангелії, що коли дванадцятирічний Ісус був віднайдений у єрусалимському храмі, то “потім пішов з ними і повернувсядо Назарету; і був їм слухняний” (пор. Лк 2, 51). Євангеліст знав про ці факти від самої Марії. Він описав послух як найбільш характерну рису Ісуса, якою Його Мати найбільш захоплювалась. У Назареті Ісус добровільно виконував накази двох осіб, які, хоч були святі, однак залишалися лише людьми, а Він був Божим Сином. Про це можна прочитати не лише в Євангеліях, а й в апокрифах.

Ісус був слухняний навіть своїм переслідувачам, дозволивши себе зв’язати у Гетсиманії і вести від священика Ананії до Каяфи, від Пилата до Ірода. Дозволи себе бити по щоках і зневажати. Христос визнає, що Пилат має над Ним владу, але водночас нагадує, від кого ця влада походить. Ісус був слухняний катам, які Його розпинали. Останнє слово Спасителя: “Звершилось” (Йо 19, 30) було підтвердженням, ніби печаткою того, що Він виконав волю Отця. Послух же став Його найбільш характерною чеснотою і визначив Його місію.

Таким чином, своїм власним прикладом Господь Ісус вчить нас послуху. Послух зобов’язує всіх людей. Послух є умовою ладу і суспільного порядку, спираючись на четвертій заповіді, що передбачає

пошану і послух не лише батькам, а й усім іншим начальникам. Якщо в якійсь машині всі частини виконують визначені завдання, то вона вся працює. У протилежному ж випадку машина перестає працювати, псується. Так самоі з кожним суспільством. Порядок є тоді, коли кожен у дусі послуху і обов'язку виконує те, до чого зобов'язаний.

Кожен з нас має виконувати свої, визначені керівниками, обов'язки, та керуватися визначеним порядком чи розкладом. Добре було б скласти такий розпорядок життя та кожного дня. Дотримання цього розпорядку без піддавання короткотривалим забаганкам, а, отже, послух прийнятим нормам буде наслідуванням Христа, слухняного Отцю аж до смерті.

Дякуючи за дар Серця Ісуса, слухняного аж до смерті, просімо у Бога Отця про дар світлого розпізнавання Божої волі та виконання її охочим серцем.

Serce Jezusa, aż do śmierci posłuszne

(24 czerwca)

Fundamentalną zasadą życia Jezusa jest zasada bezgranicznego posłuszeństwa Ojcu. Do Pana Jezusa odnoszą się słowa psalmu: „Oto przychodzę; w zwoju księgi o mnie napisano: jest moją radością, mój Boże, czynić Twoją wolę" (Ps 40, 8-9). Słowa te zostały powtórzone w Liście do hebrajczyków: „Oto idę – w zwoju księgi napisano o Mnie – abym spełniał wolę Twoją, Boże" (Hbr 10, 7). Te słowa wyrażają najgłębsze przeświadczenie Jezusa, że jedynie w posłuszeństwie Bogu – Najlepszemu Ojcu należy szukać możliwości doskonałego rozwoju siebie, zgodnego z Bożym planem dobroci i miłości wobec każdego człowieka.

Chrystus sam o sobie powiedział: „... ponieważ z nieba zstąpiłem nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który Mię posłał. Jest wolą Tego, który Mię posłał, abym ze wszystkiego, co Mi dał, niczego nie stracił" (J 6, 38-39). W godzinie męki i trwogi, w Ogrójcu modlił się, aby mógł pełnić wolę Ojca: „nie jako ja chcę, ale jako Ty" (Mt 26,39). Św. Paweł w Liście do Filipian mówi: „Jezus Chrystus ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci - i to śmierci krzyżowej" (Flp 2; 7-8). To właśnie w tym tekście należy doszukiwać się źródła rozważanego dzisiaj przez nas wezwania.

Chrystus posłuszny Ojcu staje się człowiekiem, aby swoją męką i śmiercią odkupić ludzi. Jezus mógł prosić Ojca, aby Go zwolnił z tego zadania i byłby wysłuchany. Bóg mógł wybrać inny sposób. Jednak miłość Jezusa do Ojca i do człowieka wymagała wyrażenia zgody. Słowa Zbawiciela

wypowiedziane w Ogrójcu: "Jednak nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie!" (Łk 22, 42) - były regułą całego życia Zbawiciela, a dla nas są przykładem do naśladowania.

Jezus nie tylko był posłuszny woli Ojca, ale nawet był posłuszny swoim stworzeniom! Był posłuszny swojej Matce Maryi i swemu opiekunowi św. Józefowi. Św. Łukasz zapisał w Ewangelii, że gdy dwunastoletni Jezus, pozostał w Jerozolimie i gdy został odnaleziony przez swoich opiekunów, to „potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany" (Łk 2, 51). Ewangelista wiedział o tych faktach od samej Maryi. Opisał więc posłuszeństwo jako cechę najbardziej charakterystyczną dla Jezusa, którą najbardziej Jego Matka w nim podziwiała. W Nazarecie Jezus dobrowolnie spełniał rozkazy dwojga osób, które - chociaż święte - jednak były tylko ludźmi, a On był Synem Bożym. Mówią nam o tym nie tylko Ewangeliści, ale także księgi apokryficzne.

Jezus był posłuszny nawet swoim prześladowcom, pozwolił się związać w Ogrójcu i prowadzić od kapłana Annasza do Kajfasza, od Piłata do Heroda. Pozwolił się policzkować i znieważać. Chrystus przyznaje Piłatowi, że co prawda ma nad Nim władzę, ale jednocześnie przypomina mu od kogo tę władze otrzymał, że pochodzi ona z góry. Jezus posłuszny był katom, którzy Go krzyżowali. Ostatnie słowa Zbawiciela: „Wykonało się" (J 19, 30) – było potwierdzeniem, niejako pieczęcią tego, że wykonał wolę Ojca. Posłuszeństwo stało się więc Jego najbardziej charakterystyczną cnotą i wyznacznikiem Jego posłannictwa.

W ten oto sposób, swoim własnym przykładem, Pan Jezus uczy nas posłuszeństwa. Posłuszeństwo obowiązuje wszystkich ludzi. Posłuszeństwo jest warunkiem ładu i porządku społecznego. Opiera się ono na czwartym przykazaniu, które zakłada cześć i posłuszeństwo nie tylko rodzicom,

ale także wszystkim innym przełożonym. Jeżeli w jakiejś maszynie wszystkie części wykonują wyznaczone im zadanie, wówczas cała maszyna funkcjonuje sprawnie. W przeciwnym razie maszyna przestaje działać, ulega awarii. Podobnie z każdą społecznością. Porządek jest wtedy, kiedy każdy w duchu posłuszeństwa i obowiązku spełnia, co do niego należy.

Każdy z nas powinien spełniać swoje, wyznaczone przez przełożonych, obowiązki i kierować się określonym porządkiem, regulaminem. Pożyteczną rzeczą jest ułożyć dla samego siebie jakiś regulamin życia i regulamin każdego dnia. Trzymanie się tego regulaminu, bez ulegania chwilowym zachciankom, a więc posłuszeństwo raz przyjętym normom będzie naśladowaniem Chrystusa posłusznego Ojcu aż do śmierci.

Dziękując za dar Serca Jezusa posłusznego aż do śmierci, prośmy Boga Ojca o dar światłego rozeznania woli Bożej i pełnienia jej ochotnym sercem.

Серце Ісуса, списом пробите

(25 червня)

Туринська плащаниця, поховальне полотно Господа Ісуса, яку св. Йоан Павло ІІ називав "приголомшливим доказом Господньої муки", підтверджує слова Євангелія від св. Йоана. Христос був розіп'ятий у п'ятницю. Це був день приготування до Пасхи, найбільшого єврейського свята. Згідно з єврейським законом на такі великі свята не можна було залишати тіла померлих непохованими. Тому євреї просили Пилата, щоб наказав перебити голінки приречених, таким чином одразу спричинивши їх смерть. Розіп'яті вже не могли підтягнутись на перебитих ногах, щоб зробити вдих, і просто задихались. Страшна смерть!

Вислані Пилатом солдати перебили голінки двох розбійників, які ще жили, Ісусу натомість ноги не перебивали, бо побачили що Він вже помер. Розповідаючи про це св. Йоан, євангеліст, зазначає, що таким чином виконалося пророцтво: "Кості Його не будуть поламані" (Йо 19,36; Вих 12, 46). Однак римський закон був у цьому випадку невблаганний, вимагаючи безпосереднього ствердження факту смерті розп'ятого, тому "один з вояків проколов йому списом бік. І потекла негайно ж кров - і вода" (Йо 19, 34). Улюблений Учень зсвідчує цей факт як наочний свідок, який стояв під хрестом: "І той, який бачив, свідчить те, і правдиве свідчення його … […] Бо сталося те, щоб Писання здійснилось: […] «Споглядатимуть на того, кого прокололи.» (Йо 19, 35-37).

Для нас, християн, пробите Серце Ісуса - це символ Його найвищої любові та посвячення. У молитві

Літургії Годин читаємо: “Твоє серце було поранене, щоб ми, дивлячись на видиму рану, помітили невидиму рану любові. Тілесна рана вказує на духовну рану”. Кров, що витекла з пробитого боку Ісуса, свідчить про цілковите винищення Жертви. Без цього пролиття крові жертва Христа була б неповна. “Бо це моя Кров Завіту, яка за багатьох буде пролита на відпущення гріхів” (пор. Мт 26, 28).

Наскільки ж промовистим є факт, що з пробитого Боку Спасителя одразу витекла кров і вода! Саме Кров і Вода є символами чергових дарів любові Божого Серця: Кров символізує Євхаристію, живу пам'ятку спасительної жертви хреста; Вода – символ таїнства Хрещення і дару Святого Духа, який отримають віруючі в Ісуса. Кров виражає реальну жертву непорочного Агнця, складену за спасіння світу, Вода – духовну плідність цієї жертви.

Господь Ісус у багатьох приватних об’явленнях, являючись обраним святим, показував їм своє пробите Серце, щоб пробудити почуття любові та вдячності та торкнутися серць грішників, а також спонукати нас до винагородження. Він сказав до св. Маргарити Марії: “Ось Серце, яке так полюбило людей, що нічого не занедбало, щоб їм виявити свою любов. Взамін же переважно отримує невдячність, погорду, зневаги, святотатство і холод”.

Господь Ісус виразно сказав, чого від нас очікує: любові та винагородження. Вказав, яким чином це можемо робити. Насамперед - часте Святе Причастя у намірі винагородження, особливо у першу п'ятницю місяця; участь у Святій Месі, жертвуваній як винагородження за зневаги, яких зазнає Ісус у

Пресвятому Таїнстві; Свята Година у перший четвер місяця (спільно у храмі або індивідуально), і врешті - апостольство, тобто ми повинні з усіх сил протистояти злу в нашому найближчому оточенні.

Пробиття Боку Спасителя стає останнім під час Його земного життя проявом любові. Намагаймося ж разом зі св. Йоаном, який стояв під хрестом, поруч з Скорботною Матір'ю, у відкритому Боці Розіп'ятого бачити знак любові, яка через цілковитий дар із себе наново створює людину згідно з Божоим Образом. Цим образом є ЛЮБОВ.

Jezusa, włócznią przebite

(25 czerwca)

Całun Turyński, płótno grobowe Pana Jezusa, które św. Jan Paweł II nazywał „wstrząsającym dowodem Męki Pańskiej", potwierdza zapis Ewangelii św. Jana. Chrystus został ukrzyżowany w piątek. Był to dzień przygotowania do Paschy, największego żydowskiego święta. Zgodnie z prawem żydowskim na tak wielkie święta nie można było zostawić ciała umarłych niepogrzebane. Dlatego zażądali od Piłata, żeby kazał połamać golenie konających skazańców i w ten sposób spowodować ich natychmiastową śmierć. Skazańcy na połamanych nogach nie mogli się podciągnąć, aby zaczerpnąć oddech i zwyczajnie się dusili. Śmierć straszna!

Przysłani przez Piłata żołnierze połamali golenie obu łotrów, którzy jeszcze żyli, zobaczywszy natomiast, że Jezus już umarł, zaniechali tego. Opowiadając o tym św. Jan Ewangelista zauważa, że w ten sposób wypełniło się proroctwo: „Kości Jego nie będą łamane" (J 19, 36; Wj 12, 46). Jednak prawo rzymskie było w tym względzie nieubłagalne (*dura lex, sed lex* - twarde prawo, ale prawo), wymagało bezspornego stwierdzenia faktu zgonu skazańca, dlatego „jeden z żołnierzy włócznią przebił Mu bok i natychmiast wypłynęła krew i woda" (J 19, 34). Umiłowany Uczeń poświadcza ten fakt jako naoczny świadek, ten który stał pod krzyżem: „Zaświadczył to ten, który widział, a świadectwo jego jest prawdziwe. [...] Stało się tak bowiem, aby się wypełniło Pismo: [...] «Będą patrzeć na Tego, którego przebodli"»" (J 19, 35-37).

Dla nas, chrześcijan, przebite Serce Chrystusa to symbol najwyższej Jego miłości i poświęcenia. W modlitwie brewia-

rzowej czytamy: „Twoje serce zostało zranione, abyśmy patrząc na ranę widzialną, dostrzegli niewidzialną ranę miłości. Rana cielesna wskazuje na ranę duchową". Krew, która wytrysnęła z przebitego boku Jezusa świadczy o zupełnym wyniszczeniu Ofiary. Nawiązuje ona do krwawych ofiar składanych w Starym Testamencie. Bez tego wylania krwi ofiara Chrystusa byłaby niepełna. „Bo to jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów" (por. Mt 26, 28).

Jakże wymowny to fakt, że z przebitego Boku Zbawiciela od razu wytrysnęła krew i woda. Ta krew i woda są symbolami kolejnych darów miłości Bożego Serca: krew – symbolizuję Eucharystię, żywą pamiątkę zbawczej ofiary krzyża; woda – jest symbolem sakramentu chrztu i daru Ducha Świętego, którego otrzymają wierzący w Jezusa. Krew wyraża ponadto rzeczywistą ofiarę niepokalanego Baranka złożoną za zbawienie świata, woda zaś – płodność duchową tej ofiary.

Pan Jezus w wielu prywatnych objawieniach, gdy ukazywała się wybranym świętym, pokazywał im swoje przebite Serce, aby wzbudzić uczucia miłości i wdzięczności, aby poruszyć serca grzeszników, a także skłonić nas do zadośćuczynienia. Do św. Małgorzaty Marii powiedział: „Oto Serce, które tak bardzo umiłowało ludzi, że niczego nie zaniedbało, aby im okazać swoją miłość. Lecz w zamian za to otrzymuje przeważnie niewdzięczność, pogardę, zniewagi, świętokradztwo i oziębłość".

Pan Jezus wyraźnie powiedział czego od nas oczekuje: miłości i zadośćuczynienia. Wskazał też w jaki sposób możemy tego dokonać. Przede wszystkim: częsta Komunia święta wynagradzająca - zwłaszcza w pierwszy piątek miesiąca, uczestnictwo we Mszy świętej ofiarowanej na za-

dośćuczynienie za zniewagi, jakich doznaje Jezus w Najświętszym Sakramencie Ołtarza; Godzina Święta w pierwszy czwartek miesiąca, odprawiona wspólnotowo w kościele lub indywidualnie, i wreszcie apostolstwo, czyli powinniśmy ze wszystkich sił, sprzeciwiać się złu w naszym najbliższym otoczeniu.

Przebicie Boku Zbawiciela staje się ostatnim, podczas Jego ziemskiego życia, objawieniem miłości. Zobaczmy wraz ze św. Janem, który stał pod krzyżem obok Matki Bolesnej, w otwartym Boku Ukrzyżowanego zobaczyć znak miłości, która poprzez całkowity dar z siebie samej na nowo stwarza człowieka według Bożego Obrazu. Tym Obrazem jest MIŁOŚĆ.

Серце Ісуса, джерело всякої розради

(26 червня)

Цікаво, що після закликів до Ісусового Серця сокрушеного, страждаючого і пробитого списом, йдуть заклики, що окреслюють Серце Ісуса як джерело всілякої розради. Цей заклик співзвучний зі словами св. Павла: “Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець усякого милосердя і Бог усякої втіхи, що втішає нас у всім нашім горі, щоб ми могли втішити тих, які у всяких скорботах, тією втіхою, якою Бог самих нас утішає” (пор. 2Кор 1, 3-4).

Ісус, Який сам зазнав відкинення, самотності, погорди досконало знає, як людина в такому стані потребує розради близької особи. Сучасна людина досвідчує різних страждань: фізичних – хвороби, втоми, самотності, голоду, холоду; духовних –упокорення, спокус, сумнівів, ненависті, заздрості, страху перед смертю … Ми потребуємо розради, що дає нам трохи радості, діючої як бальзам на рану. Багато хто шукає розради в розвагах, алкоголі, наркотиках, сексі, тобто в гріху. Однак ця розрада оманлива, короткотривала, минуча, яка потім, коли людина опам’ятається вводить її у ще більші страждання.

Ми часто намагаємось шукати розради, зрозуміння у людей. Однак у багатьох випадках зазнаємо розчарування. Той, кому ми відкрили нашу душу, часто виявивляється недостойним довіри, яку до нього мали, використавши ситуацію, висміявши, не дотримавши таємниці… Єдину справжню розраду можемо знайти тільки у Пресвятому Серці Ісуса. Він сам нас до цього заохочує: “Прийдіть до Мене всі, втомлені та обтяжені, і

я заспокою вас” (пор. Мт 11,28). Ісус дав св. Маргариті обітницю: “Буду розрадою для всіх душ, що мають набожність до Мого Серця”.

Ісусє джерелом розради, яке ніколи не висихає. До цього Джерела кожен може підійти, зачерпнути та пити: “Коли спраглий хтось, а вірить в Мене - нехай прийде до мене і п'є!” (пор. Йо 7,37).

Ісус знає прагнення нашого серця найкраще: це прагнення любові та розради. У Посланні до євреїв читаємо: “Бо ми не маємо такого архієрея, який не міг би співчувати нашим недугам: він же ж зазнав усього, подібно як ми, крім гріха. Приступім, отже, з довір'ям до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать на своєчасну поміч” (Євр 4,15-16).

Навіть найкращий приятель може розчарувати, залишити нас, та навіть скривдити. Ісус же ніколи нас не розчарує, не залишить самих. Він сам у цьому переконував: “Не залишу вас сиротами”, залишившись з нами у Пресвятому Таїнстві, щоб ми Його не шукали десь далеко. У Євхаристії ми маємо доступ до Його Серця, якому можемо довірити наші смутки і досвідчити справжньої розради.

Ісус неустанно чекає кожного з нас в дарохранительниці. Там б'є джерело Його розради. Звідти Він оточує кожного з нас любов'ю і товаришує нам на всіх дорогах нашого життя. Він, Який знає кожного з нас,бачить наші серця, наші болі та страждання, знайде ефективний спосіб, аби нас потішити.

У Святому Причасті Ісус приходить до нашого серця, шоб поєднати Своє Серце з нашим. У таїнстві Євхаристії ми можемо покласти нашу голову, як св.

Йоан під час Останньої Вечері,на груди Спасителя, і прислухатись до ритму Його Серця. Якби ми мали таку віру, як святі, то усвідомлення того, що Ісус є з нами, одразу розсіяло б всі наші смутки. Вони зникли б, як темрява перед сонцем, що сходить.

Несімо розраду Ісусу нашим життям, нашими добрими вчинками. Пам'ятаймо про Його слова: “Що ви вчинили одному з тих братів моїх найменших, Мені вчинили” (пор. Мт 25,40). Йдімо щоденно до Джерела всілякої розради, щоб з радістю переживати нашу щоденність та ділитись цією розрадою з іншими

Serce Jezusa, źródło wszelkiej pociechy

(26 czerwca)

Ciekawym jest to, że po wezwaniach do Serca Jezusowego zelżonego, cierpiącego i przebitego włócznią - następuje wezwanie, które określa Serce Jezusa źródłem wszelkiej pociechy. Wezwanie to współgra ze słowami św. Pawła: „Błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy, Ten, który nas pociesza w każdym naszym utrapieniu, byśmy sami mogli pocieszać tych, co są w jakiejkolwiek udręce" (2 Kor 1,3-5).

Jezus, który sam zaznał odrzucenia, samotności, wzgardzenia doskonale wie, jak człowiek znajdujący się w takiej sytuacji potrzebuje pociechy bliskiej osoby. Współczesny człowiek doznaje różnorakich cierpień: fizycznych - choroby, zmęczenie, samotność, głód, zimno; duchowych - upokorzenia, pokusy, wątpliwości, nienawiść, zazdrość, strach przed śmiercią... Potrzebujemy pociechy dającej nam odrobinę radości, która byłaby balsamem kojącym nasze zranienia. Wielu szuka tej pociechy w zabawach, alkoholu, narkotykach, seksie, czyli po prostu w grzechu. Jednak jest to pociecha złudna, chwilowa, ulotna, która później, gdy człowiek się opamięta wpędza go w jeszcze cierpienie.

Często próbujemy szukać pociechy, zrozumienia u ludzi. Jednak w wielu przypadkach doznajemy w tym względzie zawodu. Ten przed którym otwarliśmy naszą duszę okazał się człowiekiem nie godnym zaufania, które w nim położyliśmy, wykorzystał sytuację, wyśmiał, nie dotrzymał sekretu… Jedyną prawdziwą pociechę możemy znaleźć w Najświętszym Sercu Pana Jezusa. On sam nas do tego zachęca: „Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obcią-

żeni jesteście, a Ja was pokrzepię" (Mt 11, 28). Jezus dał św. Małgorzacie obietnicę: „Będę pociechą dla wszystkich dusz mających nabożeństwo do mojego Serca".

Jezus jest źródłem pociechy, które nigdy nie wysycha. Do tego Źródła każdy może podejść, by zaczerpnąć i pić: „Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije!" (J 7, 37)

Jezus najlepiej zna pragnienia naszego serca: pragnienie miłości i pociechy. W Liście do Hebrajczyków czytamy: „Nic takiego bowiem mamy arcykapłana, który by nie mógł współczuć naszym słabościom, lecz doświadczonego we wszystkim na nasze podobieństwo, z wyjątkiem grzechu. Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy otrzymali miłosierdzie i znaleźli łaskę dla [uzyskania] pomocy w stosownej chwili" (Hbr 4,15-16).

Nawet najlepszy przyjaciel może zawieść, może nas opuścić, a nawet skrzywdzić. Jezus nigdy nas nie zawiedzie. Nigdy nas nie zostawi samymi. Sam nas o tym zapewnił: „Nie zostawię was sierotami". Został z nami w Najświętszym Sakramencie, abyśmy Go nie musieli szukać daleko. W Eucharystii mamy więc dostęp do Jego Serca, któremu możemy powierzyć nasze smutki i doznać prawdziwej pociechy.

Jezus nieustannie czeka na każdego z nas w tabernakulum. Tam bije źródło Jego pociechy. Stamtąd otacza każdego z nas miłością i towarzyszy nam na wszystkich drogach naszego życia. On, który zna każdego z nas, widzi nasze serca, nasze bóle i cierpienia, znajdzie skuteczny sposób, aby nas pocieszyć.

W Komunii świętej Jezus przychodzi do naszego serca, aby złączyć swoje Serce z naszym. W sakramencie Eucharystii możemy oprzeć nasza głowę, jak św. Jan, na piersi Zba-

wiciela i wsłuchać się w rytm Jego Serca. Gdybyśmy mieli taką wiarę, jaką mieli święci, wówczas świadomość, że Jezus jest z nami, rozproszyłaby wszystkie nasze smutki. Ustąpiłyby lęki, jak mrok przed wschodzącym słońcem.

Naszym życiem, dobrymi uczynkami, nieśmy pociechę Jezusowi. Pamiętajmy o Jego słowach: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili" (Mt 25,40). Codziennie idźmy do Źródła wszelkiej pociechy, aby w radości przeżywać naszą codzienność i z innymi tę pociechę dzielić.

Серце Ісуса, життя і воскресіння наше; мир і примирення наше

(27 червня)

Ісус є нашим життям. Через таїнство Хрещення ми до Нього прищеплені, триваємо в Ньому і з Нього черпаємо життєдайні соки, щоб приносити плоди: “У мені перебувайте - а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградині, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені. Я виноградина, ви – гілки” (Йо 15, 4-5).

Св. Павло, апостол, щоб пояснити цей наш особливий зв'язок і залежність від Христа, вживає символіки тіла: “Так само, як тіло є одне, хоч і багато має членів, і всі члени тіла, хоч є їх і багато, становлять одне тіло, так і Христос. […] Ви ж - Христове тіло, і члени кожний зокрема” (1Кор 12, 12.27). Апостол нагадує, що ми з Христом становимо одне тіло. Він є Головою, а ми – членами. Не можна про це забути, бо це велика честь і гідність для нас.

Христос є нашим воскресінням. Він сам вжив ці слова стосовно Себе, звертаючись до Марти, що плакала біля гробу свого брата Лазаря: “Я є воскресіння і життя” (Йо 11, 25). Він є Воскресінням померлих, а життям живих», – додає св. Йоан Золотоустий. Як Христос воскресив Лазаря, так воскресить і наші тіла наприкінці світу. Ісус – причина нашого воскресіння, бо вислужив його своєю смертю. Перше наше воскресіння звершилось у таїнстві Хрещення, у якому наша душа отримала надприродне життя. Святий Дух зоселився у нашому нутрі. Дух є життям.

Друге воскресіння відбувається у таїнстві Примирення та Поєднання. Св. Йоан Золотоустий називає сповідь другим хрещенням, хрещенням сліз. У ньому людина сльозами покути омиває свою душу.

Третє воскресіння відбудеться тоді, коли завершимо наше земне паломництво і воскреснемо до вічного життя. До нього готує нас Спаситель через Святе Причастя. Сказав: "Хто споживає моє Тіло і п'є мою Кров, має вічне життя, і Я воскрешу його останнього дня" (пор. Йо 6, 54). Тому Нікейський собор називає Євхаристію символом воскресіння.

Першим даром Христа апостолам після воскресіння є дар миру: "… прийшов Ісус, став посередині і сказав до них: "Мир вам!" (пор. Йо 20,19).

Мир є одним із найважливіших благ людини. Ні багатства, ні гідність, ні слава, ані навіть здоров'я не дають щастя, якщо людина не має миру. Насамперед нам потрібен мир із Богом та самим собою.

Ісус є Князем Миру і прагне, щоб мир запанував між людьми. Однак мир, яким Він нас обдаровує, не є від цього світу. Це не час без війни, без конфліктів… Мир, який часто підтримується ціною використання інших та тиранії, не має місця для Бога та любові до ближнього. Господь Ісус сам сказав: "… мир мій даю вам. Не так, як світ дає. Я даю вам мир" (пор. Йо 14, 27). Мир без Бога і без любові до ближнього не може довго існувати. Мир - це внесок людей доброї волі. Міжнародні зустрічі та підписання мирних декларацій не дають запоруки тривалого миру, коли не спираються на Бога і з Ним не рахуються.

Не можна говорити про істинний мир там, де немає справжнього примирення, якому передує взаємне

пробачення образ та кривд… Христос для нас є зразком нашого примирення. Помираючи на хресті, Він з останнім подихом пробачає своїм переслідувачам і катам: “Отче, прости їм, бо не знають, що роблять” (пор. Лк 23, 34а).

Не достатньо лише самому зберігати мир. Потрібно його поширювати через взаємне пробачення та примирення. У одній з пісень співаємо: «Нехай припиняться гнів та суперечки, а серед нас хай буде Христос”. Не забуваймо про слова Господа щодо блаженств: “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться” (Мт 5,9), тобто як Божі діти будуть радіти любов'ю Отця. У Паре-ле-Моньяль Господь Ісус обіцяв св. Маргариті наповнити миром тих, які будуть розповсюджувати молебень до Його Пресвятого Серця. Це і є наше завдання і найкращий рецепт на мир і благословення.

Serce Jezusa, życie i zmartwychwstanie, pokoju i pojednanie nasze

(27 czerwca)

Jezus jest naszym życiem. Przez sakrament chrztu zostaliśmy w Niego wszczepieni, trwamy w Nim i z Niego czerpiemy życiodajne soki, aby przynosić owoce: „wytrwajcie we Mnie, a Ja [będę trwał] w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie - jeśli nie trwa w winnym krzewie - tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami" (J 15,4-5).

Św. Paweł Apostoł, aby wytłumaczyć tę naszą szczególną więź, zależność od Chrystusa używa symboliki ciała: „Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. [...] Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami" (l Kor 12,12. 27). Apostoł przypomina nam, że z Chrystusem stanowimy jedno ciało. On jest Głową, a my członkami. Musimy być tego świadomi, nie możemy o tym zapominać, bo to wielka ofiarowana nam godność.

Chrystus jest naszym zmartwychwstaniem. On sam użył tego określenia w stosunku do siebie, zwracając się do Marty płaczącej przy grobie swego brata Łazarza: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem" (J 11, 25). Zmartwychwstaniem umarłych, a życiem żyjących - dodaje św. Jan Chryzostom. Podobnie jak wskrzesił Łazarza, tak wskrzesi i nasze ciała przy końcu świata. Jezus jest przyczyną naszego zmartwychwstania, ponieważ wysłużył je swoją śmiercią. Pierwsze nasze zmartwychwstanie dokonało się w sakramencie chrztu, w którym dusza nasza otrzymała życie nadprzyro-

dzone. Duch Święty zamieszkał w naszym wnętrzu. Duch zaś jest życiem.

Drugie zmartwychwstanie dokonuje się w sakramencie pokuty. Św. Jan Chryzostom określa spowiedź drugim chrztem, chrztem łez. W którym człowiek łzami pokuty obmywa swoja duszę.

Trzecie zmartwychwstanie dokona się wtedy, gdy zakończymy naszą ziemska pielgrzymkę i zmartwychwstaniemy do życia wiecznego. Do niego przygotowuje nas Zbawiciel przez Komunię świętą. Powiedział: „Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym" (J 6, 54). Stąd Sobór Nicejski nazywa Eucharystię symbolem zmartwychwstania.

Pierwszym darem Chrystusa dla Apostołów po Jego zmartwychwstaniu jest właśnie dar pokoju: „przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!»" (J 20, 19).

Pokój jest jednym z najważniejszych dóbr człowieka. Ani bogactwa, ani godności, ani sława, ani nawet zdrowie nie dają szczęścia, jeśli człowiek na ma pokoju. Przede wszystkim potrzebny jest nam pokój z Bogiem i z samym sobą.

Jezus jest Księciem Pokoju, pragnie, aby pokój zapanował między ludźmi. Jednak pokój, którym On nas obdarowuje nie jest pokojem tego świata. Czasem bez wojny, konfliktów… Pokojem, który jakże często jest podtrzymywany za cenę wyzysku i tyranii, w którym nie ma miejsca dla Boga i miłości bliźniego. Pan Jezus sam powiedział: „... pokój mój daję wam. Nie tak, jak daje świat. Ja wam daję" (J 14, 27). Pokój bez Boga i bez miłości bliźniego nie może długo istnieć. Pokój bowiem jest udziałem ludzi dobrej woli. Międzynarodowe zjazdy i podpisywanie deklaracji pokojowych

nie dają pewności trwałego pokoju, gdyż nie opierają się na Bogu i z Nim się nie liczą.

Nie można mówić o prawdziwym pokoju tam, gdzie nie ma autentycznego pojednania, które jest poprzedzone wzajemnym przebaczeniem, darowaniem win, krzywd... Chrystus jest dla nas wzorem naszego pojednania. On umierając na krzyżu, ostatnim swoim tchnieniem przebacza swoim prześladowcom i oprawcom: „Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią" (Łk 23, 34a).

Nie wystarczy samemu tylko pokój zachować. Należy go szerzyć właśnie przez wzajemne przebaczenie i pojednanie. W jednej z pieśni religijnych śpiewamy: Niech ustaną wszystkie gniewy i spory, a pośrodku nas niech będzie Chrystus". Nie zapominajmy o słowach Pana, które wygłosił w swoich „Błogosławieństwach": „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi" (Mt 5,9), czyli jako dzieci Boże cieszyć się będą miłością Ojca. W Paray-le-Monial Pan Jezus obiecał św. Małgorzacie Marii napełnić pokojem tych, którzy będą szerzyć nabożeństwo do Jego Najświętszego Serca. Oto nasze zadanie i najlepsza recepta na pokój i błogosławieństwo.

Серце Ісуса, жертво за грішників; спасіння тих, хто на Тебе уповає

(29 червня)

Одна з відомих пісень, яку співаємо під час Хресної дороги, містить такі слова: “То не цвяхи, а мій гріх Тебе прибив. То не люди, а мій гріх Тебе судив. То не цвяхи, а мій гріх Тебе тримав”.

Це правда! Реальними катами Ісуса були наші гріхи. Ми були причиною Його муки, того, що Він став жертвою ублагання. Кожен мій гріх зробив свій внесок у страждання Христа та спричинився до поранення Його Серця. Тому Серце Ісуса є реальною і постійно оновленою жертвою, що складається грішниками і буде нею аж до кінця світу, бо кожен гріх знову Його ранить.

Кривава жертва на хресті звершена раз в історії світу. Однак Ісус, присутній у Пресвятому Таїнстві, і далі страждає, зазнаючи принижень. Це Таїнство так тісно пов'язане з Його болісною мукою, що під час приватних об'явлень багатьом святим майже завжди Ісус являється страждаючим, серед знарядь своїх тортур, зі словами, сповненими смутку. Так являвся Христос св. Маргариті та багатьом іншим, просячи про винагородження за завдані зневаги.

Аби скласти Богу Отцю таку досконалу жертву, єдинородний Божий Син прийняв людське тіло і душу та пожертвував на Голготі своє життя за нас. Це була досконлала жертва, яку прийняв Небесний Отець. Христос у ній був одночасно Священником і Жертвою. Цю істину гарно пояснив св. Йоан Павло II у своїй Літанії до Христа, Священника і Жертви. Ця жертва

відкупила наші гріхи, Христос став жертвою грішників. “… Кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха” (пор. 1Йо 1, 7) - нагадує св. Йоан євангеліст. Вона повторюється щодня з усім багатством благодатей, так і як вперше на Голгофі. Намагаймося ж з великою любов'ю та вдячністю якомога частіше брати в ній участь, стаючи під хрестом нашого Господа.

Це саме завдяки своїй жертві Ісус став нашим спасінням. На Нього покладаємо нашу довіру і Він є надією нашого спасіння. Надія - це одна з трьох богословських чеснот, без яких християнин не може бути спасенним. Надія має дуже велике значення для нас, паломників, які часом проходимо складними та небезпечними дорогами нашого життя. Вона зірка, що веде, вказуючи дорогу до вічного життя. Яким важким було б наше життя, якби ми не мали надії, що колись отримаємо від Бога нагороду в небі, якби ми не мали впевненості, що порядним життям та добрими вчинками можемо на цю нагороду заслужити!

Святе Письмо у багатьох місцях вказує на фундамент надії, який людина знаходить у Бозі. “Відпочинь у Бозі, моя душе, бо від Нього походить моя надія” (пор. Пс 62, 6), - молиться псалмоспівець. Впевненість псалмоспівця, безумовно, випливає з факту постійності та вірності Бога, яку людство від самого початку помічало в історії спасіння: “У Бозі моє спасіння й моя слава, міцна моя скеля; прибіжище моє у Бозі” (Пс 62,8). Ця вірність особливим чином виявилась у вчинках та вченні Ісуса Христа.

Спасіння, запропоноване кожній людині з доброти Божественного Серця Ісуса, є для неї найціннішим даром Бога-Любові. Це Ісус виходить назустріч людині,

щоб запитати: “Чи хочеш?”. Коли зустрічається з доброзичливою та позитивною відповіддю, як хоча б у випадку Закхея, тоді радість спасіння охоплює не лише людину, а насамперед самого Бога: “Сьогодні на цей дім зійшло спасіння, бо й він син Авраама. Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло.” (пор. Лк 19, 9-10).

Маймо ж безмежну довіру та непохитну надію на любляче Серце нашого Спасителя, Який заради нашого спасіння став Жертвою. Своєю благодаттю Він завжди допоможе нам подолати всілякі труднощі.

Дорогий мій Спасителю, віддаюсь цілковито Твоєму Божественному Серцю. Чини зі мною, що хочеш.

Serce Jezusa, krwawa ofiaro grzeszników, zbawienie ufających Tobie

(29 czerwca)

Jedna ze znanych popularnych pieśni śpiewanych często na Drodze Krzyżowej zawiera takie słowa: „To nie gwoździe Cię przybiły, lecz mój grzech. To nie ludzie Cię skrzywdzili, lecz mój grzech. To nie gwoździe Cię trzymały, lecz mój grzech".

To prawda! Rzeczywistymi katami Jezusa były nasze grzechy. A więc my byliśmy przyczyną Jego męki, tego, że stał się On ofiarą przebłagalną. Każdy mój grzech wniósł swoją część do cierpień Chrystusa i przyczynił się do zranienia Jego Serca. Serce Jezusa jest zatem rzeczywiście i ciągle na nowo ofiarą składaną przez grzeszników i będzie nią aż do skończenia świata, ponieważ każdy grzech rani Je na nowo.

Krwawa ofiara na krzyżu dokonała się raz w historii świata. Jednak Jezus nadał cierpi, doznaje upokorzeń obecny w Najświętszym Sakramencie. Ten Sakrament jest tak ścisłe związany z Jego bolesną męką, że podczas prywatnych objawień wielu świętym prawie zawsze Jezus ukazuje się jako cierpiący, wśród narzędzi swej męki, ze słowami pełnymi smutku. Tak ukazywał się Chrystus św. Małgorzacie Marii i wielu innym prosząc o zadośćuczynienie za wyrządzone zniewagi.

Aby złożyć Bogu Ojcu taką doskonałą ofiarę, jednorodzony Syn Boży przyjął ludzkie ciało i duszę i ofiarował za nas swe życie na Golgocie. Była to ofiara doskonała, którą Ojciec niebieski przyjął. Chrystus był w niej Kapłanem i Ofiarą zarazem. Tę prawdę pięknie ukazał św. Jan Paweł II

w swojej *Litanii do Chrystusa Kapłana i Żertwy*. Ofiara ta zgładziła nasze grzechy, więc Chrystus stał się ofiarą grzeszników. „... a krew Jezusa, Syna Jego, oczyszcza nas z wszelkiego grzechu" (l J l, 7) – przypomina św. Jan Ewangelista.

Msza święta jest więc uobecnieniem ofiary Chrystusa. Powtarza się ona każdego dnia z całym bogactwem łask, tak jak za pierwszym razem na Kalwarii. Starajmy się z wielką miłością i wdzięcznością jak najczęściej brać w niej udział, stawać po krzyżem naszego Pana.

To właśnie dzięki swojej ofierze Jezus stał się naszym zbawieniem. W Nim pokładamy nasza ufność i On jest nadzieją naszego zbawienia. Nadzieja jest jedną z trzech cnót, które nazywamy teologicznymi, bez których chrześcijanin nie może być zbawiony. Nadzieja ma bardzo wielkie znaczenie dla nas pielgrzymujących przez, jakże czasami trudne i powikłane, drogi naszego życia. Jest ona gwiazdą, która prowadzi, wskazuje drogę do życia wiecznego. Jakże ciężkie byłoby nasze życie, gdybyśmy nie mieli nadziei, że otrzymamy kiedyś od Boga nagrodę w niebie! Gdybyśmy nie mieli pewności, że przez uczciwe życie i dobre uczynki możemy sobie na tę nagrodę zasłużyć.

Pismo Św. w wielu miejscach ukazuje fundament nadziei, który człowiek odnajduje w Bogu. „Spocznij jedynie w Bogu, duszo moja, bo od Niego pochodzi moja nadzieja" (Ps 62, 6) – modli się psalmista. Pewność psalmisty niewątpliwie wypływa z faktu stałości i wierności Boga, której ludzkość od początku doświadczała w historii zbawienia: „W Bogu jest zbawienie moje i moja chwała, skała mojej mocy, w Bogu moja ucieczka" (Ps 62, 8). Owa wierność w szczególny sposób została ukazana w czynach i nauczaniu Jezusa Chrystusa.

Zbawienie, które zostało ofiarowane każdemu człowiekowi z dobroci Boskiego Serca Jezusa, jest dla niego najcenniejszym darem Boga - Miłości. To Jezus wychodzi naprzeciw człowiekowi, by go zapytać: „Czy chcesz?" Gdy spotyka się z życzliwą i pozytywną odpowiedzią, jak chociażby w przypadku Zacheusza, wtedy radość zbawienia staje się udziałem nie tylko człowieka, ale przede wszystkim samego Boga: „Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginęło" (Łk 2, 29-31).

Miejmy nieograniczoną ufność i niezachwianą nadzieję w miłującym Sercu naszego Zbawcy, który dla naszego zbawienia stał się Ofiarą. On swoją łaską zawsze pomoże nam przezwyciężyć wszystkie trudności.

Drogi mój Zbawicielu, oddaję się całkowicie twojemu Boskiemu Sercu. Czyń ze mną, co zechcesz.

Серце Ісуса, надіє тих, хто в Тобі вмирає; насолодо всіх Святих

(30 червня)

Перший із закликів, над яким роздумуємо, є наче відлунням слів св. Йоана євангеліста “Блаженні мертві, що в Господі вмирають” (Одкр 14, 13). До нас також повертається тема християнської надії, про яку ми роздумували вчора. Кожна людина у момент свого повернення до дому Отця потребує розради і надії. У ці важкі моменти, коли диявол до кінця бореться за душу людини, єдиною та непохитною нашою надією є Пресвяте Серце Ісуса.

Майже кожна людина відчуває страх перед смертю. У цьому немає нічого дивного, навіть святі його відчували. Чому? Бо смерть- це не справа Бога, а наслідок гріха, справа диявола. Думка про смерть сповнює людину страхом переважно тому, що ставить людину перед чимось невідомим. Щоправда, апостол Павло переконував коринтян, що “те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що його люблять” (1Кор 2,9). Однак ніхто з живих цього не бачив.

Історія знає багато прикладів людей, і не лише святих, які не боялися смерті, а навіть її чекали, тому, що були до неї готові. Ми ж, як віруючі люди, знаємо, що смерть- це не кінець, а лише пробудження до іншого, істинного життя в Бозі. В обрядах похорону немає жодного слова розпачі. З них променіє християнська надія. У префації Меси за померлих читаємо: “Бо життя твоїх вірних, о Господи, змінюється, але не завершується, і коли зруйнується дім

тимчасового паломництва, вони знайдуть приготоване у небі вічне житло".

Саме таке сприйняття смерті мав помираючий св. Йоан Павло II, який, бачачи невдалі зусилля лікарів, сказав: "Дозвольте мені йти до дому Отця". Цього моменту повернення до дому Отця він очікував та виглядав.

Не боятися смерті може той, хто покладає свою надію на Серце Ісуса і в Ньому помирає. Помирати в Серці Ісуса - це намагатися жити в освячуючій благодаті та мати набожність до Пресвятого Серця Ісуса. Хто вшановує Божественне Серце, той відчує у момент смерті глибоку втіху та зміцнення, той не зрозчарується у Божому милосерді. Ісус сказав до св. Маргарити Марії: "Я буду для моїх шанувальників найбезпечнішим прибіжищем у житті, а особливо у годину смерті".

Пресвяте Серце Ісуса є нашою надією не лише при смерті. Воно також буде нашою насолодою у майбутньому житті, причиною нашої слави в небі, так само, як і на землі є причиною всіляких благодатей.

Однак щоб це сталося, спочатку треба щодня прямувати до святості. Святість - це наше покликання, це завдання кожного з нас. Це не розкіш для обраних, а обов'язок всіх охрещених. Усе наше життя - це прямування до святості та вдосконалення у святості. Святість - це досконалість в любові. Ідеал святості усім своїм життям нам показує Ісус Христос. Він вчить на святості та дає кодекс святості. Цим кодексом є Євангеліє. А скороченням – навчання про блаженства.

Святість - це праця і зусилля. Потрібно багато молитви і покори з нашої сторони, щоб Бог дав нам

благодать тривати у прагненні святості на щодень, щоб Ісус формував наше серце на зразок Свого Серця, щоб ми, з'єднані в любові у вічност, і жили цією любов'ю, яку тут, на землі, реалізуємо.

Варто докласти цих зусиль за допомогою Божої благодаті, плодом яких буде відкривання всіх таємниць люблячого Серця Ісуса протягом вічності. Благаймо, щоб святість домінувала у житті кожного з нас і вела всіх нас до вічності, яка буде спогляданням Бога Любові.

Пресвяте Серце Ісуса, насолодо ангелів та святих, віримо, що Ти будеш також нашим щастям у вічності. Притягни нас до себе і вчини, щоб ми на цій землі не в людях та речах шукали потіхи, а в Тобі, Пресвяте Серце Ісуса, через яке до нас прийшло спасіння, Тобі честь і слава навіки. Амінь.

Serce Jezusa, nadziejo w Tobie umierających, rozkoszy wszystkich świętych

(30 czerwca)

Pierwsze z rozważanych wezwań jest jakby echem słów św. Jana Ewangelisty: „Błogosławieni umierający, którzy w Panu umierają" (por. Ap 14,13). Powraca nam również temat chrześcijańskiej nadziei, który rozważaliśmy wczoraj. Każdy człowiek w godzinie swojego przejścia, powrotu do domu Ojca potrzebuje otuchy i nadziei. W tych trudnych chwilach, kiedy szatan do końca walczy o duszę człowieka, jedyną i pewną naszą nadzieją jest Najświętsze Serce Jezusa.

Niemal każdy człowiek odczuwa lęk przed śmiercią. Nie ma w tym nic dziwnego, nawet święci go odczuwali. Dlaczego? Bo śmierć nie jest dziełem Boga, ale konsekwencją grzechu, dziełem szatana. Myśl o śmierci napawa człowieka strachem głównie dlatego, że stawia człowieka wobec niewiadomej. Apostoł Paweł co prawda zapewniał Koryntian, że ani „oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują" (1 Kor 2, 9). Nie mnie jednak nikt z żyjących tego nie widział.

Historia zna bardzo wiele przykładów ludzi, i to nie tylko świętych, którzy nie bali się śmierci, a nawet jej wyglądali. Dlatego, że byli na nią przygotowani. Jako ludzie wierzący wiemy, że śmierć nie jest końcem, a jedynie przebudzeniem do innego, prawdziwego życia w Bogu. W obrzędach pogrzebu nie ma ani jednego słowa rozpaczy. Przebija z nich chrześcijańska nadzieja. W prefacji Mszy św. za zmarłych czytamy: „Albowiem życie Twoich wiernych, o Panie, zmienia się, ale się nie kończy i gdy rozpadnie się dom doczesnej

pielgrzymki, znajdą przygotowane w niebie wieczne mieszkanie".

Miał tego świadomość umierający św. Jan Paweł II, który widząc nic już niedające zabiegi lekarzy powiedział: „Pozwólcie mi iść do domu Ojca". On tej chwili powrotu do domu Ojca wyglądał i oczekiwał.

Może nie bać się śmierci ten, kto ma nadzieję w Sercu Jezusa i w Nim umiera. Umierać w Sercu Jezusa to starać się żyć w łasce uświęcającej i mieć nabożeństwo do Najświętszego Serca Pana Jezusa. Kto jest czcicielem Najświętszego Serca Jezusa, dozna od Niego w chwili śmierci szczególnej pociechy i umocnienia. Nie zwątpi w Miłosierdzie Boże. Jezus powiedział do św. Małgorzaty Marii: „Dla moich czcicieli będę najbezpieczniejszą ucieczką w życiu, a zwłaszcza w godzinie śmierci".

Najświętsze Serce Pana Jezusa jest nie tylko naszą nadzieją przy śmierci. Będzie ono także naszą rozkoszą w życiu przyszłym, przyczyną naszej chwały w niebie, tak jak na ziemi jest przyczyną wszystkich łask.

Jednak, aby tak się stało najpierw trzeba każdego dnia dążyć do świętości. Świętość jest naszym powołaniem, to zadanie dla każdego z nas. To nie jest jakiś luksus dla wybranych, ale obowiązek wszystkich ochrzczonych. Całe nasze życie to dążenie do świętości, to doskonalenie się w świętości życia. Świętość to doskonałość w miłości. Ideał świętości pokazuje nam całym życiem Jezus Chrystus. Naucza On o świętości i podaje kodeks świętości. Kodeksem tym jest Ewangelia. A streszczeniem jest nauka Ośmiu Błogosławieństw.

Świętość to trud i wysiłek. Trzeba wiele modlitwy i pokory z naszej strony, aby Bóg dał nam łaskę trwania w pragnieniu świętości na co dzień. Aby Jezus kształtował nasze

serca na wzór Serca Swego. Abyśmy przez całą wieczność zjednoczeni w miłości żyli tą miłością, którą tutaj na ziemi realizujemy.

Warto podjąć ten wysiłek z pomocą łaski Bożej, gdyż owocem jest odkrywanie wszystkich tajemnic miłującego Serca Jezusowego przez całą wieczność. Błagajmy, aby świętość dominowała w życiu każdego z nas i doprowadziła nas wszystkich do wieczności, która będzie oglądaniem Boga Miłości.

Najświętsze Serce Jezusa, rozkoszy aniołów i świętych, wierzymy, że będziesz również naszym szczęściem w wieczności. Pociągnij nas do siebie i spraw, żebyśmy na tej ziemi nie w ludziach i rzeczach szukali ukojenia, ale jedynie w Tobie. Najświętsze Serce Jezusa, przez które stało się nam zbawienie. Tobie cześć i chwała na wieki. Amen.

BIBLIOGRAFIA

- Portal PROWADŹ MNIE PANIE
  http://www.guadalupe.opoka.org.pl

- Portal PROFETO, https://profeto.pl, ks. Leszek Poleszczak SCJ, dział: Serce Boże.